

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De genio Socratis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

αρχοντες αὐτῶν ἄνομος καὶ βιάως, ἔγνω μὲν ἐν ταῦτα ἢ
 παρὲς Μέλωνα καὶ Πελοπίδην (ὡς οἶδα) ἰδύζονοι ἡρόδοτοι,
 καὶ παρ' ὃν χρόνον ἐφύθρον αἰεὶ σιωπῆσθε ἔχοντες αὐτοῖς, καὶ
 πάλιν ὡς Λακεδαιμόνιοι Φοικίδην μὲν ἐξήμιωσαν, ὅτι παρ'
 ἢ Καδμίας καταλάβει, καὶ εἰς Ὀλυθον στρατηγίας ἀπέστη-
 σαν. Λυσανοειδὴν δὲ τρεῖτον αὐτὸν αὐτὸν ἐκείνῃ πέμψαντες,
 ἐγχεατέρον ἐφευρούμεν ἢ ἄκρον, ἡκούσαμεν. ἔγνω μὲν ἢ καὶ
 ἢ Ἰομυλίας ἐπὶ βελπίσου θανάτου τυχόντα διῆς δὲ τὸ
 δίχης παρὲς αὐτὸν ἡρόδοτος, Γοργίδου πρῶτα τοῖς Φυγάσι δού-
 ροι ἀφ' ἡραμμάτων δξαγγίλωντος. ὡς τε σοὶ λέπειται περὶ
 παρὲς ἢ καὶ ἄλλοι αὐτῶν τῶν φίλων, καὶ ἢ ἄλλοι τῶν τυραννῶν
 διηγεῖσθαι. καὶ μὲν ἐκείναις γε ταῖς ἡμέραις, ὡς Ἀρχίδαμε,
 πάντες οἱ τὸ πρῶτον μὲν μετέχοντες εἰώθησαν εἰς τὸ Σιμ-
 μίας στυλιόντες οἰκίαι ἐκ πινος πληγῆς παρὲς ὁ σέβας ἀνα-
 λαμβάνοντος αὐτὸν, εἰ τυγχάνειν μὲν ἀλλήλοισι, εἰ τοῦ δεῖ-
 σει, φανερώς δὲ ἀφαιρέσειν ὅτι λόγους καὶ φιλοσοφία, πολλὰ
 καὶ ἐλεγκτικοὶ τὸ Ἀρχίαι, καὶ τὸ Λεοντίδην δ' αὐτοπόστον,
 ὅτι ὄντας ἀλλοτεῖς πρῶτα πασι τὸ ταύτης ἀφαιρέσει. καὶ
 γὰρ ὁ Σιμμίας πολὺν χρόνον ὅτι τὸ ξένος χρόνος, καὶ πεπλα-
 τημένος ἐν ἀλλοδαποῖς ἀνθρώποις, οὐλίγω πρὸς ἀνὴρ εἰς Θί-
 βας ἀφίκοι μύθων ἢ πρῶτον ἀπὸν, καὶ λόγων βαρβαρικῶν
 ὑπόπλευς ἂν, ὅποτε τυγχάνοι ἡρώδης ἄγων ὁ Ἀρχίαι, ἡδέως
 ἡκούσας συγκαθεῖς μὲν τὸ νέων, καὶ βελόμορος ἡμᾶς ἐν λόγους
 δξαγγίλων μᾶλλον ἢ πρὸς ἄλλους τὸ νοῦν οἷς ἐπὶ πρῶτον ἐκείνοι. τῆς
 ἢ ἡμέρας ἐκείνης ἐν ἢ σὺ τοῖς ἐδεῖ ἡρόδοτου τοῖς Φυγάσι
 ἡκεῖν κρύφα πρὸς τὸ τεῖχος, ἀφικνεῖται τις ἐπὶ τῆνδε Φερενίκης
 πέμψαντος ἀδελφῆς, ὅθεν ἢ Χάρων τῶν παρ' ἡμῖν
 γνώριμος. ἐδήλου ἢ τῶν Φυγάδων ὄντας δώδεκα τῆς νεο-
 τάτοις μετὰ κυνῶν παρὲς τὸν Κηταιράνα θηροῦσαι, ὡς πρὸς
 ἐσπερῶν ἀφικνεῖται αὐτοῖς ἢ πεμφθῆναι ταῦτα πρὸς ἄνδρα,
 καὶ τὸ οἰκίαι ἐν ἢ κρυβήσονται παρελθόντες, ὡς παρέξῃ, γνωσ-
 τὸς, ὡς αὐτὸν εἶδότες διῆς ἐκεί βαδίζοιεν. ἀπὸ μὲν τῶν ἢ ἡ-
 μῶν καὶ σὺ πρῶτον, αὐτοῖς ὡμολόγησεν ὁ Χάρων παρέξῃ. ὁ
 μὲν οὖν ἀδελφῆς ἔγνω πάλιν ἀπελθεῖν ἀποδοῦν ἢ πρὸς τῆς
 Φυγάδας· ἐμοὶ δὲ ὁ μάλιστα Θεόκριτος τὸ χεῖρα πείσας σφό-
 δρα, καὶ πρὸς τὸ Χάρωνα βλέψας πρὸς ἡρόδοτον, Οὗτος
 (εἰ τι) ὡς Καφεσία φιλόσοφος ἐκ ἐστίν, ὅθεν μετελήθη παι-
 δείας δξαγγίλων καὶ παρὲς τῆς ὡς πρὸς Ἐπαμινώδας ὁ σὸς ἀδελ-
 φός. ἀλλ' ὅπως ὅτι φύσῃ πρὸς τὸ κελὸν ὑπὸ τὸ νόμον ἀρμε-
 νος, τὸ μέγιστον ὑποδύει κίνδυνον ἐκείνους ὑπὸ τὸ παρὲς, Ἐ-
 παμινώδας ἢ Βοιωτῶν ἀπύτων ὡς πεπαυμένους πρὸς ἄν-
 τὴν ἀξίαν δξαγγίλων, ἀμβολίς ἐστίν, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας.

ποσοῦτον ἂν πῆρα
 βελπίονα καμὲν αὐτῶν πεφυκῆσι καὶ παρεσβασμένῳ κελῶς
 ἔτω χροστίμορος. καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς ἡμῶντατε (εἰ-
 ποι) Θεόκριτε τὰ δεδωγμένα πρὸς ἡμῶντατε Ἐπαμινώ-
 δας ἢ μὴ πείθων, ὡς οἶεται βέλπιον εἶναι ταῦτα μὴ πρὸς ἀσθενεῖν,
 εἰκότως ἀντιτείνῃ πρὸς ἢ μὴ πέφυκε, μὴ δὲ δοκιμάζει πα-
 ρεκαλέμορος. ὅθεν γὰρ ἰατρῶν αἰθρῶν σιδήρου καὶ πυρὸς ἢ πρὸς
 χροστίμορον τὸ νόσημα παύσῃ, ἀγνωμονοῖς αὐτὸν οἶμα τέμνειν
 ἢ ἀποκρίθῃ βιαζόμενος

ὅτι οὖν καὶ ὅτι δὴ ποῦ μὴ δὲ
 ἀφ' ἢ τῶν πολιτῶν ἀκρι-

τον, ἀλλὰ καὶ αἵματος ἐμφυλίου καὶ σφαγῆς τὸ πάλιν ἐλθῆναι σιωπῆσαι πρὸς ἡμῶντατε. ἐπεὶ δὲ οὐ
 πείθει τῆς πολλοῖς, ἀλλὰ ταῦτα ὡρμηκῶν τῶν ὁδῶν, εἰ ἂν αὐτὸν κελῶσι φόρου κατὰ τὸν ὄντα καὶ ἀσάπτον
 ἐφεσάνα

A ipsi summam rerum per vim & iniuste gerentes: nouimus, ut qui hęc Melonem & Pelopidam priuato exceperimus hospitio, & quandiu hi exfulauerunt adfidue vna versati simus: porro ut Lacedæmonii Phcebidam multauerint propter occupatam Cadmiam, & à ducendo ad Olynthum exercitu abstinerint, Lysanoridæq; in eius locum cum duobus aliis misso arcem maiore tenuerint præsidio: audiuimus. Resciuimus etiam Ismeniam statim post factum de ipso iudicium morte non optima sublatū: Gorgida hæc exfulibus huc omnia per litteras nunciante. Itaq; tibi restat narratio de reditu amicorum, utque tyrannos oppresserint.

B CAPH. Enimvero iis ipsis diebus, Archidamæ, omnes cōspirationis focii solebamus in domo Simmiaz conuenire, qui è vulnere quodam in crus accepto conualescebat, ac de rebus necessariis colloqui: palam autem disputationibus & philosophando tempus terere: sæpenumero, ut suspicione res vacaret, vna perducantes Archiam & Leontidem, non admodum alienos ab huiusmodi exercitatione. Nam Simmias longum tempus peregrinatus & apud exteros vagatus, paulo ante redierat Thebas, plenus omnis generis fabularum & narrationum barbaricarū. Itaq; Archias, vbi erat ociosus, libenter eum audiebat, inter adolescentes adfidens: malebatq; nos litteras tractare, quam obseruare ipsius actiones. Ea vero die, qua constitutum erat ut tenebris ingruentibus exfules clam ad mœnia adessent: quidam huc venit missus à Phrenico, nemini inter nos (dempto Charone) notus. is nunciat, exfulum XII. ætate reliquis minores cum canibus apud Citheronem venari, sub vesperam huc venturos, seq; missum ut hoc prædiceret, ac quis domum præbiturus esset venientibus cognosceret, in qua occultarentur, ut ea indicata statim eo se possent recipere ipsi. Hæsitantibus nobis, & deliberantibus, ipse Charon domum se præbiturum promisit. Atque is quidem nuncius statim ad exfules redire properabat. Meam autem manum Theocritus vates vehementius premens, & Charonem intuens prætereuntem: Hic, aiebat, philosophus non est Caphisia, neq; institutus singulariter & accurate ut frater tuus Epaminondas: vides tamen ut natura per leges ad honestatem ducente, vltro maximum pro patria subit periculum. Epaminondas autem, qui se omnibus Bœotis ad virtutem rectius instructum putat, segnis est, animique remissi * tantum, quæ meliorem ei occasionem ad hoc nato & parato, recte sic vsurus. Tum ego, alacerrime, inquam, Theocrite: nos, q; decreuimus, agamus. Epaminondas autem non persuadens nobis præstare hanc actionem omittere, quæ ipsius est sententia: haud iniuria refragatur, ad societatem eorum ad quæ factus non est, neq; ea probat, vocatus. Nam neq; medicum sine ferro & igne promittentem se morbo medicaturum modeste feceris si ad secandū & vrendū adigas: * igitur & is * nimirum, neq; per ciues * incertū, sed & ciuili sanguine ac cædibus vrbe liberare volentibus, socium se facinoris præbere Epaminondas recusat. & quoniam plerisque non pertrahit in suam sententiam, nosq; hanc viam ingressi sumus: vult ut ipsum ex dis purū atq; innocentem

F

finamus suis intentū esse occasionibus, cum iusti-
 ciavitilitatē consecraturū. Non n. rē suis se contē-
 turā finibus, Pherenicum quidē fortassis & Pelopi-
 dam in fontes maxime & malos impetū facturos:
 Eumolpidā autē & Samiadam, homines ardentif-
 simæ ire, & audaces, nocturnam adeptos licentiā,
 gladios nō ante deposituros, quam totam urbē ce-
 dibus impleuerint, & multos præcipuos viros in-
 terfecerint. Hæc me cū Theocrito colloquēte in-
 audiēs Anaxidor⁹, pone n. * & Lyfanoridam Spar-
 tanū à Cadmia, veluti eodēpergentes, quo nos cō-
 tendebamus. Itaq; gressum inhibuimus. Archias
 autē Theocritū ad sē vocans, & ad Lyfanoridam
 feorsim adducens, diu collocut⁹ est, paululū à via
 cū declinassent iuxta Amphiu: ita vt anxie nos ve-
 reremur, ne ad eos suspicio aliqua aut indiciū esset
 delatum, de quo Theocritum percunctarentur. In-
 terim Phyllidas, quē nosti, Archidame, polemarchi
 magistratū tum gerenti Archiæ scribam fuisse,
 qui exsules vēturos norat & cōspirationis erat soci-
 us, me manu more suo apprehensum, cum palam
 gymnasia & urbē dīcteriis impetiuisset, pcul ab a-
 liis abductum interrogat de exsulis, an ad diem
 dīctū præsto essent futuri. cumq; ego ita esse respō-
 disē, Recte ergo, inquit, ego conuiuiū institui hodie,
 Archiam inuitaturus, & inter pocula facilem
 captu iis exhibiturus. Optime, inquā ego, mi Phyl-
 lida: & operam da, vt vel omnes, vel plerofq; hosti-
 um in vñ cogas. Id vero aiebat, ille, nō facile, ad-
 eoq; impossibile factū est. nā Archias sperans tunc
 quandam nobile matronam ad ipsum venturam,
 non vult Leontidam interesse. itaq; bifariam nobis
 secundum domos sunt nostri diuidēdi. Archia e-
 nim simul & Leontida oppressis, puto reliquos aut
 fuga se subducturos aut domi quiete cōtenturos,
 ac bene secum agi, existimatuos, si securis esse
 concedatur. Ita, inquā ego, agemus. Sed quid hoc
 rei est, de quo cū Theocrito colloquuntur? Nō pla-
 ne noui, ait, audiui autē signa & vaticinia sinistra
 Sparte obtigisse. * Phidolaus Haliartius occurrēs:
 paululū, inquit, expectare vos hac iubet Simmias.
 intercedit n. opera Leontidæ pro Amphitheo, vt
 mortis supplicium ei decretum in exsiliū mute-
 turpetens. Tum Theocritus: Tēpestiue, inquit, &
 veluti dedita opera. volebam enim scire quæ nam
 inuenta, & omnino quæ faciēs Alcmenæ sepulcri
 apud vos aperti esset, si quidem tu quoq; interfuisti,
 cum Agefilaus eo misit qui reliquias Spartam trās-
 ferrēt. Interfui vero, inquit ille: & valde indignans
 acquiritās aduersus ciues, ab iis intus relictus sum.
 Inuēta est igitur corporis armilla creta nō magna,
 & duæ amphoræ figlinæ, terram continentes intus
 iam præ vetustate in saxum concretam * monu-
 menti * tabula ærea, litteras continens permul-
 tas, & admirandas, vtpote vetustissimas. agnosci
 enim non potuerunt, quanquam abluto ære exsta-
 rent: sed forma peculiaris fuit & barbarica, Ægy-
 ptiiis maxime similis. itaq; etiam Agefilaus exem-
 pla earū regi Ægyptio misit, rogans vt sacerdotib.
 exhiberet, si forte ii possent intelligere. Verum de
 his forte Simmias aliquid nobis potest indicare,
 ἀμφορές κεράμιοι, γλῶσσοι ἐχόντες ἐπιγραφὰς ἡρώων
 τῶν μνησθέντων πινάκι χαλκεὸς ἔχον. γράμματα πολλὰ θαυμάσια ὡς παμπάλαια. γνώμαι
 γὰρ οὗτοι αὐτῶν ὡς παρεῖχε, καὶ ὡς ἐκφράζοντα τὰ χαλκῶν κατὰ πλοῦτητος, ἀλλ' ἰδίως ἕως οὗ τύπος καὶ βαρβα-
 ρικός τῶν χαρακτήρων ἐμφερές αὐτοῦ Αἰγυπτίου. δὲ ἡ Αἰγυπτίος (ὡς ἐφασάν) δὲ ἐπέμψεν ἀπὸ γράφας τῶν βα-
 σιλέων, δεξιόμοιος δὲ ἔχει τοὺς ἱερογλίφους εἰς ζωήσασιν. ἀλλὰ ὡς οὗτων μὴ ἴσως αἰετοῦ καὶ Σιμμίας ἡμῖν ἀπαγγείλαι,

ἔφεσάναι τοῖς κεραμοῖς μετὰ τῶν δακτύλων, καὶ τὰς συμφέροντι
 παροισσομένους. ὡς δὲ γὰρ ὄρεν ἔξει ὁ ἔργον, ἀλλὰ φερέναιον
 μὴ ἴσως καὶ Πελοπίδην ὅτι τοῖς αἰτίοις μάλιτα τρέψε-
 σαι, καὶ ποιητοῖς Εὐμολπίδην ἢ καὶ Σαμιάδην, ἀνδρα-
 ποῖς ἀγαπῶντας ὄργην καὶ θυμοειδεῖς, ἐν νυκτὶ λα-
 βόντας δέξοισιαι, ὅτι ἀποθήσασαι τὰ ξίφη περὶ ἐμπλήσασαι
 τὴν πόλιν ὄλιον φόνων, καὶ ἀφαιρῆσαι πολλοὺς τῶν ἀγα-
 φερόντων. ταῦτά μου ἀφαιρῶντος ὡς τὸν Θεόκριτον,
 ἀφαιρῶν ὁ Ἀναξιδωρος (ἐγὼ γὰρ
 καὶ Λυσαιεῖδην τὸν Σπαρτιάτην ἀπὸ τῆς Καδμίας, ὡς-
 ὡς εἰς ταῦτον ἡμῖν ἀπεύδοντες. ἡμεῖς μὴ οὐκ ἐπέσχομεν. ὁ δὲ
 Ἀρχίας καλέσας τὸν Θεόκριτον, καὶ τὰς Λυσαιεῖδα
 παροισσαζῶν ἰδίαι, λαλεῖ πολλὴν χερόν ἐκινδύνας τῆς ὀ-
 δοῦ μίσην ὑπὸ τὸ Ἀμφιον ὡς ἡμᾶς ἀγωνίαν μὴ τις ὑ-
 πόνοια παρὰ πτόκεν, ἢ μήνοισι αἰετοῖς, ὡς ἡς ἀνακείνοισι
 τὸν Θεόκριτον. ἐν πύτῳ Φυλλίδας (ὄνοισας ὡς Ἀρχίδα-
 με) τότε τοῖς παρὰ τὸν Ἀρχίας πολεμαρχοῖσι γράμματεύ-
 ων, ἤξειν καὶ τῆς παρὰ τῆς μετέχων λα-
 βόντος μου τῆς χερός, ὡς ὡς εἰώθει, φανεράς ἐσκώπειν τὰ
 γυμνάσια, καὶ τὴν πάλιν. εἶτα πόρρω τῶν ἄλλων ἀπαγα-
 γῶν ἐπυθάνετο παρὰ τὴν φυλάδων, εἴ τ' ἡμέραν φυλάττοισιν.
 ἐμοῦ δὲ φήσας, Οὐκ οἶδ' (εἶπεν) ὄρθως ἐγὼ τὴν ὑποδο-
 χίαν παρεσκόδακα σήμερον, ὡς δεξιόμοιος Ἀρχίας, καὶ πα-
 ρέξων ἐν οἴκῳ καὶ μέθῃ τοῖς ἀνδράσιν ἀχέρωτον. Ἀεῖσα μὴ
 οὐκ (εἶπεν) ὡς Φυλλίδα, καὶ πειράσῃ τὴν πόλιν ἢ πλείους εἰς
 ταῦτα τῶν ἐπυθάνων στωαζαγῶν. Ἀλλ' οὐράδιον (εἶπεν) μάλ-
 λον δὲ ἀδύνατον. ὁ γὰρ Ἀρχίας ἐλπίζων πινὰ τῶν ἐν ἀξιώ-
 ματι γυμνασίων ἀφίξασαι τῶν κειμένων παρὰ αὐτὸν, οὐ βού-
 λεται παρῆναι τὸν Λεοντίδην ὡς ἡμῖν δίχα ἀφαιρέτων αἰ-
 τοῖς ὅτι τῶν οἰκίας. Ἀρχίου γὰρ ἅμα καὶ Λεοντίδου παρ-
 κατὰ ληφθέντων, οἱ μὲν τοῖς ἄλλοις ἐκ ποδῶν ἔσασαι φά-
 ροντες ἢ μὴ εἶναι μεθ' ἡσυχίας ἀγαπῶντας αἰετοῖς διδῶ τὴν ἀ-
 σφάλειαν. Οὕτω (εἶπεν) ποιήσομεν. ἀλλὰ τὴν παρὰ τῆς
 πύτῳ παρὰ Θεόκριτον ὅτι, ὡς οὐκ ἀφαιρῶνται; καὶ ὁ
 Φυλλίδας οὐ σαφῶς εἶπεν ὡς ὅτι τῶν κειμένων ἢ κειμένων δὲ
 σημεία καὶ μνησθέντα δις χερῶν καὶ χαλεπὰ παρὰ τῆς
 ὁδοῦ τῆς Σπάρτης.

Φειδῶλος ὁ Τίος ἀπομνήσας, Μι-
 κρόν (εἶπεν) ἡμᾶς ἐν ταῦτα παρὰ μείναι Σιμμίας. ἐντυ-
 γάνει γὰρ ἀφ' Ἀλεοντίδην παρὰ Ἀμφιθέου παρὰ τοῦ μῦθος
 μείναι τὸ ἀφαιρῶντας ἀφαιρῶντας φυγῶν αἰπὴ θανάτου τὰς αἰθρῶ-
 τῶν καὶ Θεόκριτος, εἰς χερῶν (εἶπεν) καὶ ὡς ὡς ὅτι τῆς
 καὶ γὰρ ἐβουλόμην πύτῳ πινὰ ἡμῶν τὰ δὲ φερόντα, καὶ τίς
 ὄλων ἢ ὅτι τῶν Ἀλκμήνης τάφου παρὰ ἡμῖν αἰοιζέντος: εἰ
 δὴ παρὰ τῶν καὶ αὐτὸς, ὅτε πέμψας Ἀγισίλαος εἰς
 Σπάρτην τὰ λείψανα μετεκρέμισε. καὶ ὁ Φειδῶλος, Οὐ
 γὰρ (εἶπεν) παρὰ τῶν, καὶ πολλὰ δυσανασχετῶν καὶ ἀ-
 γανακτῶν παρὰ τοῖς πολίταις ἐγκατελείφθη ὡς
 αὐτῶν δὲ φερόντα δὲ οὐκ
 σώματος ψέλλι δὲ χαλκῶν οὐ μέγα, καὶ δύο
 πινάκι χαλκεὸς ἔχον. γράμματα πολλὰ θαυμάσια ὡς παμπάλαια. γνώμαι
 γὰρ οὗτοι αὐτῶν ὡς παρεῖχε, καὶ ὡς ἐκφράζοντα τὰ χαλκῶν κατὰ πλοῦτητος, ἀλλ' ἰδίως ἕως οὗ τύπος καὶ βαρβα-
 ρικός τῶν χαρακτήρων ἐμφερές αὐτοῦ Αἰγυπτίου. δὲ ἡ Αἰγυπτίος (ὡς ἐφασάν) δὲ ἐπέμψεν ἀπὸ γράφας τῶν βα-
 σιλέων, δεξιόμοιος δὲ ἔχει τοὺς ἱερογλίφους εἰς ζωήσασιν. ἀλλὰ ὡς οὗτων μὴ ἴσως αἰετοῦ καὶ Σιμμίας ἡμῖν ἀπαγγείλαι,

κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον πολλὰ τοῖς ἱερέσιν Διὸς φιλοσοφί-
 αι συγγενόμενος. Ἀλίαρτοι δὲ πῶς μέγα λυγρὰ ἀφορέα καὶ
 πῶς ἐπίβασιν τῆς λίμνης ὅσα ἀπὸ τῆς αὐτομάτου γήρατος νο-
 μίζουσιν, ἀλλὰ μῆμα τῆς πάφου τῆς τοῦ ἑλεθῆν ἀνασχρ-
 μήμοις ὄρου πόλιν. καὶ ὁ Θεοκρίτος μικρὸν Διὸς ἀλιπῶν, Ἀλλ'
 ὅσδε αὖτις (ἔφη) Λακεδαιμονίους ἀμύνειτον ἔοικεν ἔτι δ'
 δαμόνοιο, ὡς παρδείκται τὰ σημεῖα παρ' ἃν ἄρτι Λυσανο-
 εἶδας ἡμῖν ἐκινῶτο καὶ νῦν ἀπεισιν εἰς Ἀλίαρτον ἐπιγνώ-
 σων αὐτῆς τὸ σημεῖα καὶ χάρις ποιησόμενος Ἀλκμῶν καὶ Ἀ-
 λέου, καὶ δὴ πῶς χρησμοὶν ἀγνοῶν τὸν Ἄλεον ὅστις ἔτι ἐπα-
 γνωστοὶντα τοῖς Θεβαίοις, πῶς τῆς ἰππάρχικῶν. ὁ γὰρ ἀ-
 παλλατῆρόντος τὸν ἑλεθῆν ἀμύνειτον πῶς δὲ γὰρ μόνος
 ἀγνοῶν μόνον ἐδείξε ἰνὸς καὶ καὶ ἵνας ἐπ' αὐτῶν δὲ ἑσθλῶν ἀ-
 πέρει ἱερωρίας, ὡς τὰ σημεῖα συγγενῶσι καὶ ἀφανίζουσιν
 ἑσθλῶν ἀπέρχονται χειρὸς ἀπέρχονται, ἐγὼ δὲ τὸν Φει-
 δόλαε.

καλῶς δὲ ἐδρῆσαι αὐτοῖς νομίζων. φθῆναι γὰρ οἱ
 πλείους τῆς ἰππάρχικῶν νομίζων, μάλλον δὲ πῶς τῶν πῶς
 Γοργίδου καὶ Πλάτωνος, ὡς ἔτι αὐτῶν ἐπιχρηστικῶν ἐκπυ-
 νασθῶν δεδῶκεν τῶν ἀδελφῶν. οἱ γὰρ νῦν ἀρχόντες ἐπὶ τῆς Κα-
 δμείας τὸ δόρυ καὶ πῶς σφραγίδα παρὰ λαμβάνουσιν, οὔτε
 εἰδότες ὅσδε οὔτε τῶν Θεοκρίτου λόγους, ὁ Λεοντίδης δὲ
 ζῶντα τὸν Σιμμίαν ἐπὶ τῆς κλίνης κατεζώμενον. οὐ κατα-
 τευχότα τῆς δεισιπείας οἱ μὲν, μάλα σὺννοῶν καὶ ἀλυπ-
 σόμενον. ἀπὸ βλάσας τε παρὰ ἀπὸ τῆς ἡμῶν, ὦ Ἡρα-
 κλεις (εἶπεν) ἀγέων καὶ βαρβάρων ἠθῶν. εἶτα οὐχ ἑσθλῶν
 Εὐθαλῆς ὁ παλαῖος ἀπὸ ξείνης ἐλθὼν δὲ χρόνου, τῶν φίλων
 ἐρωτῶντων, ὅτι καὶ ἰσορήκῃ, Τύρανοι ἔφη γέροντα. καὶ
 γὰρ ὡς μὲν ἰδίᾳ συμβῆκε ἀδικεῖσθαι, ἰσβάρεσ ἀπὸ καὶ
 πῶς σκληρότητα, τῆς ὀμιλίας διεγχεῖται, ἐξ ἑσθλῶν ὅσδε τῶν
 αἰόμων καὶ ἀνυπευθύνων διωρασιῶν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως
 ἡμετέροις τὸν ἑξέοντα τὸ ἀφιγμένον, ὦ Καφείσια, παρὰ
 ὑμᾶς ὅσπερ ὅσπερ. Οὐκ οἶδα (ἔφη ἑγὼ) πῶς λέγεις. Καὶ μὲν
 (ἔφη Λεοντίδης) αὐτῶν ὅσπερ ὅσπερ τὸ Λύσιδος μνη-
 μῖν ἐκ νεκρῶν αἰσάμενον, ἀχελουσίας πῶς καὶ κατα-
 σκῆψῶν, αὐτῶν κατηλισμῶν ὅσπερ ὅσπερ. φάμε-
 σθαι γὰρ ἀγνοῦ καὶ μυρικής χαμθίας. ἐπὶ δὲ ἐμπύρων λεί-
 ψανα, καὶ χάρις γάλακτος. ἐσθλῶν δὲ πῶς ἀπὸ τῶν ἀπὸ
 τῶντων εἰ τῶν Πολύμνιος πῶς οἰδημοῦσας δρῆσει. E
 Καὶ τίς αὖ (εἶπεν) ὁ ξείνος εἶναι, παρὰ τῶν γὰρ ἀφ' ὧν λέγεις, πῶς
 καὶ ἐκ ἰδιώτη παρὰ σέο. Οὐ γὰρ εἶ (εἶπεν ὁ Φειδόλαος) ἀλλὰ
 τῶντων μὲν ὅσπερ ὅσπερ ἡμῶν δεζόμεθα. νῦν δὲ ὅσπερ ὅσπερ
 πῶς ἡπορέμει ὡς Σιμμία χαμμάτων, εἰ πῶς πῶς πῶς,
 ἐξ ἀγέων ἡμῖν. λέγονται γὰρ οἱ κατ' Ἀλ' ἡπορῶν ἱερέες τὰ
 χαμμάτα συμβαλεῖν τῶν πῶς ἀπὸ τῶν ἡμῶν ἔλαβον Ἀ-
 γησιλάου, τῶν Ἀλκμῶν τῶν ἀνασκαθασάμενος, καὶ ὁ Σιμ-
 μίας δὲ ἡμῶν ἀναμνησθεῖς, Οὐκ οἶδα (ἔφη) τὸν πίνακα ὅσπερ
 Φειδόλαε χαμμάτα ὅσπερ ὅσπερ Ἀγησιλάου χαμμάτων
 Ἀγησιλάου ὁ Σπαρτιάτης ἦκεν εἰς Μέμφιν ὡς Χόουφιν τῶν
 παρὰ τῶν.

ποτέ συμφιλοσοφούσας διετεί-
 βοντο ἑγὼ καὶ Πλάτων καὶ Ἐλλοπίων ὁ Πεπαρηθίος. ἦκε δὲ
 πῶς βασιλέως, καὶ κελύσαις τὸν Χόουφιν, εἶπεν συμβῆκε τῶν
 ἀπὸ τῶν. παρὰ εἰ αὐτῶν δὲ τρεῖς ἡμέρας ἀναλεξάμενος βιβλίων τῶν
 παρὰ τῶν.

A qui ob philosophiam frequenter isto tempore sacer-
 dotes convenit. Haliartii vero magna illam sterili-
 tate & paludis exundatione non fortuito putant ac-
 cidisse: sed ira numinis adversum ipsos, quod effodi
 sepulcrum passi essent. Et Theocritus paululum mora-
 tus: Videtur, inquit, ipsis quoque Lacedaemoniis suc-
 censu fuisse genius, quod ostenta monstrant, de quibus
 modo nobiscum sermones contulit Lysanoridas. &
 is nunc proficiscitur Haliartum, rursus terra ingesta
 sepulcrum obruturus, ac parentaturus Alcmenae &
 Aleo iussu oraculi cuiusdam: cum quidem nesciat quis
 ille sit Aleus. reuersus autem quaeret Dirces sepulcrum,
 B Thebanis ignotum, exceptis qui magisterium equi-
 tum gesserunt. nam magistratu eo decedens succes-
 sorum solus eo noctu adducens id ostendit: ibique sa-
 crificiis quibusdam sine igne factis, quorum vestigia
 confundunt & abolent, per tenebras discedunt at-
 que a se inuicem separantur. Ego autem quidem Phi-
 dolaem probe eos inuenturos existimans. Exfulant
 n. plerique eorum qui magistri equitum fuerunt, se-
 cundum leges imo omnes, Gorgida demum & Pla-
 tone: quos non conabuntur interrogare metu ipsorum.
 C Qui vero nunc praefecti sunt in Cadmia ha-
 stam & sigillum ad se recipiunt, nescientes vel unde
 Hae cum dixisset Theocritus, Leontidas cum
 amicis exiit. Nos autem ingressi Simmiam con-
 uenimus, ob infectam (ut videbatur) rem sollicitum
 admodum ac incertum, in lecto ledentem. Oculos
 enim coniciens in omnes nos, Dii boni, aiebat,
 quam feri & barbari sunt mores istius: Ergo non pre-
 clarissime Thales ille priscus, cum longo post tem-
 pore a peregrinatione domum redisset, amicis in-
 terrogantibus quid maxime rarum vidisset, respō-
 dit, Senem tyrannum. Nam etiam is, ad quem nul-
 la priuatum iniuria peruenit, ipsam importunita-
 tem & asperitatem tyrannidis agere ferens, inimi-
 cus fit iniustarum & nulli iurisequestentium domi-
 nationum. Sed haec fortasse diis cura erit. Hospes
 D vero, Caphisia, qui ad nos venit, nostisne quis sit?
 Nescio, aiebam, de quo loquere. Tum ille. Leonti-
 das, inquit, visum dicit apud Lyfidis monumentum
 a nocte surgentem hominem, comitatus multitu-
 dine & apparatu splendidum, qui in thoro ibi per-
 noctasset: nam inuentos fuisse humi stratos lectos
 e vitice & myrica factos, igneorum quoque sacrifi-
 ciorum reliquias, & liba lactis. cumque mane ex-
 obuiis quaesivisse, an Polymnis filios domi esset in-
 uenturus. Quis vero, dicebam, ille hospes fuerit? na
 ex iis quaerere tu refers, non vulgarem aliquem, sed exi-
 mium fuisse apparet. Non ita est, inquit Phidolaus.
 E Sed istum nos ubi venerit, excipiemus. Nunc autem
 o Simmia, de quibus dubitatio nobis inci-
 dit, si quid habes non vulgare, id nobis aperi. tradi-
 tum est enim Aegyptios sacerdotes literas intel-
 lexisse tabulae eius, quam nobis abstulit Agefilaus,
 cum sepulcrum Alcmenae diruisset. Haec Simmias
 statim re in memoriam reuocata, Tabulam, inquit,
 istam non noui. Sed Agetoridas Spartanus multis
 cum litteris Memphin venit ad Chonuphin propheta-
 tam, cum ibi tunc una philosopharem ego, Pla-
 to, & Ellopio Peperethius. miserat autem Agetoridam
 Agefilaus petens a Chonuphi ut si quid scriptorum in-
 telligeret, statim hoc interpretatum ad se remitteret.
 F Ergo Chonuphis cum per triduum seorsum de antiquis
 libris omnis generis litterarum formas collegisset,

rescripsit ad regē, nobisq; indicavit, his literis signifi-
 ficari, Musis Græcos debere certamen edere. esse
 autē literarū formas eius grammaticæ, quā Proteo
 regnante Hercules Amphitruonis F. didicerit: &
 moneri Græcos his literis à deo, ac iis præcipi, vt ar-
 mis positis pacatam quietamq; vitā ducant, & phi-
 losophice cōcertantes de iure, erudite & cū ratio-
 ne inter se lites transigant. Nos & tū Chonuphis se-
 tentiam pbauimus: & magis etiā cum nobis ex Æ-
 gypto auectis, & circa Cariam nauigantib. occur-
 rerunt Delii quidam, quia Platone, vt pote rerū geo-
 metricarū perito, flagitarēt oraculi explicationē,
 quod insolens ipsis deus edidisset. Erat autē oracu-
 li hæc sententia: Delii & alii Græcis calamitatum
 finē fore præsentīū, si aram quæ in Delo erat cubi-
 ca, duplicarēt. Cuius cū sententiā assequi nō pos-
 sent, & in altaris structura ridicule eis hoc euenif-
 set vt p̄ dupla ara, ignoratione proportionis qua-
 druplam excitarēt: Platonis opē in hac difficultate
 explicanda implorauerunt. Ille vero Ægyptii i-
 stius recordatus, Ludi à deo Græcos dixit, qui eru-
 ditionē negligenter, eorūq; insultari in scitiæ, man-
 dariq; vt serio geometriæ operam darent, nō enim
 leuiter aut segniter in tractandis lineis perspicacis
 ingenii opus esse, datis duab' lineis, alias duas quæ
 cōtinente proportione inter has intercedant inue-
 nire. quæ quidē vnica sit cubi duplicandi ratio, ex
 æquo omnibus eius auctis dimensionibus. rem iis
 ab Eudoxo Cnidio, aut Helicone Cyziceno confe-
 ctum iri. Neque vero deum hanc arē duplicatio-
 nem requirere aut desiderare: sed vniuersis præci-
 pere Græcis vt bellis & miseriis ea comitantibus
 vitatis, Musis sese dedant, ac litterarum & doctrine
 vsu sedatis animi turbulentis motibus, innoxie &
 vtiliter inter se conuersentur. Adhuc loquētes Sim-
 mia, pater noster Polymnis ingreditur, & iuxta eū
 adfidens: Epaminōdas, inquit, te & hos omnes ro-
 gat, vt nisi grauius aliquid vrgeat negocium, hæc
 ipsum exspectetis. vult n. vobis hospitem ostēdere,
 virum præclarum, & præclaro honestoque propo-
 sito huc profectum. Is est vnus de Italicis Pythago-
 reis, venitq; vt Lyfidi seni ad sepulcrum parenter,
 quibusdam somniis, vt ait, ac spectris motus mani-
 festis. adfert autem secum magnam vim auri, para-
 tissimusque est nobis quantumuis recusantibus
 persoluere nutrimenta à nobis seni præbita, & pau-
 pertatem nostram, minime id nobis petentibus,
 subleuare. Mirum, aiebat Simmias, hominem nar-
 ras, dignūq; philosophia, sed quid causæ est, quod
 nō recta ad nos accedit? Eum, inquit pater, quia ad
 sepulcrum Lyfidis noctem exegit (vt puto) Epami-
 nōdas ad Ismenum duxit, ibi se abluturum: postea
 ad vos venient. Antequam vero vos conueniret, ad
 sepulcrū pernoctauit. statuit n. reliquias corporis
 secum in Italiam asportare, nisi noctu genius ali-
 qua aduersaretur. His dictis pater cum cōticuisset,
 Galaxidorus, Dii boni, inquit, quam difficile est
 hominem inuenire factus vacuū & superstitionis.
 Alii n. inuiti ob imperitiam aut imbecillitatem
 hisce affectib. capiuntur: alii vt diis cari & singula-
 res videantur, diuinitatem quandam suis actioni-
 bus affingunt, somnia, spectra, aliaque id genus ab
 ipsis excogitata amplificandi gratia adponentes.

πησεν ὁ δὲ Γαλαξίδωρος, ὡς ἑρχομένου ὡς ἔργον ὅτι ἴδωμεν ἀνδρα καθάρουσαν τὴν φύσιν καὶ δεισιδαιμονίας. οἱ μὲν
 γὰρ ἀκόντες ὑπὸ τῆς παθῶν τούτων ἀλίσχονται δι' ἀπειρίαν ἢ δι' ἀσθένειαν. οἱ δ' ὡς θεοφίλης καὶ ἀπειθοῦς ἵνες εἰ
 κρίνουν, ὅτι θεοὶ οἱ τὰς ἀρχαίας, οἱ εἰρητὰ καὶ φάσματα, καὶ τοιοῦτον ἄλλον ὄγκον παρὰ τὰς ἀρχαίας τῆς ὀπίσθου ἰόντων.

A αὐτὴ γὰρ τῷ βασιλεῖ καὶ πρὸς ἡμᾶς ἔφρασεν, ὡς μου-
 σαις ἀγῶνα κελθεῖ σιωτελεῖσθαι τὰ γράμματα. τοῖς δὲ
 τύποις εἶπ' ἡσ' ὅτι Πρωτὴ βασιλεύοντι γραμματικῆς. Ἡ-
 ρακλέα δὲ τὸν Ἀμφιτρυῶνος ἐκμαθεῖν. ὑφηγεῖσθαι μὲν τοῖς
 καὶ ἀδραίνεῖν τοῖς Ἑλλήσι διὰ τῶν γραμμάτων τὸν θεὸν ἀ-
 γῆν σχολίῳ καὶ εἰρηνίῳ, διὰ φιλοσοφίας ἀγωνιζομένοις
 αἰετῶσαι, καὶ λόγῳ διὰ κειμένους πρὸς τῶν δικαίων, τὰ
 ὄπλα καταθέσθαι. ἡμεῖς δὲ καὶ τότε λέγειν καλῶς ἠκούμε-
 θα τὸν Χόουφιν, καὶ μᾶλλον ὀπηνίκα κριζομένοις ἡμῖν
B ἀπὸ Αἰγυπτίου πρὸς Καρίαν Δηλίον ἵνες ἀπήνησθαι, δε-
 ὀμῆροι Πλάτωνος ὡς γεωμετρικῶν λύσαι χρησθῆναι αὐτοῖς
 ἀποπὸν ὑπὸ τῆς θεοῦ πρὸς ἐβλημένον. ἡ δὲ χρησιμότης, Δη-
 λίοις καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσι παύλας τῶν παρόντων κακῶν
 ἔσοσθαι διπλασιάσασθαι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. οὔτε ἵτην δι-
 νοῖαν ἐκείνοι συμβάλλειν διωάμῆροι καὶ πρὸς τὴν τῆς βω-
 μῶν κατασκευῆς γελῶν πασχόντες, (ἐκείνης γὰρ τῆς τεσσά-
 ρων πλῆθῶν διπλασιαζομένης ἔλαθον τῆ ἀυξήσει τὸ πον-
 τερεὸν ὄκα πλάσιον ἀφρασάμενοι, δι' ἀπειρίαν ἀναλογί-
 ας, ἢ τῶ μῆκει διπλασίον παρέχεται) Πλάτωνα τῆς ἀπο-
C ρίας ἐπεκλωῖτο βοηθόν. ὁ δὲ, τῷ Αἰγυπτίου μνηστῆς,
 πρὸς αἰετῶν ἔφη τὸν θεὸν Ἑλλήσιν, ὀλιγοροδοῖ παιδείας,
 οἷς ἐφύβριζοντα τὴν ἀμαθίαν ἡμῶν, καὶ κελθόντα γεωμε-
 τρίας ἀποσῶσαι μὴ παρέργου. οὐ γάρ τοι φαῦλον οὐδὲ ἀμ-
 βλῶν διανοίας ὀρώσης, ἀκρῶς δὲ τὰς γραμμάς ἠσκημένης
 ἔργον εἶ, καὶ δυοῖν μέσων ἀνάλογον ληψίην ἢ μόνῃ διπλα-
 σιάσθαι σχῆμα κυβικῶν σώματος, ἐκ πάσης ὁμοίως αὐξί-
 μῶν διπλασίου. τῆς τοῦ μὲν οὖν Εὐδόξου αὐτοῖς τὸν Κνίδιον,
 ἢ τὸν Κυζικηνὸν Ἑλικῶνα σιωτελέσθαι, μὴ τῆς τοῦ δεῖσθαι
 χρεῖναι ποθεῖν τὸν θεόν, ἀλλὰ πρὸς τὸ εἶναι Ἑλλήσι πᾶσι, πο-
D λέμου καὶ κακῶν μετεμῆροις, μουσαις ὁμιλῆν καὶ διὰ λό-
 γων καὶ διὰ μαθημάτων τὰ πάθη καταπερσύνοντες, ἀ-
 βλαβῶς καὶ ὠφελίμως ἀλλήλοισι συμφέρεσθαι. μεταξὺ δὲ
 τῶ Σιμμίου λέγοντος, ὁ πατὴρ ἡμῶν Πολύμνις ἐπεισῆλθε,
 καὶ κατὰ τὸν Σιμμίαν, Ἐπαμινώδας (ἔφη) καὶ
 σὲ καὶ τοὺς παρὰ καλεῖ πᾶσι, εἰ μή τις ἀσχολία μείζων,
 σὲ αὐτὰ πρὸς μέναι βουλόμηνος ἡμῖν γνωρίσθαι τὸν ἐξ-
 ἄνθρωπον, ἀδρα γηναῖον μὲν αὐτῶν
 γηναῖας καὶ καλῆς ἀφίγημένον τῆς πρὸς ἀρεσίας.
 ἔξ' Ἰταλίας τῆς Πυθαγορικῶν. ἀφίκαται δὲ
E Λύσιδι τὰς γέροντι χάς χεῖρας πρὸς τὸ τάφον, ἐκ ἱανῶν ἐνυ-
 πτίων (ὡς φησι) καὶ φασμῶν ἐναργῶν. συγρὸν δὲ κριζῶν
 χρυσίον, οἷεται δεῖν Ἐπαμινώδα τὰς Λύσιδος γεωμετρίας
 ἀποπίνειν, καὶ πρὸς θυμῶν τὸς ὅστι οὐ δεομῶν ὅσδε βελο-
 μῶν ἡμῶν τῆς πενία βοηθεῖν. καὶ ὁ Σιμμίας ἠδαις, Πάνυ
 θαυμαστὸν γὰ λέγει (εἶπεν) ἀδρα καὶ φιλοσοφίας ἀξίον. ἀγ-
 λα πῆς ἡ αἰτία δι' ἡν ὅσα δ' ἴσους ἡκεῖ πρὸς ἡμᾶς; Ἐκείνον ἔ-
 φην κτεροδύσασθαι πρὸς τὸν τάφον ἐμοὶ δοκεῖ τὸν Λύσιδος
 ἦγμ' Ἐπαμινώδας πρὸς τὸν Ἰσμιλίαν ἀπολοῦσθαι μῶν,
 εἴτ' ἀφίξονται δὲ πρὸς ἡμᾶς. πρὶν δὲ ἐντυχεῖν ἡμῖν,
F ἐσηλυῖσθαι τὰς τὰς φῶς, ἀφροσύμῶν ἀνελέσθαι τὰ λεί-
 ψανα τῶ σώματος καὶ κριζῶν εἰς Ἰταλίαν, εἰ μὴ ἡνύκτωρ
 ἐπεναιτωθεῖν δαιμόνων. ὁ μὲν ἔν πατὴρ αὐτῶν εἰπὼν ἐσώ-
 κησεν ὅτι θεοὶ οἱ τὰς ἀρχαίας, οἱ εἰρητὰ καὶ φάσματα, καὶ τοιοῦτον ἄλλον ὄγκον παρὰ τὰς ἀρχαίας τῆς ὀπίσθου ἰόντων.

ὁ πολιτικῶν μὲν αἰδέσθαι, καὶ πρὸς αὐτὰ δὴ καὶ ἀέλαστον ὄχλο ἰσχυροῦσιν ἔστιν, ὅτι ἀχρηστοῦσιν ὅτι, ὡς ἄρ' ἔκχαλιπὸς τῆς δεισιδαιμονίας πρὸς τὸ συμφέρον ἀπασσάσθαι καὶ μεταστῆσαι πρὸς πολλοῖς φιλοσοφίας δὲ οὐ μόνον εἰσὶν ἀσχήμῳ, ὁ δὲ οὗτος ἐστὶν ἰσχυροῦσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν ἐναντίον, ἢ πρὸς ἐπαγγελιαμῆν λόγῳ τὰ γὰρ, καὶ τὸ συμφέρον διδάσκειν εἰς τοὺς ἐπιδραχεῖν τῆς τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἀρχῆς, ὡς τὸ λόγου καταφρονοῦσα, καὶ τὴν ἀποδείξει ἢ δοκεῖ ἀφαιρεῖν, ἀπμάσασα, πρὸς μὲν δὲ ματα τὸ ἐπεὶ καὶ οὐκ ἐστὶν ἴσχυρῶν ἐστὶν οἷς ὁ φανότατος οὐχ ἦτο. ὅτι κατατρυχᾷ ἐν πολλὰς φέρεται τὴν κρατίου. δὲ καὶ Σωκράτης, ὁ ὑμέτερος, ὡς Σιμμία, δοκεῖ μοι φιλοσοφῶντες χρεακτῆρα παιδείας καὶ λόγου περὶ ἀλλεῖσθαι, τὸ ἀφελές τῶν καὶ ἀπλάστον, ὡς ἐλάττω καὶ μέγιστα φίλον ἀληθείας ἐλάττωσιν τὸν δὲ τύπον ὡς ἄρ' ἵνα καπνὸν φιλοσοφίας, εἰς τὴν σοφιστὰς ἀποκεδάσασ. ὑπολαβὼν δὲ ὁ Θεόκριτος, Τί γὰρ (εἶπει) ὁ Γαλαξίδωρος καὶ σὲ Μέλिटος πέπεικεν ὅτι Σωκράτης ὑπερέσθαι τὰ θεῖα; τῶν γὰρ αὐτῶν καὶ πρὸς Ἀθῆναιος κατηγοροῦσιν. Οὐδαμῶς (εἶπεν) τὰ θεῖα φασμάτων δὲ, καὶ μύθων, καὶ δεισιδαιμονίας αἰάπλεω φιλοσοφίας ἀπὸ Πυθαγόρου

Ἐμπειροκλέους δεξάμηνος, ὁ μάλα βέβαιον χερμῶν εἶπεν ὡς ἄρ' τὰ πρὸς ἄλλα πεπνυσθαι καὶ λόγῳ ἠφο ἡμετέριαι τὴν ἀληθείαν. Εἶπεν, (εἶπεν ὁ Θεόκριτος) τὸ δαμόνιον ὁ βέλπε τὸ Σωκράτους, ἡ δὲ δὲ, ἢ τι φαίη; μοι γὰρ ὅτι Ὀμηρος Ὀδυσσεὶ πεποίηκε τὴν Ἀθῆναι ἐπὶ πῆλαιον κόνισσι παρὶτα μῆνιν, πρῶτον εἰσὶν ταῖς Σωκράτει τῆ βίου πρὸς ποδὴν ὅτι ἀρχῆς ἵνα σιωπᾷ τὸ δαμόνιον ἴσχυρῶν, ἢ μὴ ἢ τὴν πρὸς ἀνὴρ ἴσχυρῶν, ἢ τῆς φάος ἐν πρὸς ἄλλοις, καὶ πρὸς αἰδέσθαι ἀσυλλογῶσι φροῖσιν. οἷα αὐτὰ σιωπῆσθαι πολλὰς τὸ δαμόνιον ὅτι τῆς αὐτῶν πρὸς ἀνὴρ. τὰ μὲν οὖν πλείονα καὶ μείζονα Σιμμίου χερ καὶ τῶν ἄλλων ἐκπυθάνεσθαι Σωκράτους ἐπαύρων ἐμοῦ δὲ παρόντος ὅτι πρὸς Εὐθύφρονα τὸν μαθητὴν ἔτυχε μὲν, ὡς Σιμμία (μνήσθαι γὰρ) αὐτῶ πρὸς τὸ σύμβολον Σωκράτους καὶ τὴν οἰκίαν τὴν Ἀνδιδίου βαδίζων, ἅμα τε διερωτῶ καὶ ἀφαισίων τὸν Εὐθύφρονα μὲν παιδείας ἀφῶν ὅτι τῆς καὶ συμπίστας πρὸς ἑσθῆν οὐτὼ συχρὸν χερσὶν. εἶτ' αἰαφρέφας ἐπορβέπτι τὸν χερ τῆς κίεω τοποῖαν. καὶ τοὺς πρὸς κερσὶν ἔσθαι ἢ τῶν ἐπαύρων

γεγονέναι τὸ δαμόνιον. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ σιωπῆσθαι, ἐν οἷς καὶ τὸ Εὐθύφρονος ἐχρόμνος. καὶ ἴσχυρῶν τὴν ἀφῶν βαδίζοντες, ὡς δὴ ὁ Σωκράτης ἐλέγξοντες δαμόνιον, ἐπασσάσθαι Χάειλλον τὸ αὐλητῶν, ἢ καὶ αὐτὸν μετ' ἐμοῦ εἰς Ἀθῆνας πρὸς Κέσθαι. πορβῆναι δὲ αὐτοῖς δὲ τῶν ἐρμολυφῶν πρὸς τὰ δικασθῆαι, σῶς ἀπῶντασιν ἀφῶν βρῶσθαι πρὸς πλεοί, καὶ κατ' ἀλλήλων ὡδούμην ἀφῶν σπῆναι. ἐκῆσθαι δὲ μὴ παρούσθαι, τοὺς μὲν αἰετρεφῆναι ἐμβάλουσα, τοὺς δὲ ἀφῶν μῶν. ἢ καὶ οὖν καὶ ὁ Χάειλος οἷα δὲ, πῆ τε σκέλη καὶ ἰμάτια βρῶσθαι μερῶς, ὡς τ' ἢ τὸ Σωκράτους δαμόνιον μνήσθαι μὲν γέλωτος.

πρὸς τὸν αἰδέσθαι, μὴ δὲ ἀμελεῖ τὸ θεῖον αὐτῶ. καὶ ὁ Γαλαξίδωρος, Οἷε γὰρ (εἶπεν) Θεόκριτε ὁ Σωκράτης δαμόνιον ἴσχυρῶν καὶ πρὸς τὴν ἰσχυρῶν δυνάμιν, οὐχ ἢ τῆς κερσὶν μόριον πρὸς ἀφῶν τὸν αἰδέσθαι πῆρα βέβαιον μῶν, ἐν τοῖς ἀφῶν καὶ ἀφῶν μῶν τῶν λογισμῶν ῥῶπῆν ἐπαύειν; ὡς γὰρ ὅλη μῶν καὶ ἑαυτῶν ὅτι ἀφῶν ὁ ζῶν,

A Quodquidē civilib. viris, & quibus necesse est vitā suā aduersus contumacē & dissolutā turbam insti- tuere, fortasse non est inutile: vt superstitione qua siffrano multitudinē cōpescant, & ad vilia torque ant. Philosophiā autē nō modo dedecethicpretextus, sed & p̄fectioni ipsius repugnat. que pollicitate ostensurā rationib. omnis bonæ & vtilis actionis principia ad deū referri: velut spernēs rationes suas, & demonstrationē qua excellit cōtumelia affi- ciēs, ad oracula se cōferat, ac somnia, que sæpenu- mero deterrimo cuiq; nō viliora offeruntur quam B prætantissimis. Itaq; Socrates vester, Simmia, vide tur mihi philosophiæ cōuenientiorē doctrinā ha- bitū indutus fuisse, simplex & figmentoū expers disputandigenus vt liberale & maxime amicū ve- ritati amplexus: fastumq; veluti fumū quendam à philosophiā in sophistas dissipans. Hæc Theocri- tus interpellans, Quid, inquit, Galaxidore? an tibi quoq; fide fecit Melitus, Socratē diuina cōtēsisse? hoc n. crimē ei apud Athenienses impexit. Nequa quā, aiebat Galaxidorus, diuina. Sed cū accepisset philosophiā spectris, fabulis, & superstitione oblitā à Pythagora & Empedocle, & admodū bacchantē: sobriam redegit veritatē, sobriamq; ratione in rebus C eam intelligere docuit. Sint isthæc, inquit Theocri- tus. Geniū vero Socratis, mihi homo, an p̄ fabula ha- bebimus? Mihi quidem, sicut Homerus Vlyssi Mi- neruam in omnib. ærumnis facit præsentē auxilio esse, ita videtur genius Socrati visum quoddam vitæ quod anteiret ab initio latim aduixisse: quod visū præcedens Socratē lucem reb' obscuris inferret & humana ratione non penetrabilibus: sicut & sæpe genius ipsū allocut' est, diuino quodam instinctu proposita animi eius dirigēs. Horū pleraq; & præci- D pua ē Simmia licet, aliisq; Socratis sociis cognosce- re. Me autē præsentē, cū ad Euthyphronē vate itē, iam Socrates, vt meministi Simmia, superne apud Symbolū & Andocidis domū ābulabat, simul & in- terrogās & periocū exagitant Euthyphronē. subito autē subsistens, reliquisq; etiā vt siarent p̄suadens, diuane cōmoratus, deinde cōuersus per vicū arcas fabricantiū abiit: & socios qui præcesserant reuoca- uit, indicans se à genio monitum vt hac diuerteret. Ac pleriq; quidem vna cum ipso conuerterunt se, inter quos & ipse fuit. Euthyphroni adherēs. Quidā autem adolescentuli reætā p̄cedentes, nimirum vt Socratis geniū redarguerēt, Charillum tibicinē sibi adiunxerūt, qui & ipse mecum Athenas ad Ce- E betem venerat. Cum autem ambularent p̄ vicum sculptorum iuxta curias iudiciarias, turba in suum occurrit cœno oppletarum, que ob multitudinem sese trudentes, cum decedendi spaciū hominib. nō esset, alios impetu suo prostrauerunt, alios cō- maculauerunt. Venit etiam Charillus domum cru- ra & vestes luto plenus. vt cum rifiu geniū Socratis mentionem facere libuerit, nusquam hominē re- linquentis, nusquam negligētis. Et Galaxidorus: Putas vero, aiebat, Theocrite Socratis geniū pe- culiarem aliquam & eximiam habuisse vim, non F particulā aliquā cōmunis necessitatis eū experien- tia exploratam habuisse, vnde in reb. obscuris & cō- iectu grauib. rationis momenta fecerit? Vt enim vnica drachma pro se lancē trutinæ non cōmouet.

Γαλαξίδωρος εἰ μὴ δαμόνιον πρὸς ἑαυτῶν, οἷε γὰρ (εἶπεν) Θεόκριτε ὁ Σωκράτης δαμόνιον ἴσχυρῶν καὶ πρὸς τὴν ἰσχυρῶν δυνάμιν, οὐχ ἢ τῆς κερσὶν μόριον πρὸς ἀφῶν τὸν αἰδέσθαι πῆρα βέβαιον μῶν, ἐν τοῖς ἀφῶν καὶ ἀφῶν μῶν τῶν λογισμῶν ῥῶπῆν ἐπαύειν; ὡς γὰρ ὅλη μῶν καὶ ἑαυτῶν ὅτι ἀφῶν ὁ ζῶν,

adicēta autem æquali ponderi ad se totū inclināt. ita omen, aliudve id genus signum leuiusculū non percellit animum grauem aut ad agēdum incitat: sed cum animus cogitationibus diuerse trahitur, alteri parti accedens æqualitate sublata dubitatio nem dirimit, mouetq; & impellit. Sub hæc pater: Enimvero, inquit, Galaxidore ipse Terpsionem au diui Megaricum dicentem, genium Socratis fuisse sternutationem cum ipsius, tum aliorum. alio qui dem sternutante à dextra siue ante siue post ipsum, solitū se fuisse ad agendū cōferre: sin à sinistra fieret, cessasse. de ipsius sternutationibus. quæ fieret a- cturo aliquid, cōfirmasse eius propositū: quæ inter agendū, inhibuisse. Sed hoc mihi mirū videtur, si sternutatione vtens, non ab hac, sed à genio se iu- beri aut prohiberi fociis dixit. Fastus enim, amice, inanis hoc & arrogantiæ fuerit, non veritatis & sim- plicitatis: quib. vere magnum hunc virum & mul- tis præstantiorem fuisse arbitramur: à voce exter- na aut sternutatione fortuita turbatum actiones deferere, & institutum omittere. Socratis autem videntur in omni re incitationes ad agēdum fuisse graues ac vehementes, vt pote à recto & solido iudicio profectæ. Nam sponte sua in paupertate to tam vitam exigere, cum essent qui optima cum gratia & voluptate dare opes cuperent: deinde à philosophando non desistere, tot obiectis impedi- mentis: deniq; salute ipsi & fuga opera amicorum commode parata, nullis precibus flecti, neq; morti concedere, sed ad eam obeundam hilari constan- tiq; ratione pergere: hæc non sunt hominis qui o- minibus aut sternutationibus de sententia sua di- moueretur: sed qui à maiore quodam præsidio & principio ad virtutem duceretur. Audio etiam Si- ciliensem Atheniensem cladem cum quibusdam amicorum prædixisse. Et ante ista Pyrilampes An- tiphontis F. in fuga apud Delium à nobis captus, pilo vulneratus, cum ex iis qui fœderis feriundi gratia Athenis venerant, audiuisset Socratem cum Alcibiade & Pachete per Retistam descendisse ac domum euasisse: multis se ipsum incusauit, mul- tis amicos suos quosdam & manipulares qui cum ipso præter Parnetem fugientes à nostris equiti- bus occisi erant, quod Socratis genio non obtem- perantes alia quam ipse ducebat via à prælii pro- fecti essent. Hæc Simmiam quoq; audiuisse puto. Sæpe, inquit Simmias, audiui, ac è multis. nam ex illa re Socratis genii fama non leuiter Athenis in- crebuit. Cur ergo, aiebat Phidolaus, o Simmia Ga- laxidorum sinamus iocose tantum diuinationis opus in sternutationes & omnia deiicere, quibus vulgo etiam in rebus leuibus ludentes vtuntur? nam vbi pericula grauiora, & maiores incidunt actiones, tum Euripideum illud fit:

Non inter arma quisquam hac nugari volet.

Ego quidem, inquit Galaxidorus, Simmiam Phidolæ, si quid is ex ipso auditum Socrate hac de re narrare vult, vobiscum audire paratus sum. quæ vero sunt abste & Polymni di- cta, nullo negotio refelluntur. Vt enim in medicina pulsus, aut pustula, parua res, non parua rei signa sunt: & gubernatori sonitus maritimæ auis, aut discursus raræ nubeculæ,

Ξίδωρος, Σιμμίου μὲν, ἔφη, Φειδόλαε, πῶς τούτων εἶπεν Ἰσοκράτους αὐτὸς λέγοντος ἤκουσεν ἐπιμὸς ἀκροᾶσθαι καὶ φεί- δεσθαι μεθ' ὑμῶν τὰ δὲ ὑπὸ σοῦ λελεγμένα καὶ Πολύμνιος, οὐ χαλεπὸν αἰελεῖν. ὡς γὰρ ἐν ἰατρικῇ σφυγμὸς ἢ φλύ- κταίνα, μικρὸν οὐ μικρὸν δὲ σημεῖον ὅστι. καὶ κυβερνήτην πελάγους φλόγος ἢ ὄρνιθος, ἢ ἀχαιδερμὴ κρηκίδος ἄραμας,

A ἰσοκράτους δὲ βάρει παρρησιαστικῆ κληῖνι τὸ σύμπτρον ἐφ' ἑαυτῷ, οὕτως ἐφαρμόσει κληδῶν ἢ τῶν τοῦ σύμβολον.

καὶ κούφον, ἐμβειδῆ δὲ ἀγνοίας ἐπιπαύσα- σαί παρὲς παρ᾽ ἑξῆιν. δυοῖν δὲ ἐναρτίων λογισμῶν, πατέρω παρσελθῶν, ἔλυσεν τὴν ἀπειρίαν τῆ ἰσότητος ἀναρρηθείσης, ὡς τε κίνησιν γίνεσθαι καὶ ὀρμυλῷ. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πατήρ, Ἄλλὰ μὲν (ἔφη) καὶ αὐτὸς ὁ Γαλαξίδωρος Μεγαρικὸς υἱὸς ἤκουσα (Τερψίωνος δὲ ἐκείνος) ὅτι τὸ Σωκράτους δαμ- μόνιον, παρρησιᾶς ἕνεκα, τε παρ' αὐτῶν καὶ ὁ παρ' ἄλλων ἐτέρου μὲν παρρησιᾶς ἐκ δεξιᾶς εἶτ' ὀπίσθεν εἶτ' ἐμπροσθεν, ὀρμυλῶν

B αὐτὸν ὅτι τὴν παρ᾽ ἑξῆιν εἶδ' ἄριστερος, ἵπποτρέπεσθαι. τῷ δὲ αὐτῷ παρρησιᾶν τὸν μὲν ἐπι μέλλοντος βέλαιου, τὸν δὲ ἤδη παρρησιᾶτος ἐπέχον καὶ κωλύειν τὴν ὀρμυλῷ. ἀλλ' ἐκείνο μοι δοκεῖ θαυμαστόν, εἰ παρρησιᾶς ἡρώδης, οὐ τὸ τοῖς ἐταίροις ἀλλὰ δαμμόνιον εἶτ' ὁ κωλύον ἢ κελθῶν ἔλεγε. τύφου γὰρ αὐπνοῦ, ὡ φίλε, κενού, καὶ κέρπου τὸ τοῖοτον, ὅσα ἀληθείας καὶ ἀπλότητος, οἷς τὸν ἀδραμέγας ὡς ἀληθῶς καὶ ἀγα- φέροντα τῷ πολλῶν γερονέται δοκῶν, ὑπὸ φωτὸς ἐξεί- σαν ἢ πῆρμον υἱὸς ὀπηνίκα τύχοι τορβούμνον ἐκ τῷ παρ᾽ ἑξῆων ἀνατρέπεσθαι, καὶ παρσεῖσθαι τὸ δεδογμένον. αἱ

C δὲ Σωκράτους ἀφορμὴ τὸ

ἔχουσα καὶ σφοδρότητα φαίνονται παρὲς ἀπὸν, ὡς αἱ ἐξ ὀρθῆς καὶ ἰσχυρῆς ἀφειδμῆς κείσεως καὶ ἀρχῆς πε- νία γὰρ ἐμμεῖναι πῶς πᾶν τὸν βίον ἐκρυσίως, σὺν ἠδυνῇ καὶ χάριτι τῷ διδόντων ἔχον διωάμνον, καὶ φιλοσοφίας μὴ ἐκστῆσαι παρὲς ποσάυτα κωλύματα, καὶ τέλος εἰς σωτηρίαν καὶ φυγὴν αὐτῷ ἀπουδῆς ἐταίρων καὶ πᾶσιν ἀποκῆς διμηγᾶ- νου ἡρωδῆος, μήτε καμφθῆναι λιπαροῖσι, μήτε ὑπο- χρησθαι τῷ θανάτῳ πάσῳ, χρῆσθαι δὲ ἀτρεπῶ τῷ λογισμῷ παρὲς τὸ δεινόν, ὅσα ἐστὶν ἀδραμέγας ἐκ κληδῶν

D ἢ παρρησιᾶν μεταβαλλομένου, ὅτε τύχοι γνώμην ἔχοντος, ἀλλ' ὑπὸ μείζονος ἐπιπαύσεως καὶ ἀρχῆς ἀρωμῆς, παρὲς τὸ καλόν. ἀκούω δὲ καὶ τὴν ἐν Σικελίᾳ τῆς Ἀδριατικῶν διωάμεως φθορᾶν παρρησιᾶν αὐτὸν ἐπίσθαι τῷ φίλων. καὶ παρ᾽ ἑτέρων ἐπὶ τούτων Πυριλάμπης ὁ Ἀντιφώντος ἀ- λουὶς ἐν τῇ διώξει πᾶσι Δήλιον ὑφ' ἡμῶν δερατῶ τε- τραμύδος, ὡς ἤκουσε τῷ ὅτι τῶ ἀπουδῆς ἀφειδμῆς Ἀδριανῆν ὅτι Σωκράτης μετὰ Ἀλκιβιάδου καὶ Πάχης ὅτι ῥητήσης καταβάς ἀπονενοσήκει, πολλὰ μὲν τῶν διε- κελέσαστο, πολλὰ δὲ φίλων ἕνας καὶ λογίτας, οἷς στυνέ- σθη μετ' αὐτῶν τῶν Πάριθα φέρουσι πᾶσι τῷ ἡ- μετέρων ἵππων ἀποθανεῖν, ὡς τῶ Σωκράτης δαμμόνιον παρ᾽ ἀκούσασθαι, ἐτέραν ὁδὸν, οὐχ ὡς ἐκείνος ἦγε τρεπο- μένοισι ἀπὸ τῆ ἀρχῆς. ταῦτα δὲ οἶμα καὶ Σιμμίας ἀκηχέ- ναί. Πολλάκις (ὁ Σιμμίας ἔφη) καὶ πολλῶν διεβοήθη γὰρ ὅσα ἠρέμα ὁ Σωκράτης Ἀδριανῆν ἐκ τούτων δαμμόνιο. τὴ οὖν (ὁ Φιδόλαος εἶπεν) ὁ Σιμμίας Γαλαξίδωρον εἰσώμνον παύ- ζοιτα καταβάλλει ποσὸν το μάρτυρίας ἔργον εἰς παρρησιᾶς καὶ κληδῶνας, οἷς καὶ οἱ πολλοὶ καὶ ἰδιώται πᾶσι μικρᾶ παρρη- σίαν καὶ πάζοντες ὅταν δὲ κίνδυνοι βαρύτεροι καὶ

E μείζονες καταλάβωσι παρ᾽ ἑξῆς, ἐκείνο γίνεται ὁ Εὐειπί- δειον, Οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μπεραίνει πέλας. καὶ ὁ Γαλα-

F ξίδωρος, Σιμμίου μὲν, ἔφη, Φειδόλαε, πῶς τούτων εἶπεν Ἰσοκράτους αὐτὸς λέγοντος ἤκουσεν ἐπιμὸς ἀκροᾶσθαι καὶ φεί- δεσθαι μεθ' ὑμῶν τὰ δὲ ὑπὸ σοῦ λελεγμένα καὶ Πολύμνιος, οὐ χαλεπὸν αἰελεῖν. ὡς γὰρ ἐν ἰατρικῇ σφυγμὸς ἢ φλύ- κταίνα, μικρὸν οὐ μικρὸν δὲ σημεῖον ὅστι. καὶ κυβερνήτην πελάγους φλόγος ἢ ὄρνιθος, ἢ ἀχαιδερμὴ κρηκίδος ἄραμας,

πνύμα σημαίνει καὶ κίνησιν τραχυτέραν θαλάσσης· οὕτω
μαρτυρῆσαι ψυχῆ ψαρμῶς ἢ κληδῶν, οὐ μέγα καθ' αὐτό.

συμπλώματος. ὁ δὲ μὲν γὰρ τέχνης
καταφρονεῖται ὁ μικροῖς μεγάλα καὶ δι' ὀλίγων πολλά
περιμύθειν· ἀλλ' ὡς περ εἰς ἀπειρος γραμμῆς διδάμι-
ως, ὁρῶν ὀλίγα πλήθει καὶ φάσμα τῶν μορφῶν, ἀπίστον
ἀνδρα γραμματικὸν ἐκ τούτων ἀαλέγεσθαι πολέμοις
μεγάλοις, οἱ τοῖς πάλαι στωϊκοῖς, καὶ κτίσας πόλεων, περ-
ξοῖς τε καὶ μαθήματα βασιλείων, εἴτα φησὶν ὁμοίον ἔ-
μιμύθειν καὶ καταλέγειν ἐκείνῳ τῶν ἰσοκράτους τούτων ἐκα-
στον, ἢ δὲ αὐτὸν φίλε γέλωτος τοῦ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀπειρίας ἐ-
πέλθοι. οὕτω σέπει μὴ καὶ ἡμεῖς τῶν μαρτυρῶν ἐκάστου τῶν
διδάμι ἀνοοῦντες, ἢ συμβάλλει πρὸς τὸ μέλλον, ἀπὸ τῶν
ἀνακταμένων, εἰ νοῦν ἔχον ἀδελφῶν ἐκ τούτων ἀπο-
φαίνεται ἡ περὶ τῶν ἀδελφῶν. καὶ τῶν φάσκειν αὐτῶν, οὐ
ψαρμῶν, ὁ δὲ φωνῶν, ἀλλὰ δαμόνοιο αὐτῶν τῶν περὶ τῶν
ὑψηλοῦσθαι. μέτεμι γὰρ ἡδὲ πρὸς σὲ ὡς Πολύμνι θαυμά-
ζοιτα Σωκράτους, ἀδελφῶν ἀτυφία καὶ ἀφελεία μάλιτα
δὴ φιλοσοφία ἐξ αὐθροπήσαντος, εἰ μὴ πρῶτον, μηδὲ κλη-
δῶνα ὁ σημαῖον, ἀλλὰ βαρύνοντες πρὸς τὸ δαμόνοιο ὠνόμαζεν.
ἐγὼ γὰρ ἀπὸ πρῶτον ἐγὼ μαρτυρῶ ἀδελφῶν ἀπὸ ἀλέγεσθαι,
καὶ κρατεῖν ὀνομαζῶν ὡς περ Σωκράτης, εἰ μὴ τὸ δαμόνοιο
ἀλλὰ τὸν ψαρμῶν αὐτῶν σημαίνει ἐλεγχῶ ὡς περ εἰς ἕνα
τῶν βέλους φάση τετραδοῦν, μὴ τῶν βέλους ἕνα βάλοντος.
μεμετρησθαι δὲ αὐτὸν βέλους ἕνα τῶν ζυγῶν, μὴ τῶν ζυγῶν
ἕνα τῶν ἰσάντος. οὐ γὰρ τῶν ὀργάνου ὁ ἔργον, ἀλλ' οὐ καὶ ὁ
ὄργανον ὡς χρῆται πρὸς τὸ ἔργον. ὄργανον δὲ πᾶσι καὶ τὸ ση-
μαῖον, ὡς χρῆται ὁ σημαῖον· ἀλλ' (ὡς περ εἶπον) εἰς Σιμμίας
ἐχθρὸν ἔλεγχῶ, ἀνοοῦντες, ὡς εἰδότες ἀκριβέστερον καὶ ὁ Θεόκριτος,
Πρότερον (εἶπε) τοῖς εἰσιόντας οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν ἀποσκεψαμένοι
μᾶλλον δὲ τὸν ξένον εἰσὶν ἡμῖν Ἐπαμινώδας ἀνακταμένους.
ἀποβλέψαντες οὖν πρὸς τῶν ἄνθρωπων, ἐρωτῶν ἡρώδου
μὲν τὸν Ἐπαμινώδου καὶ στωϊκῶν φίλων Ἰσχυροῦσθαι
καὶ Βακχυλίδου, καὶ Μελισσοῦ τὸν ἀντιπῶν, ἐπὶ μὲν
δὲ τὸ ξένον, ὅτι ἀγρῆ τὸ εἶδος, ἀλλὰ πρῶτον καὶ φιλο-
φροσύνη τῶν ἡτοῖς ἕνα φάσκοντα, καὶ σεμνῶς ἀπεχόμε-
νοι ὁ σῶμα. κατὰ σῶμα οὖν ἕνα ἐκείνου μὲν αὐτῶν πρῶτον
τὸν Σιμμίας, τῶν ἀδελφῶν, παρ' ἐμὲ, τῶν δὲ ἄλλων ὡς ἐκα-
στοῦ εἴτε, καὶ ἡρωδῶν στωϊκῶν, ὁ Σιμμίας τὸν ἀδελφῶν ἡ-
μῶν καλέσας, εἶπεν (εἶπεν) ὡς Ἐπαμινώδας, ἡμεῖς τῶν
ξένον, καὶ πῶς καὶ πῶθεν πρῶτον ἀνακταμένους· δεχθῆναι γὰρ ἡμεῖς
χίρας καὶ γνώσεως αὐτῆ στωϊκῆς. καὶ ὁ Ἐπαμινώδας, Θεά-
νωρ (εἶπεν) ὡς Σιμμίας, ὄνομα μὲν ἡρώδης δὲ Κροτωνιάτης, τῶν
ἐκεί φιλοσόφων, οὐ κατασχώνων ὁ μέγα Πυθαγόρου
κλέος, ἀλλὰ καὶ νῦν ἡκεῖ δὲ μακρῶν ὁδῶν ἐξ Ἰταλίας,
ἔργους καλοῖς καλὰ δόγματα βεβαιῶν. ἕνα λαβῶν δὲ ὁ
ξένος, Οὐκ οὐκ (εἶπε) σὺ καλοῖς ὡς Ἐπαμινώδας τῶν ἔργων
τὸ κάλλιστον. εἰ γὰρ ὁ ποιεῖ φίλους καλῶν, ὅτι ἀσχερῶν ὁ
πασχῶν ἀπὸ φίλων. ἢ γὰρ χάρις οὐχ ἡττον δεομένη τῶν λαμ-
βάνοντος ἢ τῶν δίδοντος, ὅτι ἀμφοῖν τελειοῦται πρὸς τὸ κα-
λόν· ὁ δὲ μὴ δεξάμενος, ὡς περ σφάραξαι ὁ φερομένην κα-
τήσχωεν ἀτελῆ πεσοῦσθαι. ποίου γὰρ οὕτω σέποδ βαλλοῦ-
τα καὶ τυχεῖν ἡδὲ, καὶ ἀφαιμαρτῶν ἀνακταμένους, ὡς ἀδελφῶν ὁ παθεῖν ἀξίου ἀφ' ἡμεῶν χάριτος ἐφίεμενος· ἀλλ' ἐκεῖ μὲν
ὁ τῶν σέποδ μὲν ἀτυχήσας, σφάλλεται δι' αὐτόν· ἐκ τῶν δὲ ὁ πρῶτον ἀνακταμένος, καὶ ἕνα φάσκοντα
ἀδικεῖ τῶν χάρις εἰς ὁ ἕνα πεσοῦσθαι. σὺ μὲν οὖν τῶν ἀφ' ἡμεῶν ἡδὲ διήλθον ὡς ἕνα φάσκοντα δὲ ἕνα.

A ventum pramonstrant & maris asperiorē exagita-
tionē: sic animæ diuinatricis sternutatio aut omen,
res per se nō magna * accidētis. Nā nulli artihoc
neglectui est, ē paruis magna, & paucis multa præ-
noscere. Sane si quis litteratū ignarus videret nu-
meropaucas & forma ineleganti literas, neq; cre-
derethominē grammaticum ex his relegere posse
magna priscorūbella, vrbium primordia, acta & e-
uenta regū, iuraretq; potius istam memoriter hæc
recitare quā istis cōtenta litteris enunciare: suauiter,
amice, tibi imperitiā hominis ridere vtiq; subiret.
At vide sis, ne eodē modo nos singulorū quæ ad
diuinandū faciunt vim ignorantes qua ad futurū
ea præsciendū cōducunt: stulte succēeamus si cor
datus homo ex his aliquid de re abdita pronunciet:
idq; adeo dicens nō sternutationē aut vocē, sed ge-
nium sibi esse agendi ducē. Iam n. ad te, Polymni,
me cōuerto, mirantē cur Socrates, q. vnus vacuita-
te fastus & simplicitate maxime comē reddidit phi-
losophiam, signū id nō sternutationis aut ominis,
sed tragice admodū genii nomine affecerit. Ego
autē mirarer contra si Socratis, homodifferendi &
verba recte surpandi callidissimus nō à genio sed
à sternutatione se moneri dixisset: perinde ac si q. s.
à iaculo se vulneratū dicat, nō iaculo ab eo qui id
coniecit: aut pondus à libra exploratū dicat, nō ab
appendente per librā. Non n. instrumento opus
imputari debet, sed ei cui est instrumentū, ac qui
eo vtitur. Signum vero est ex instrumentorū nu-
mero, eoq; vtitur qui aliquid significat. Sed, vt di-
xi, audiamus si quid habet Simmias. rē n. is nouit
absolutius. Et Theocritus, Prius, inquit, videamus
qui sint qui intrant: atq; adeo videtur hospite illum
Epaminondas adducere. Ergo ad ianuam respiciē-
tes, præcedere vidimus Epaminondas, cumq; eo
amicos Ismenodorum, Bacchylidam, Melissum
tibicinē: sequi hospite, specie neutriquam illibera-
li, sed qui vultu mansuetudinē ingenii comitatēq;
præ se ferret, honesto vestitu. Is cū iuxta Simmiā,
frater pone me, reliquit cuiq; locus obueneret, cō-
sedissent: factosilentio fratrem meum Simmias com-
pellans: Agedum Epaminonda, inquit, quem, quo
modo, & cuium debemus hospitem hunc salutare?
is enim receptus compellationis & notitiæ contra-
henda mos est. Tum sic respondit Epaminonda.
Theanor, ὁ Simmia, hic vocatur, genere Crotonia-
ta, vnus de ibi philosophantibus, magnam Pytha-
goræ gloriam haud dedecorans. nam & nunc lon-
gum iter huc profectus est ex Italia, vt pulcris factis
pulcras sententias cōfirmaret. Ibi hospes sermonē
excipiens: Ergo tu, inquit, Epaminonda pulcerrimum
factum impedis. Nam si pulcrum est amicis
benefacere: nō est turpe ab amicis beneficium ac-
cipere. Gratia enim non minus accipiente quam
dante opus habet, ab vtrifq; proficitur ad pulcritudi-
nē. Qui vero nō accipit, tanquā pilā recte obiectā
dedecorat, decidentem frustra. Quis aute scopus
est, quæ tangeres iucundius, aut aberrare molestius,
quam si quis virū beneficio dignū de mererit cupit?
sed hoc interest, q. qui à scopo aberrat, ipse culpam
sustinet: hæc qui recusat beneficiū, iniuriam facit
gratiz eo quo tendit peruenire nequeuntis. Tibi
quidem causas exposui, ppter quas huc nauigauī.

volo autem etiam his eas narrare, iisq; aduersum te uti iudicibus. Postquam sodalitia Pythagoricorum per seditiones ex urbib. eiecta fuerunt, & superstitib. Metaponti confessum agentib. quadam in domo, igne Cyclonii circumposuerunt, omnesq; ibi interfecerunt, Philolao & Lyfide demptis, qui iuuenes robore & agilitate freti flammam euaserunt: Philolaus quidem in Lucanos aufugit, eoq; incolumis peruenit, & aliis sese adiunxit amicis, qui iam rursam coibant, Cycloniosq; virib. superabat. Lyfis autē quorsum abiisset longo tempore ignoratum fuit: donec Gorgias Leontinus e Græcia in Italiā nauigio reuertens, Arceso nunciauit constanter, in Lyfidē se incidisse Thebis commorantē. Arcesus hominis desiderio impulsus, recta se ad nauigandū contulit. sed cum ob senectutē & imbecillitatem plane conficere propositū nequiret, amicis negociū dedit, ut, si omnino id fieri posset, viuū Lyfidē, sin vero, eius reliquias in Italiā reportaret. Interea temporis q̄ inciderunt bella, seditiones, tyrannides, in causā fuerunt ne viuo ipso amici rem effectā darent. Cum autē nobis Lyfidis vita iam defuncti genius euidenter mortem eius significauisset, & vestra, Polymni, in eū officia, vitamq; eius apud vos actam narrassent quib. p̄be ista erant cōperta, & quomodo in paupere domo curationem senectutis liberalissimā adeptus, filiisq; adscriptus, beatissime diem suū obiisset: iuuenis ego missus sum & vnus à multis & natu grandioribus, qui loco beneficii magni accepti amicis indigentib. pecuniā de suis copiis largirentur. Lyfis vero à vobis conditus est recte, honestoq; sepulcro donatus. p̄ quib. vobis gratiā omnino ab amicis & familiaribus eius perfolui par est. Hæc locuto hospite, pater memoriæ Lyfidis aliquandiu illacrumauit. Frater autē more suo subridens ad me, Quid facimus Caphisia, inquit? tacitine paupertatē diuitiis p̄dimus? Minime, inq̄ ego, carā istam & probā puerorū educatricē. Proinde tu ei patrocinare, tuum enim est dicendi munus. At enim, dicebat pater, hoc vnū erat quo metuebā ne diuitiā domū nostrā caperent, Caphisix corpus. nam & vestitu opus habet pulcro, ut tot tantisq; amatorib. cū fastu se ostētare possit: & copioso nutrimento, ut gymnasia & palæstricos labores perferre queat. Quando autē is quoq; paupertatē non prodit, sed velut ferri tincturā patriā retinet, ac quantūvis adolescens frugalitate se exornat & contentus est præsentib?: ecq; erit pecuniæ vsus, q̄ dispositio? Nimirū, aiebat Caphisias, arma auro obducemus, & scutū permixto purpuræ auro ut Nicias Atheniensis distinguem? tibi aut, pater, Milesiā chlamydē, matri prætextam purpura tunicā ememus? nō enim puto in ventrē infumemus donū, splendidius conuiuantes, ut qui hospitē aliquē exceperimus grauiorē nobis diuitias. Apage hoc, dicebat pater. absit, fili, ut istam ego vnq̄ vitæ nostræ mutationem videā. Atqui, inquam, ociofi quoq; federe nolemus, domi pecuniam custodientes. Sic enim & ingrata fuerit gratia, & infamis possessio. Quorsum ergo tandē nobis pecunia? subiiciebat pater. Hæc Epaminondas. Sane, inquit, inurbanior visus sum nuper, cum Iasoni Thessalorum duci huc ad nos multum auri mittenti utque acciperemus roganti, respondi, Iniuriam mihi ab ipso oriri, qui vnus in rep. dominationi studens, mei hominis popularis & liberæ ciuis ciuitatis pecunia sollicitaret animum.

A βούλομαι ὅ καὶ τούτοις διελθὼν χηρῶσάσθαι πρὸς σὲ δικασαίς. ἐπεὶ γὰρ ἐξέπεσον αἱ καὶ πόλεις ἐπαμείβη τῆ Πυθαγορικῶν γὰρ κεραιήτων, τοῖς δὲ ἐπισημασῶσιν, ἐν Μεταποντίῳ σκευδρόουσι ἐν οἰκίᾳ πῦρ οἱ Κυκλώνειοι παρέστησαν καὶ διέφθρασαν ἐν τούτῳ πόντῳ, πλείω Φιλόλαου καὶ Λύσιδος νέων ὄντων ἐπιρώμη, καὶ κρυφότητι διωσαμένων τῶ πῦρ, Φιλόλαος μὲν εἰς Λακωνοὺς φυγὼν, ἐκείθεν ἐσώθη πρὸς τὰς ἄλλοις φίλοις ἤδη πάλιν ἀθροισθέντων καὶ κρατουμένων τῶ Κυκλώνειων. Λύσις δὲ ὅπου γέγονεν, ἠγνοεῖτο πολὺν χρόνον. πλείω γὰρ δὴ Γοργίας ὁ Λεοντίνος ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀναπλέων εἰς Σικελίαν, ἀπήγειλε τοῖς πατρὶ Αἰρεσον βεβαίως, Λύσιδι συγγενεῖναι δευτεῖοντι πρὸς Θήβας. ὥρμησε δὲ ὁ Αἰρεσσος πόντον τῆ ἀνδρὸς αὐτοῦ, ὡς εἶχε πλεῖστα κρημίδη δὲ ἀφ' ἧμερας καὶ ἀδένεια ἐλλείπων, ἐπέσκηψε μάλιστα μὲν, ζῶντα κρημίδη τῆ Λύσιν εἰς Ἰταλίαν, εἰ τὰ λείψανα τεθνηκότος. οἱ δὲ ἐν μέσῳ πόλεμοι, καὶ γαστρίαι, καὶ τυραννίδες ἐκάλυψαν αὐτῷ ζῶντι σωτελέσθαι τοῖς φίλοις τὸν ἄθλον. ἐπεὶ δὲ ἡμῶν τῶ Λύσιδος δαμνόνιον ἤδη τεθνηκότος ἐναργῶς πρὸς ὑπέφανε τῆ τελευτῆ, καὶ τὰς παρ' ὑμῶν ὁ Πολύμνι θεραπειῶν καὶ ἀφ' ἧμερας τῆ ἀνδρὸς οἱ σαφῶς εἰδότες ἀπήγελλον, ὅτι πλουσίας ἐν οἴκῳ πένητι γρηγορίας τυχόν, καὶ τῶν ἡμῶν ὅτι γρηγορίας, οἴχοιτο μακαριστὸς, ἀπετάλιεν γὰρ νέος, καὶ εἰς ὑπὸ πολλῶν καὶ πρῶτον ἐχόντων οὐκ ἔχοισι χηρῶματα διδόντων πολλῶν χάριν καὶ φιλίαν ἀπὸ λαμβάνοντων. Λύσις δὲ καὶ κατὰ κελῶς ὑφ' ὑμῶν, καὶ τὰ φου καλῶς κρείττων αὐτῷ χάρις, ἐκτιμώμενη φίλοις ὑπὸ φίλων καὶ οἰκείων. ταῦτα τῶ ξένου λέγοντος, ὁ μὲν πατὴρ ἐπεδάκρυσε τῆ μνήμῃ τῆ Λύσιδος πολὺν χρόνον. ὁ δὲ ἀδελφὸς ὑπομειδιῶν, ὡς ἀρ' εἰώθη, πρὸς ἐμὲ, Πῶς (εἶπε) ποιῶμεν ὁ Καφισία; πρὸς ἐμὲ τῆ πένια τοῖς χηρῶμασι, καὶ σιωπῶμεν, ἢ **D** κίτ' (εἶπεν ἐγὼ) τῆ φίλιω καὶ ἀγαθῶν κουροῦσθον. ἀλλ' ἄμυνε. σὸς γὰρ ὁ λόγος. Καὶ μὴν ἐγὼ (εἶπεν) ὁ πατὴρ ταῦτα μόνῃ τῆ οἰκίᾳ ἐδεδίειν ἀλώσιμον ὑπὸ χηρῶματων εἶ καὶ τῆ Καφισίου σῶμα, καλῆς μὲν ἐσθῆτος δεομένου, ἵνα τοῖς ἐρεσασίς ἐκκαμπίσσηται τοσούτοις ἔσιν, ἀφ' ὧν καὶ πολλῆς εὐφῆς, ἵν' αὐτέχη πρὸς τὰ γυμνάσια καὶ πρὸς τοῖς ἐν ταῖς παλαιαῖς ἀγῶνας. ὀπηνίκα δὲ σὺ εἰς πρὸς δίδωσι τῶ πένια, σὸς δὲ ὡς βαφίω ἀνίστι τῶ πατεριον πένια, ἀλλὰ καὶ περὶ ὧν μείρακιον ἀτελεία καλλωπίζεται καὶ γέργει τὰ παρόντα, τίς αἰ ἡμῶν ἡροῖτο τῶ χηρῶματων δευτεῖον καὶ χηρῶσι; ἢ περ **E** καταχρησώμεθα τὰ ὄπλα, καὶ τῶ ἀσπίδα πορφύρα συμμιμνήμενη πρὸς χρυσίον (ὡς περ Νικίας ὁ Ἀθηνῶν) δευτεῖον καὶ χρυσίον, σὺ δὲ ὁ πατὴρ Μιλησίου χλαμύδα, τῆ δὲ μητρὶ πρὸς ἀλκρῶν ὠνησόμεθα χιτῶνιον; ἢ γὰρ εἰς γαστρίαι δὴ πού καταχρησώμεθα τῶ δαρῆαν, ἀωροῦτες αὐτοῖς πολυτελέτερον ὡς περ ξένον ὑποδεδεγμένοι βαρύτερον τὸν πλοῦτον. Ἄπαγε (εἶπεν ὁ πατὴρ) ὁ πατὴρ μηδέποτε τοιαῦτα ὀπίδοιμι μετακόσμησον τῶ βίου ἡμῶν. Καὶ μὴν σὸς δὲ ἀρῶν (εἶπε) καλοῦσθε φρονέοντες οἴκοι τῆ πλεῖστον. ἀλλὰ γὰρ αἰ ἔταῖς ἢ χάρις καὶ ἀπίμος ἢ κτήσις. Ἐπὶ τῆ μὲν; εἶπεν ὁ πατὴρ. Οὐκ ἔστιν (εἶπε ὁ Ἐπαμινώνδας) Ἰάσωνι μὲν τῶ Θεσσαλῶν παρῶν πέμψαντι δούρα πολὺ χρυσίον ἵνα γῆρας πρὸς ἡμῶν καὶ δεομένου λαβεῖν, ἀχρηστικῶς ἐφασίτω ἀποκρινόμενος, ἀδίκων χηρῶν αὐτὸν καταρχεῖν, ὅτι μοναρχίας ὧν ἐρεσῆς, ἀδίκων δημοτικῶν ἐλθόντας καὶ αὐτονόμου πόλεως ἐπέερε δὲ χηρῶ

Κολώνων καὶ Ρίθη
καὶ ὁ Παρρησίαν. m. d.
ei Palmer.

opus & demonstrationem censes. ΤΗ. Opus ego, & demonstrationem. ΕΡ. Exercitationem autem & meditationem cum continentia, non qualem vos omnes etiam nunc adsciscitis, quando à gymnasiis, ubi brutorum instar appetitus excitauistis, lautis mensis & variis cibis adstantes aliquandiu, deinde seruis ista vescenda dantes, ipsi utimini vilibus, & frugalibus, iam fracto appetitu, nam abstinentia à licitis voluptatibus exercitatio est condofaciens ad abstinendum vetitis. ΤΗ. Omnino. ΕΡ. Est ergo, amice, quædam etiam iustitiæ exercitatio aduersus opum studiū & auaritiā, non, quando noctu aliquis proximorum res obiens nihil furatur, neq; interuertit aliena, neq; patriam prodit & amicos pecuniæ causa: (vbi lex etiam fortassis & metus cupiditatē à maleficio deterrent) sed qui iustis & lege licitis lucris sæ penumero abstinet, is vltro se exercet ac adsuofacit ad longe vitandum omnem iniustā & illicitam capturā. Nam neq; in magnis, absurdis autem & damnosis voluptatibus quiescere animus potest, qui non ante sæ penumero licitam earum fruitionē cōtemferit: neq; lucra turpia & magnas capturas legibus aduersas facile respuere est ei, qui non eminus studium lucri & habendi cupiditatem ex animo exciderit: quod aliis habitibus affatim enutritum ad lucrum faciendū fertur, cumq; iniusto appetitu excitatū turget, difficillime ab iniusta captura abstinetur: Qui aut neq; amicorum beneficiis locum dat, neq; regum munera admittit, ipsam quoq; fortunæ sortem respuens, & insultantē thesauro exhibito repellens, nunquam hunc iam diuitiarum cupiditas turbabit, aut ad iniustitiam stimulat: sed facile seipso vitur ad honestatē, magno animo, & sibi pulcherrime conscio. Horum, Simmia, hominū ego & Caphistas admiratores & amatores, hospitem rogamus, vobis concedat, vt ad virtutem istam paupertate nos sufficienter cōdoceficiamus. Hæc locuto fratre meo, Simmias bis terve capite annuēs, Magnus, inquit, magnus vir est Epaminōdas. causa est p̄cipua Polymnis hic, qui liberis suis optimā in philosophia parauit educationem. Verū de hoc, hospes, tute cū ipsis transiges. Lyfidē vero, si tamē dicere tibi fas est, numnā ē sepulcro moues, & in Italiā transfers, aut hæc apud nos relinqs, amicis & beneuolis cōtubernalib. vsurū, cum isthuc peruenierimus? Τύ subridens Theanor: Apparet, aiebat, Lyfidē hac regione delectari, cui opera Epaminōdæ nihil bonorū defuerit. Habent aut Pythagorici quendā sepulturæ peculiare sacrumq; ritū: quo q̄ carent, eos nō putamus assecutos esse beatū illū & proprium finem. Postq̄ ergo ex somniis de morte Lyfidis facti sumus certiores (est autē signum q̄ apparet nobis in somnis, vnde percipimus simulacrum viuine sit an morientis) venimus in eam cogitationem, Lyfidem apud exteros aliter sepultum fuisse, ideoq; corpus eius transferendum, vt apud nos rite cōdatur. Hoc ego cōsilio cum huc appulisset, essemq; ab incolis recta ad sepulcrum Lyfidis deductus, libaui iā vespera facta, Lyfidis animā euocans, q̄ quid quoue modo agendum esset vaticinaretur. adolefcente nocte, nihil vidi, sed visus sum mihi audire vocem, quæ iuberet immobilia non mouere: nā corpus Lyfidis sancte humatum esse, animam iam nunc secretam ad alium ortum esse demissam, aliique genio sorte obtigisse: Et quidem prima luce cum Epaminonda congressus

A ἢ μάλλον ἔργον καὶ ἀποδείξειν ἀσκήσεως εἶναι νομίζεις; Ἐργον (εἰπόν ἐγὼ) καὶ ἀποδείξειν. ἀσκησὶν δὲ καὶ μελέτην μὲν εἴχεαι, ἔχῃ δὲ ἐπὶ νῦν ἐφείλωσθε πᾶσι τοῖς ὑμῖν ὅταν γυμναζόμενοι, καὶ κινήσαντες, ὡς ἄν ζῶα, τὰς ὀρέξεις, ἐπισηῆτε λαμπραῖς βραπέλαις καὶ ποικίλοις ἐδέσμασι πολὺ χρόνον. εἶπα ταῦτα τοῖς οἰκέταις ὑμῶν ὡς ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὰ λιτὰ καὶ ἀπλάτωρος φέροντες, κεκοσμημένους ἤδη τὴν ἔπιθυμίαν. ἢ γὰρ ἐν οἷς ἔξεστιν ἀποχῆν τῆς ἡδονῶν ἀσκήσεως ἐστὶ πρὸς ἀκεκάλυπται. Γαῖον μὲν ἔν, εἶπεν, ἔστιν ἐν ἡμῖν ὡς φίλε, καὶ διαχοσύνῃ πρὸς φιλοπλεσίαν καὶ φιλαργυρίαν ἀσκήσεις, ἔδῃ μὴ κλέπῃν ἐπιόντα νύκτωρ τὰ τῆ B πέλας, μηδὲ λωποδυτῆν. ἔδῃ εἰ μὴ παρὰ δίδωσιν τις παρὶδὰ καὶ φίλος δὲ πρὸς ἄσκησιν πρὸς φιλαργυρίαν (καὶ γὰρ ὁ νόμος ἴσως ἐν ταῦτα καὶ ὁ φόβος ἀπειρήγῃ τὴν πλεονεξίαν τῆς ἀδικίας) ἀλλὰ ὁ τῆς δικαίων καὶ συσκευασμένων ὑπὸ νόμου κερδῶν πολλάκις ἀφιστὰς ἐαυτὸν, ἐκείνως ἀσκήσῃ καὶ προσήξειται, μαχεῖν εἶναι) πᾶσι τοῖς ἀδίκαις καὶ πρὸς ἀνόμιμα λήμματα. ἔτε γὰρ ἐν ἡδοναῖς μεγάλας μὲν, ἀπόποις δὲ καὶ βλαβεραῖς, οἷον τε τῆς δόξαι ἡρεμεῖν μὴ πολλάκις ἐν ἐξοισίαις ἀπολαύειν καὶ ἀφρονησάν, ἔτε λήμματα μὲν καὶ πλεονεξίας μεγάλας ἐφῶν ἡκούστας ὑπερβῆναι ἴσως ἢ πρὸς τὴν ἀδικίαν ἐν δόξῃ) καὶ C κεκάλυπται ὁ φιλοκερδῆς, ἀλλὰ ἔξεστιν αἰαδῆν εἰς τὸ κερδαίνῃν αἰατε βραμμένον ὅταν ἀπαργῆ. ὡς τῆς ἀδικίας μέλας μάλιστα καὶ χαλεπῶς τῆς πλεονεξίας ἀπεχόμενον. ἀλλὰ ὅτι μὴ φίλων παρὰ ἐμῶν χάρισι, μὴ βασιλέων δωρεῖς αὐτὸν, ἀλλὰ ὅτι τυχεῖς κληῖρον ἀπειπαμῆν, καὶ ἡσοικῆσαι φαίνεσθαι ἐπισηδῶσαν ἀποσηῆται τῆς φιλοπλεσίαι, ἔκ ἐπιδόξῃ πρὸς τὰς ἀδικίας, ἔδῃ ἰσοκρίτης τῆς δόξαι, ἀλλὰ δύσκολως χρεῖται πρὸς τὸ καλὸν αὐτῶν μέλας φρονῶν, καὶ τὰ κέλλισα τῆς ψυχῆς συνδῶς, τῆτων ἐγὼ καὶ Καφίστας ἐρεῖται τῆς ἀφροσύνης ὄντες, ὡς φίλε Σιμμία, παραπέμματα τῆς ξείνων ἐάν ἡμᾶς ἰχθυῶς ἐχρησμάσῃ τῆς πένια πρὸς τῆς ἀρετῆς ἐκείνην. ταῦτα ἔδῃ ἀδελφῆ διελέγοντες, ὅταν ὁ D Σιμμίας δις ἢ τρίς ἐπιτεύσας τῆς κεφαλῆς. Μέλας (ἔφη) μέλας ἀνὴρ ἐστὶν Ἐπαμινώνδας. τὸ τὸ δὲ ἄπτος δὲ ἀρχῆς ἔσοι Πολύμνις, τῆς ἀρετῆς ἐφῶν ἐν φιλοσοφίᾳ τοῖς πασι πρὸς ἀσκησάμενος. ἀλλὰ ὡς ἐμῶν τῆτων αὐτὸς δὲ ἀλύεσθαι πρὸς αὐτοῖς ὡς ξείνῃ τῆς Λύσιον ὑμῖν εἰ ἡμῖς ἀκούσῃ, πότερον ἄρα κίβη ἐκ τῆς πατρὸς καὶ μετοικίσεως εἰς Ἰταλίαν, ἢ καταμῆναι ἐν αὐτῶν παρῆμῖν ἐάσεις ἀμῶν καὶ φίλοις, ὅταν ἐκεῖ ἡρώμεθα, σιωπῆς καὶ χροσόμενον; καὶ ὁ Θεάωρ ἐπισηδῶσας, Ἐοικεν (ἔφη) Λύσις, ὡς Σιμμία φιλοχρῆσθαι, ἔδῃ τῆς καλῶν ἐνδεῆς χροσῶς δι᾽ Ἐπαμινώνδα. ἐστὶ γὰρ πρὸς ἡμῶν ἰδέα ὡς τῆς πατρὸς τῆς Πυθαγορείου ὅσον, ἔμῃ τυχεῖς, ἔδῃ δὲ κίβη ἀπέχῃ τῆς μακαρίων καὶ οἰκείων τέλους. ὡς ἐν ἡμῶν ἐκ τῆς ὀνείρων τῆς Λύσιδος πελάτῃ, (ἀφῶν ὡς ὁ σημεῖον πρὸς φαινομένη καὶ τῆς ὑπῆρας εἶτε τετυχεῖς, εἶτε ζῶντος εἰδῶν ὅταν) ἐνοια πολλοῖς ἐπέσηλθεν ὡς ἐπὶ ξείνης ἢ Λύσις ἄλλως κεκάλυπται καὶ κινήσει ὅταν ἡμῖν, ὅπως ἐκ τῆς μετὰ λέχῃ τῆς νομίζομένων. πρὸς τῆς δόξαι πρὸς ἀνόμιμος, καὶ πρὸς τῆς πᾶσι δὲ ἡμῶν ὑπὸ τῆς ἐχθρῶν ὀδηγητῆς, ἐσπέρας ἤδη χροσῆς ἐχόμεν, ἀκακῆς ἀνόμιμος τῆς Λύσιδος ψυχῆς κατελεθῆναι, ἀποκαταστάσαν ὡς F χροσῆ ταῦτα παρὰ σῆσαι. παρὰ σῆσαι ὅτι νυκτὸς εἰδῶν μὲν ὅταν, ἀκούσῃ τῆς Φωνῆς ἔδῃ, τὰ ἀκίνητα μὴ κινεῖν. οἷως γὰρ ὡς τῆς φίλων κεκάλυπται ὁ Λύσιδος σῶμα. τῆς ψυχῆς ἤδη κεκάλυπται ἀφῶσθαι πρὸς ἄλλῃ ἡμῶν, ἀλλὰ δόξαι σιλλοχρῶσαν. καὶ μῆτις καὶ συμβαλῶν ἔωσαν Ἐπαμινώνδα,

κὺ τ' ἔσπον ἀκέραια ὡς ἴσως Λύσιον, ἐπέγων ὅτι καλῶς ἀ-
 χρεῖ τ' ἀπορήτων πεπαυμένων ὑπὸ κείνου τ' ἀνδρὸς εἶη, κὺ
 χρεῖ τ' αὐτὰ δαίμονι τὸς τ' βίον, εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τεκμή-
 ρα εἶναι πλὴν τ' κυβερνήτου. Ὀρεῖαι μὲν γὰρ ἀβρατοὶ βίων,
 ὀλίγα δὲ αἱ δαίμονες ἀβρατοῖς ἀγνοοῦν. ὁ μὲν οὖν Θεαῖωρ
 αὐτ' εἰπὼν τὰς Ἐπαμινώνδα παρεβλέψεν, ὅς δ' ὑπαρ-
 χῆς ἀναθεώμιμος αὐτῶν τ' φύσιν ὁ εἶδος. Ὁ τὸν τῶν ὁ μὲν ἰα-
 ἔως παρεσθλὼν παρέλεσε τὴν Σιμμίαν τ' ὀπίθετον, ὡς πε-
 ραπέδων τ' ὄνομα. Φυλλίδα δὲ ἐπεισθλὼν μὲν Ἰπποδεν-
 νείδου, καὶ κελύσας ἐμὲ καὶ Χάρωνα κὺ Θεοκρίτου ἔλασθη-
 ναι, παρεσθλὴν εἰς πηγάσιν αἱ τῶν ὑλοσφόδρα τεταρα-
 χμένους, ὡς διεφάνετο τὰς παρεσθλῶν καμῶν, μὴ τι χαμνότερον
 ὡς Φυλλίδα παρεσπέσθηκεν, εἰπόντος, Ἐμοὶ μὲν ὁδὸν (ἔφη)
 χαμνὸν ὡς Καφείσας, καὶ γὰρ παρεσθλὴν κὺ παρεσθλὴν ὑμῖν τ' Ἰπ-
 ποδενίδου μαλακίαν, δεόμενος μὴ ἀναχθῆναι ὁδῶν, μηδὲ πα-
 ρεσθλῶν εἰς τ' παρεσθλῶν. Ὁ πλάγχθων τ' τ' ὁδὸν ἠμῶν,
 ὁ Ἰπποδενίδου, Μὴ λέγῃς τῶν Θεῶν (ἔφη) Φυλλίδα αὐτῶν
 μηδὲ τ' παρεσθλῶν, ἀπολύσαι οἰόμενος, ἀναθεώμιμος κὺ ἡμῶν
 κὺ τ' πόλιν. Ἄλλ' ἔασθ' ἀσφαλῶς (εἰ τὸν εἰμῶνται) κατελεθῆναι
 τὸς ἀνδρας, κὺ ὁ Φυλλίδα παρεσθλῶν, εἰπέ μοι (φησὶν)
 ὡς Ἰπποδενίδα, πόσους οἶε μετέχων τ' ἀπορήτων εἰς τ' παρε-
 σθλῶν ἡμῶν; Ἐγὼ μὲν (εἶπεν) ἐκ ἐλασθῶν ἢ τελαχθῶν γινώσκω.
 Τί δ' (ἔφη) πόσων τ' πλῆθος ὄντων τὰ πᾶσι δόξατε μόνος
 ἀήρητος καὶ ἀφρακῶν, ἀπέμψας ἰππῶν παρεσθλῶν τὸς
 ἀνδρας ἡδὴ καὶ ὁδὸν ὄντας, αἰασθῶν κελύσας κὺ μη κα-
 πατεῖναι σήμερον, ὅτι τὸν παρεσθλῶν τ' καὶ ὁδὸν αὐτοῖς τὰ πλείστα
 κὺ ὁ αὐτόματιν συμπαρεσθλῶσεν. εἰπόντος τ' αὐτῶν τ' Φυλ-
 λίδα, πόσους μὲν διεταραχθῆναι ὡς Χάρων τ' Ἰπποδενεί-
 δα πόσους σκληρῶς τ' ὄντων ἐρεῖστας, Ὁ μὲν τ' (εἶπεν) ἀ-
 βρατοῖς, τί διεταραχθῆναι ἡμῶν; Οὐδὲν, ἔφη, δὴν ὁ Ἰπποδενεί-
 δας, εἰ αἰεὶ τ' βραχύτητα τ' φωνῆς, ἀνδρὸς ἠλικιωπέου κὺ πολι-
 αἱ παρεσθλῶν εἰς τὸς λογισμῶν μετὰ τῆς εἰμῶν γὰρ εὐφυ-
 χίαν φιλοκίνδυνον ἀποδείξασθαι τοῖς πολιτίταις κὺ θυμὸν ὀλιω-
 ρωῦτα τῶν βίῶν παρεσθλῶν Φυλλίδα, πολὺ τ' τῆς ἡμέρας
 μῆκος ἐπὶ καὶ τὸ ἐσπεῖν μὴ παρεσθλῶν, ἀλλ' ἡδὴ βα-
 δίζω μὲν ὅτι τὸς τυράνους τὰ εἰσθλῶν λαβόντες ἀποκτί-
 νω μὲν, ἀποδινήσκω μὲν, ἀφειδῶ μὲν αὐτῶν. εἰ δὲ αὐτῶν μὲν
 οὐτε δρασθῶν χαλεπὸν ἔτε πατεῖν, ἔλεξασθαι τ' τῶν ὀλιω-
 πλων ποσούτων πολεμίων παρεσθλῶν, καὶ τ' Σπαρτιατῶν
 φερεσθλῶν ἀπώσασθαι δούσιν νεκροῖς ἢ βίῶν εἰσθλῶν. Ὅσοι γὰρ τῶν
 ποσούτων εἰς τὰ συμποσια κὺ τῶν ὑποδραχῶν παρεσθλῶν Φυλ-
 λίδα ἀκέραιον ὡς τὸς χιλίους κὺ πενταχθῶν Ἀρχία με-
 θυαθῶναι δρουφῶν. ἀλλὰ καὶ ἐκ μὲν ἀελάω μὲν, ἐφεδρέυθ
 τῆν νυκτίνηφον Κελίδα καὶ Ἀρχεσθῶν. τί αὐτῶν κελύσας
 ἀγνὸν φίλους καὶ οἰκείους ἀνδρας ὅτι παρεσθλῶν ὄλεθρον; καὶ
 τῶν, μηδὲ ἀγνοῦντων τ' ἐξθρῶν ποσούτων τ' καὶ ὁδὸν. ἀφῶ
 τί γὰρ Θεοσθλῶν μὲν παρήγελται βίῶν ἡμέραν αὐτῶν ὡς
 τοῖς ὀπλοῖς εἶναι, κὺ παρεσθλῶν ὅτι οἱ Σπαρτιατῶν ἡγεμέ-
 νες καλῶσιν; Ἀμφίθεον τ' σήμερον, ὡς πικρῶν, μέλλου-
 σιν ἀνακρίνοντες ὅτι Ἀρχία ἐπὶ μὲν ληθῆ, ἐφεδρέυθ. Ἐμεγά-
 λα αὐτῶν σημεῖα τῶν λαυθῶν τ' παρεσθλῶν; Ἐχρεῖσθαι ὅτι
 εἰν ἔθρον οὐχὶ πολὺ, ἀλλ' ὅτι ὅσον ἐσοῖσθαι τὰ θεῖα; κὺ γὰρ
 οἱ μαντεῖς τῆν Δημήτρα τὸν βοῦν θύοντες, πολὺν θόρυβον καὶ
 κίνδυνον λέγουσι δὴ μῶσιν ἀποσημαίνειν τὰ ἔμπροσθεν. καὶ ὁ σοὶ πλείστης δεόμενος ὡς Χάρων ἀλαθείας ἐρῶν ὅτι ἀγροῦ
 μοι σιωδῶν Ἰπποδενίδου ὁ Ἐλαιῶν, χρεῖσθῶν μὲν ἄλλως καὶ οἰκείος ἀνῆρ, ὅσοι δὲ τῶν παρεσθλῶν σιωδῶν,

A audito modo quo Lyfidē sepeliuisset, intellexi eū
 illū p̄clare vsq; ad ea q̄ efferrī nefas est à Lyfide fu-
 isse institutū, eodemq; vti in vita genio, quo vsus
 est ille: nisi male ego ex nauigatione de guberna-
 tore coniecturā facio. latae enim sunt vitarū semi-
 ta: pauca, per quas à geniis hoēs ducuntur. Hæc
 fatus, Epaminondā intuit⁹ est, quasi de integro for-
 mā eius & naturā contemplans. Sub hæc medicus
 accedens, tanq̄ curandi corporis causa tæniā qua
 crus Simmiæ erat religata, abstulit. Phyllidas autē
 cū Hipposthēida intro veniēs, in angulū acrii quē-
 dam me, Charonē, & Theocritū surgere iussos ab-
 ducit, admodū (q̄ ex vultu apparebat) perturbatus. **B**
 cumq; ego quæsiuissē, Ecquid noui accidit Phyl-
 lida? nihil, inquit, noui: mihi quidē, qui p̄zuidēs
 ac p̄zdicens vobis Hipposthenidæ molliciē, ro-
 gaui ne cū homine tē cōmunicaretis, aut in socie-
 tatē ipsum adsciscerētis. Perterritis nobis hoc ser-
 mone, Hipposthenidas: Noli obsecro, inquit, ista
 dicere, neq; temeritatē pro audacia habens nos &
 ciuitatē euertere: sed si in fatis est, tuto sine exsules
 reditū sibi parare. Tū Phyllidas irritatus, Dic, mi-
 hi, inquit, Hipposthenida, quot numero esse pu-
 tes, qui nobis secretæ huius actionis sint conscii. **C**
 Ego, aiebat triginta nō pauciores noui. Cur ergo,
 dicebat Phyllidas, q̄ in tanta multitudine omnib⁹
 placuerūt, ea solus sustulisti atq; impediuisti, equi-
 te missō ad viros qui iam erāt in itinere reuerti iu-
 bens, neq; hodie Thebas petere, cum quidem ad
 reditū plurima iis etiā casus commoda parauisset.
 Hæc fato Phyllida, & omnib. nobis turbatis, Cha-
 ron acerbo admodū vultu in Hipposthenidā con-
 uersus, Pessime, inquit homo, quid fecisti nobis?
 Nihil mali, ait Hipposthenidas: si asperitate verbo-
 rū missa, sententiā hominis equalis ætate, itidemq;
 canos edentis pōderes. Nā si hoc nobis, Phyllida,
 p̄positū est, ciuib. ostendere fortitudinē periculis
 se obiectentē, irāq; vitæ cōtemtricē: multū adhuc
 superest diei, neq; expectāda nobis vesp̄ra: sed iā
 nunc arreptis gladiis eamus ad tyrannos, occida-
 mus, occidamur, vitæ nostræ nō parcamus. Si vero
 hæc quidē factū & perpeffu nō sunt difficilia: The-
 bas aut liberare tot munitas hostilib. armis, & p̄z-
 fidiū Spartanorū p̄figare duob. aut trib. homini-
 bus interfectis nō est in procliui: (non. n. tāzū me-
 ri in conuiuīū parauit Phyllidas, vt vniuersi ciciō
 Archiæ stipatores eo se sint inebriaturi: & vt hunc
 interficiam⁹, tamē sobrii p̄ noctē excubias agent
 Hermippidas & Arcissus) quorsum festinam⁹ ami-
 cos & familiares in certissimā adducere p̄ncipem⁹
 p̄zsertim cum hostes nō plane reditus corū sint i-
 gnari. Cur. n. Thespiēfib. tertium iā hunc diē mā-
 datū est, vt sint in armis, expectētq; Spartanorū du-
 cū iussa? Et Amphitheū audio hodie, vbi reuersus
 fuerit domum Archias, interemtū iri, q̄stione prius
 habita. Nō videtur hæc vobis magna signa esse de-
 tectæ aliqua actionis nostræ? nō p̄stat aliquantulā
 rei morā p̄ducere, dum numina placātur? Etenim
 aruspices cum Cereri bouē immolassent, extra por-
 tendere magnum tumultū ac periculum publicū
 pronunciauerunt. Et (quod tibi, Charon, maxime
 animaduertendum est,) heri Hypatodorus Erian-
 this F. è rure mihi factus comes, bonus alioqui vir
 & necessarius, sed nostri instituti omnino ignarus:

Est
 mil
 mor
 niar
 enin
 dom
 cos
 face
 dam
 ribi
 pars
 cum
 rene
 form
 mult
 dom
 ipis
 hostil
 mus.
 est, illi
 re aliq
 intert
 Hippo
 quam
 atq; ho
 copio
 pisse,
 ceptac
 cryma
 tem a
 qua de
 suspici
 perlit
 public
 tus, o
 mines
 factū
 scio, ai
 vobis
 bis fun
 lonis a
 tius cor
 iam ho
 Chlid
 anno lu
 Quiser
 adstare
 sus Hipp
 do, aieb
 autem
 abotio
 nida, &
 Noui, i
 da: &
 disse,
 iccerem
 Nam cu
 possem
 rere,
 petēti a
 daret, d
 omnem
 vbi sati
 vicino
 tam vx
 ingeret
 lam it

Est tibi, aiebat, ô Hippoſthenida amicus Charon, A mihi non admodum familiaris. ſi tibi ita videtur, mone eum vt à periculo ſibi caueat, propter ſomnium meum valde minax & abſurdum. præterita enim nocte per quietem ſum imaginatus ipſius domum parturire, vt grauidæ ſolent: ipſum & amicos vna anxios in orbem circum adſistere & vota facere. domū vero mugire, & incompoſitas quaſdam voces edere. tandem ignem copioſum & terribilem emicuiſſe è penetralibus eius, quo maior pars vrbs accenſa fuerit, Cadmia ſolo fumo circumuenta, igni ad ſtigiū ſuperficiem ſe non effe-
 rente. Hoc quidem, Charon, ille ſic mihi narrauit ſomnium. Ego & tum ſtatim perterritus ſum: & multo magis cum hodie audirem exules in tuam domum diuerſuros, anxie metuere cepi ne nobis ipſis magnum malum ſimus confeſturi, nullum hoſtibus memorabile, niſi quod eos conturbabimus. urbem enim nobis attribuo, Cadmiam, vt eſt, illis. Hæc Theocritus inhibito Charone dicere aliquid aduerſus Hippoſthenidam molientem interfaſus: Mihi vero, inquit, nulla res maiorem, Hippoſthenida, agendi fiduciam parauit (quanquam ſemper pro exulibus ſacrificia addixerint) atq; hoc ipſum ſomnium, ſiquidem in vrbe lumen copioſum & ſplendidum ex amica domo ais erupſiſſe, fumo autem obſcuſatum fuiſſe hoſtium receptaculum, qui nihil vnquam melius quam lacrymas & trepidationem ſecum trahit. voces autem à nobis exiuiſſe obſcuras: vt etiam ſi quis aliqua de voce nos accuſare velit: incerta duntaxat ſuſpicio ſimul & oriatur & diſſipetur. iam illud nõ perlitare, ad rerum potientes pertinet, non ad rem publicam. Nondum finierat ſermonem Theocritus, cum ego ad Hippoſthenidã. Quos, in quã, homines ad exules ablegaſti. ſi enim nõ dudum hoc factū eſt, conſequar eos. Et Hippoſthenidas: Haud ſcio, ait, an aſſecuturus hominem ſis (verum enim vobis dicere opus habeo) equo vehentē qui Thebis ſunt equorum optimo. notus nobis iſt eſt, Melonis aurigarum præfectus, & per Melonem totius conſcius ab initio inde rei. Ego autem qui iam hominem conſpexiſſem, Nonne, inquam, Chlidonem dicis Hippoſthenida, qui ſuperiore anno Iunonia ſolo equo vicit? Hunc ipſum, aiebat. Quis ergo, ſubiecti, iſt eſt quem iam pridem ad atrii adſtare oſtium, & in nos reſpicere video? Conuerſus Hippoſthenidas: Mehercle iſt eſt ille ipſe Chlido, aiebat. Vah, ne quid grauius acciderit. Chlido autem vbi ſenſit ſe à nobis animaduerti, paulatim ab oſtio cepit progredi, inuente vero Hippoſthenida, & coram omnibus rem exponere iubente: Noui, inquit, probiſſime hos viros Hippoſthenida: & cum te neque domi neque in foro offendiſſem, hunc recta contendi, quod hæc te eſſe conicerem: ne quid vos eorum quæ acta ſunt lateret. Nam cum tu mihi mandaſſes, vt quanta omnino poſſem celeritate apud montem exulibus occurrerem, domum me contuli, vt equum ſumerem. petētī autem mihi fr̄num vxor non habuit quod daret, diuque in cella commorata eſt quærens, & omnem ſus deque vertens ſupelleſtilem. deniq; vbi ſatis diu mihi illuſum fuit, faſſa eſt ſe fr̄num vicino commoſato dediſſe, veſperi ab eius rogata vxore. cumque ego indignarer, & maledicta ingererem: conueſta ad diras imprecaſiones, malam itionem, malam reditionem mihi optauit,

ἔστι σοι (Φρόν) ὦ Ἰπποσθενίδα Χάρων ἑταῖρος, ἐμοὶ δὲ ὑπομνήσις. εἰ αὖ οὖν δοκῆ σοι, φράσον αὐτῷ φυλάττειν τινα κίνδυνον ὃς ἐνυπνίῳ μάλα διερχόμενος καὶ ἀτόπου. τὴν γὰρ ἄλλης νεκτὸς ἄμω αὐτῷ τὸ οἶκίον ὠδίνειν, ὡς ἄν κούσταν αὐτὸν ἢ τὴν φίλοις σωμαγανιῶνας βύχου, καὶ κύκλω παρῖναί. τὴν μὲν κῆσθαι, καὶ ἀφίεσθαι φωνὰς πινὰς ἀναρθροῖς, τέλος δὲ πῦρ λάμψαι πάλυ ἐδφόν, ἐξ αὐτῆς ἐνδοθεν, ὡς τὰ πλείετα τὸ πόλεως φλέγουσ. τὴν δὲ Καδμείαν καπνῷ μόνω παρῖελέσθαι, δὲ τὴν πῦρ ἄνω μὴ παρῖελάσθαι. ἢ μὲν οὖν ὄψις, ὦ Χάρων, καὶ ὁ ἀθροῦπος διεξήλθε, ποιῶν τῆς βίῃ. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλο τι κατεδύσα, καὶ πολὺ μάλλον, ἀχρῶσαι σήμερον ὡς εἰς τὴν οἶκίαν οἱ φυγάδες καταρῖν μέλλουσιν, ἀγανιὰ μὴ μεγάλων κακῶν ἐμπλήσασθαι ἡμᾶς ἀλλοῖς, ὅσθεν ἀξιολογον τὴν πολεμίουσ δράσαντες, ἀλλ' ὕσιν ἔχεται ῥᾶξαιτες. τὴν γὰρ πόλιν παρῖς ἡμῶν ἦν ἡμεῖς, τὴν δὲ Καδμείαν, ὡς ἄν ὄψι, παρῖς ὀκείνων. ἔσπολαβῶν δὲ ὁ Θεοκρίτος, καὶ καταχών τὸν Χάρωνα, βυβλόμυρον εἶπειν τι παρῖς τὸ Ἰπποσθενίδα, Ἀλλ' ἐμοίγε (εἶπεν) ἀπὸ ὁσθένος οὕτως ἔδῃ ποτε φάρῖσται παρῖς τὸ ῥᾶξαι, ὦ Ἰπποσθενίδα, πάρεσι, καὶ παρῖς ἀεὶ χησαμῶνα καλοῖς ἔσπο τὸ φυγάδων, ὡς ἀπὸ τὸ ὄψις τῆς τῆς. εἶγε φῶς μὲν πολὺ καὶ λαμψῶν ἐν τῇ πόλει λέγεται ὃς οἶκίαν φίλης ἀνοχῆν, καπνῷ δὲ συμμελασθῆναι δὲ τὸ πολεμίων οἰκητήριον, ὅσθεν ὁσθένε ποτε δακρύων καὶ ταραχῆς φέροντι κρείττον' ἀσήμερος δὲ φωνὰς ἐκ φέρεσθαι παρῖ ἡμῶν. ὡς τε καὶ εἶπες ὅτι χηρῆ κατησρῖν παρῖ φωνῆς, ἢν ἀσαφῆ καὶ τυφλίω ἔσπονοιαί ἢ παρῖς λυβούσα μόνον ἄμα καὶ φανήσεται καὶ κρητῆσι δυσσερεῖν, ὃ δὲ νόμοιον, ἀλλὰ τῶν κρητιώτων ἔστιν. ἐπὶ δὲ τῶ Θεοκρίτου λέγοντος, λέγω παρῖς τὸν Ἰπποσθενίδα, τίνα παρῖς τὴν αἰδρας ἔσπαρῖς ῥᾶξαι; εἰ γὰρ οὐ πολὺ παρῖς ληφῆς, διωξόμεθα. καὶ Ἰπποσθενίδα, Οὐκ οἶδ' (εἶπεν) ὦ Καφείσθα (δεῖ γὰρ ὑμῖν ταλῆτῃ λέγειν) εἰ καταλάβοις ἀπὸ τῶ ἀδερφῶν ἰπποχρησάμων τὸν Θέσταις κρατῖσφ. γινώσκω δὲ ὑμῖν ἢ ἀδερφῶπος ὄψι, τὸ Μέλωνος ἀρματηλατῶν ὄψις τῆς, καὶ ἀπὸ Μέλωνα τὸ ῥᾶξαι ἀπαρχῆς στωειδῶς. καὶ γὰρ καπνῶν τῶ ἀδερφῶν, Ἀρῖ ἔχλιδῶνα λέγεται, ὦ Ἰπποσθενίδα, τὸ κέλητι τὰ ἡρῶνα νικῶντα φῶσιν; Ἐκείνον μὲν ἐν αὐτὸν, ἔφρασε. Καὶ τῆς ὄψι (ἔφρασε) ὄψι, ὁ παρῖς τῆς αὐλείοις θύραις ἐφρατῶς πάλαι, καὶ παρῖς λέγων ἡμῖν; ὄψις ῥᾶξαι ὡς ὁ Ἰπποσθενίδα, Χλιδῶν (ἔφρασε) ἢ τὸ Ἡρακλέα. φῶς, μή τι χαλεπώτερον συμβέβηκε; καὶ κείνος ὡς εἶδεν ἡμᾶς παρῖς ῥᾶξαι αὐτῶ, ἀπὸ τῶ θύρας ἡσυχῆ παρῖς ῥᾶξαι. ἔφρασε Ἰπποσθενίδα ἐνθῶσαντες αὐτῶ, καὶ λέγειν κελῶσαντες εἰς ἀπαιτῶς.

Οἶδ' (ἔφρασε) τὴν αἰδρας ἀκριβῶς Ἰπποσθενίδα: καὶ σε μήτε κατ' οἶκον δῦρῶν, μήτε ἐπὶ ἀγορῶς, δῶρε παρῖς τούτοις ἐτεκμησῶμι ἢ κείν, καὶ στωετεινον δῶρε ἢνα μηδὲν ἀγνοῆτε τῶν γερῶτων. ὡς γὰρ ἐκέλευσαι τάχει πῶρτῃ χησαμῶν ὅτι τῶ ὄψις ἀπῶρτῆσαι τῆς αἰδρας, εἰσῆλθον οἶκα δεληφόμενος τὸν ἰππον. αἰτιῶν τι δὲ μοι τὸν χαλινὸν σῶν εἶχεν ἢ γυνὴ δειῶναι, ἀλλὰ διέπεισον ἐν τῶ ταμείῳ πολὺν χρόνον. ὡς δὲ ζητούσαι καὶ σκαμῶρουμῶν τὰ ἐνδον, ἰκανῶς ἀπολαύσασά μου, τέλος ὡμολόγησε κρησῖν τῶ γείτονι τὸν χαλινὸν, ἐσπῆρες ἀπῶσασμῶν; αὐτῶ γυναικῶς. ἀρμακτωῦπος δὲ ἐμοὶ καὶ κηκῶς αὐτῶ λέγοντος, τρέπεται παρῖς δις φημῶς ἀπῶ ἔσπαρῶς, ἐπαρῶμῶν κακῶς ὁδοῖς, κακῶς δὲ ἐπῶμῶς.

ἀνὴ Δία πρῶτα τρέφεται εἰς αὐτὸν ἐκείνου θεοί. τέλος δὲ
 μέγρι πληγῶν παρορθεῖς ὑποὸ ῥῆγης, εἶτα ὄχλου γῆτόνων
 καὶ γυναικῶν συνδραμόντος, αἰετα ποίησας καὶ παθῶν,
 μόλις ἀφίγμαι πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ἄλλον ἐκπέμπητε πρὸς
 τοὺς δῦδρας, ὡς ἐμοὶ πρῶτα πασιν ἐκστατικῶς ἐν τῷ παρόν-
 τι καὶ κακῶς ἔχοντος. ἡμᾶς δὲ τίς ἔσται ἀτοπος, μεταβολὴ τῶ
 πάθους. μικρὸν γὰρ ἐμπροσθεν τῶ κεκωλύομαι διεσχεσί-
 νοντες, πάλιν Δία πῶ ὄξυτητα τῶ κερσὸ καὶ τῶ πάθος, ὡς
 οὐκ οὐσης ἀναβολῆς, εἰς ἀγωνίαι ὑποήρηματα καὶ φόβον. οὐ
 μὲν δὲ ἐγὼ παροραγρῶσας τῶ ἱπποσθενείδην καὶ δεξίω-
 σάμηνος, ἐθάρρυνον, ὡς καὶ τῶ θεῶν ὑποκαλοῦμαι ὅτι τῶ
 παρορθεῖν. ἐκ τῶ τῶτου, Φυλλίδας μὲν ὄχετο τῆς ὑποδοχῆς
 ὅτι μελησομόνος, καὶ τῶ Ἀρχία δὲ τῶς ἐπιείκων εἰς τὸν πότον.
 Χάρων δὲ τῶ εἰκίας,
 ἐγὼ δὲ καὶ Θεόκριτος πάλιν πρὸς τὸν Σιμμίαν ἐπὶ τῶ ἰσομῶν,
 ὅπως τῶ Ἐπαμινώνδα κερσὸν λαβόντες ἐν τῶ ἰσομῶν. οἱ δὲ
 ἦσαν πρὸς τῶ ζήτησεως οὐκ ἀγνοοῦσιν ἡδὴ, ἀλλ᾽ ἦς ὀλίγον ἐμ-
 προσθεν οἱ πρὸς Γαλαξιδώρου καὶ Φειδύλαον ἠφάντο Δία πε-
 ρεῖωτες τίς οὐσίας καὶ διωάμεως εἶη τῶ Σωκράτους λεγόμενον
 δαμόνιον. ἀ μὲν οὖν πρὸς τῶ Γαλαξιδώρου λόγον αἰτεῖται
 ὁ Σιμμίας, οὐκ ἠκούσασιν αὐτὸς τῶ Σωκράτι μὲν ἔφη πε-
 εἰ τῶτων ἐρόμηνος ποτε, μὴ τυχεῖν ἀποκρίσεως, δὲ μὴ δὲ αὐ-
 τῶς ἐρέατ᾽. πολλάκις δὲ αὐτῶ πρὸς ἀρχία τῶς μὲν δὲ ὄψεως
 ἐν τυχεῖν τῶ πνί λέγοντας, ἀλαξῶνας ἠερυμῶν. τοῖς δὲ ἀ-
 κούσασιν πνός φωνῆς φάσκει πρὸς ἔχοντι τῶ νοῦν, καὶ ἔπειτα
 ἰσομῶν μὲν σπουδῆς. ὅθεν ἡμῶν παρὰ τῶ σκεπτομῶν οἱ
 Δία πρὸς ἀλλήλους, ὑπονοῶν μὴ ποτε τῶ Σωκράτους δαμό-
 νιον, οὐκ ὄψης, ἀλλὰ φωνῆς πνός ἀδῆσις ἢ λέγου νόησις εἶη,
 συνάπτοντος ἀτόπω πνί ἔστω πρὸς αὐτόν. ὡς πρὸ καὶ καθ᾽
 ὑπνον ἐκ ἔστι φωνῆ, λέγον δὲ πνός δόξας καὶ νόησις λαμβάνον-
 τες, οἷον τῶ φησὶ ἰσομῶν ἀκείν. ἀλλὰ τοῖς μὲν ὡς ἀληθῶς ὄ-
 ναρ ἢ τοιαῦτη συνέσις γίνεται, δι᾽ ἡσυχίαν καὶ γαλιῶν τῶ σώ-
 ματος ὅττω καὶ τῶ δώσει. μόλις ἐπὶ κερσὸν
 ἔρχοι τῶ ψυχῶν τῶ κρείττονων. καὶ πεπνυμένοι γὰρ ὁρῶν τῶ
 παθῶν, καὶ περὶ αὐτῶν τῶ χρεῖων, εἰσακροῦσαι καὶ πρὸς ἀρχίαν τῶ
 Δία νοῦν οὐ διώσασιν τοῖς δὲ ἰσομῶν οἱ. Σωκράτει τῶ ὄνοῖς
 κατὰ τῶ ὦν καὶ ἀπαθῆς τῶ σώματι μὴ μικρὰ τῶ εἰναγ-
 κῶν χάριν καταμηνῆς αὐτόν, διαφῆς ἰσὺ καὶ ληπῶς ὑπο-
 τῶ πρὸς πεσόντος ἀξίως μεταβαλεῖν. τῶ δὲ πρὸς πίπτον, οὐ
 φθόγον, ἀλλὰ λόγον αὐτῶ τίς εἰκασίε δαμόνος ἀδῶ, φωνῆς
 ἐφαπτομῶν αὐτῶ τῶ δὲ ἰσομῶν τῶ νοοῦν. πληγῆ γὰρ
 ἢ φωνῆ πρὸς ὅτι τῶ ψυχῆς, δι᾽ ὧτων βία τὸν λόγον εἰς δε-
 χρομῆς, ὅττω ἀλλήλοισ ἐν τυχεῖν ἰσομῶν. ὁ δὲ τῶ κρείττονος
 νοῖς ἀγει τῶ δὲ φῶν ψυχῶν, ὅτι τῶ πᾶσιν τῶ νοηθέντι πλη-
 γῆς μὴ δεομῶν. ἢ δὲ εἰδίδωσιν αὐτῶ χαλῶντι καὶ σω-
 τεῖνοντι τῶ ὄρμας, οὐ βιάως ὑποπαθῶν ἀντιτεινόντων,
 ἀλλ᾽ ὀσφροῖς καὶ μαλακῶς ὡς πρὸ ἰσῶς ἐνδύσας. οὐ δὲ
 δὲ θαυμάζειν ὄρῶντας, τῶτο μὲν, ὑπο μικροῖς οἰαξί, μεγᾶ-
 λων πρὸς ἀρχίας ὀκείδων, τῶτο δὲ, ἔχων κερσῶν δὲ ἰσο-
 σιν ἀκρὰ πρὸς ἀρχίας χερσῶς ὀμαλῶς πρὸς ἰσομῶν. ἀ-
 ψυχα μὲν γὰρ, ἀλλ᾽ ὄμοις ἔσχατῶ τῶς κατασκέδασιν ὑπο
 λειότητος εἰδίδωσι πρὸς τῶ κινουῦ ῥοπῆς ἰσομῶν. ψυχῆ
 δὲ αἰθερῶν μυσῶν ὄρμας οἷον ὑπο ληξῶν ἐν τεταμῶν,
 μακρῶ πρῶτων ὄρῶντων ὀσφροῦ τῶ ὄσιν, αὐτῶ κατὰ
 λόγον ἀσῶται, ῥοπῆν λαβούσας πρὸς τῶ νοηθέν κινεῖσθαι.

A quæ omnia Dii, precor, in ipsam conuertant. tan-
 dem cum iratus vsq; ad portas peruenissem, turba
 vicinorum & mulierum concurrente, turpissime
 re gesta ad vos ægre perueni: quo alium ad illos e-
 mittendum sciretis. ego enim in præsentia plane
 mihi non cõsto, & pessime sum affectus. Nos vero
 subita inuasit mutatio. Paulo enim ante indigne
 ferentes impedimētum actioni iniectū, tunc rur-
 sum ob articulum temporis tam celeriter appeten-
 tem & dilationis impatientem, in anxietatē & me-
 tum fuimus coniecti. Ego tamen Hipposthenidā
 comiter amplexus, bono esse animo iussi: quippe
 diis ipsis nos ad rem gerendam exhortantibus. Se-
 cundū hæc Phyllidas abiit, vt conuiuium appara-
 ret, inq; id Archiam statim iniiceret: Charon, vt
 domū adornaret. Ego autē & Theocritus ad Sim-
 miā rediimus, vt Epaminondam per occasionem
 alloqueremur. Illi vero iam processerant longe in
 tractanda quæstione nō ignobili, sed quam paulo
 ante Galaxidorus & Phidolaus attigerāt, disquirē-
 tes cuiusnā substantiæ aut facultatis fuisset genius
 ille qui Socratis dicitur. Quæ ad Galaxidori argu-
 mentum responderit Simmias, non audiuius. A-
 iebat autem Simmias aliquando hac de re ipsum
 Socratem fuisse abs se interrogatum, sed nullum
 dedisse responsum: ideoq; posthac nunquam que-
 siuisse. Sæpe autem se interfuisse, cum Socrates eos
 qui visum quoddam diuinum sibi oblatum dice-
 rent, arrogantes iudicaret: iis vero animū aduer-
 teret, qui vocē aliquam se dicerent audiuisse, & de
 ea serio percunctarentur. Itaq; nobis, cum seorfim
 inter nos ista considerarem subit suspicari, So-
 cratis genium non visum aliquod, sed vocis cuius-
 dam brutæ obseruationē esse, ad ipsum mira qua-
 dā ratione delatæ. sicut in somnis quoq; vox non
 est, sed orationū quarundam opiniones concipi-
 entes putant se loquentes audire. Verum his qui-
 dem re vera ista perceptio somnium fit ob quietē
 & tranquillitatem corporis dū dormiunt: & ani-
 mum ægre habent meliori principio obtempe-
 rantem. ac defatigati tumultu perturbationum &
 occupatione multiplici rerum necessariatū, exau-
 dire id quod significatur iisq; mentem aduertere
 nequeunt. Socratis autem mens pura & perturba-
 tionum vacua, paulumque habens cum corpore
 commercii necessitatis gratia, facile tāgebatur, &
 ab eo quod accideret, sic vt par erat, mutabatur.
 Quod autem accidit, id nō sonum, sed vocem ge-
 nii sine sono fuisse probabile est, quæ ipsum intel-
 lectum eo quod significabat attingeret. Vox quidē
 ictui animi similis est, nobis per aures orationē vi
 penetrantem recipientib. dum colloquimur. Pre-
 stantioris vero naturæ mens animū idoneum du-
 cit attingens eo quod intelligitur, neq; ad hoc ictu
 opus habet. animus concedit ei intendenti aut la-
 xanti appetitiones, non vi ob perturbationes ani-
 mi reluctantes, sed quæ facile tanquam habena
 circumagantur. Neque mirum hoc haberi debet,
 cum videamus magnas onerarias naues exiguis
 clauis circumduci: & rotā figuli summa manu le-
 uiter tactam pulcre in gyrum volui. quæ quanquā
 anima carēt, tamē ad cursum apte facta, obleuitatē
 mouenti cōcedunt impulsione facta. Animus au-
 tem hominis innumeris appetitionibus quasi ru-
 dentibus constrictus, longe est quam vllum aliud
 instrumentum, versatilius, faciliq; momento ab
 eo quod intellexit impellitur si quis ratione tāgat.

ἐν τῶ τῶ

Hinc enim in mentem principia affectionum & appetitionum proficiscuntur: eaque exagitata trahunt intenduntque hominem. Quo loco maxime perspicitur potest, quantam vim conceptus intellectus habeat. Ossa quippe sensus expertia, & nervi, ac carnes humorum plenae, grauisque moles corporis ex his compacta quiescens ac iacens: simul atque animus sobriè iectus appetitiones in se fecit, tota surgens contentis viribus, omnibusque membris veluti alata fertur ad agendum. Neque non, aut adeò difficulter potest cerni modus motionis istius atque intentionis & excitationis, quo animus intelligens aliquid, appetitionibus suis corpus secum trahit. Sed quando admodum sine voce ratio mente concepta nullo negotio mouet: sic puto non difficulter à mente præstantior: i foris attingente intellectum nostrum cieri: quatenus rationi cum ratione contactus est, vt lumini cum resplendentia. Reuera enim animorum nostrorum sensa inuicem per voces tanquam in tenebris palpantes cognoscimus. Geniorum cogitationes lucem habent, affulgentque idoneis, nihil opus habentes verbis aut vocabulis: quibus inuicem vtuntur homines vt tesseriis & imaginibus animo conceptorum: ipsa hæc non percipiunt, nisi quibus peculiaris quidam adest & diuinus, vt dixi, splendor. Iam quod in voce fit, est quatenus fidem derogantibus persuaderi possit. Aër nimirum sonis articulatis informatus, totusque in vocem mutatus, notionem mentis ad animum audientis perfert. vt mirari dignum sit, si hac ratione etiam præstantioris mentis conceptu aër ob facilitatem patiendi conuersus, diuinis & singularibus viris orationem mentis intrò annunciet. Sicut enim contorum ictus scutis æreis impacti exaudiuntur ob resonantiam, cum è profundo elati accidunt: reliqui ictus obscure transeunt & fallunt: sic geniorum orationes feruntur per omnia, in solis tamen resonant tranquillibus & perturbationum vacuis animis: quos homines iam sacros & diuinos nuncupamus. Cæterum plerique putant genium dormienti homini diuinum aliquid inspirare: mirum & incredibile iis videtur, vigilantibus etiam ac mente sibi constantibus tales motus contingere. quod perinde est, ac si quis musicum putet lyra remissos habenti neruos videntem, si ea concinnetur atque suis tonis componatur, non vltimum. Causam scilicet hi non perspicunt, animi sui tumultus & inconcinnitatem. quorum vacuus fuit socius noster Socrates. quod patri de puero eo etiamnum datum oraculum prædixit. mandabat enim patri, vt sineret eum agere quidquid in mentem venisset, & neque vim faceret, neque aliò abduceret, sed liberam pueri appetitionem ferri pateretur: ac pro eo vota faceret Ioui Forensii & Musis, de cætero in Socratem nihil curiosè inquireret. nimirum qui in se ducem vitæ haberet sexcentis magistris & pædagogis præstante. Atq; hic quidem meus, Phidolæ, viuo ac mortuo Socrate, de genio eius fuit sensus, spretis omnibus, sternutationibus, aliis talibus rebus. Quæ autè Timarchum Chæronensem audiuius hac de re differere, haud scio an pro fabulis habituri sitis, præterque ea reticere. Nequaquam, inquit Theocritus, sed narra isthæc. nam vt non planissimè, alicubi tamen etiam fabulæ veritatem attingunt. Prius tamen quis ille fuerit Timarchus expedi:

A *ὅτι ταῦτα γὰρ εἰς τὸ νῦν, αἱ τὴν παθῶν καὶ ὀρμῶν καὶ ἀπειροσύνῃν ἀφαιρούμεν, ἢ τὴν μάλιστα τὸ νοητὸν ἢ τὸν ἄλλο ἐξ ἡρώμεν καὶ ἀμαρτανῶν διδάσκον, ὅσα γὰρ ἀναισθησία καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἄρκεα ὑπερῶν ἀειπλεῖαι, καὶ βαρῆς ὅσα τῶν ὀγκῶν ἡσυχάζων καὶ κείμενος, ἀμαρτανῶν τὴν ψυχὴν ἐπιπέσει βαλέα, καὶ πρὸς αὐτὸ κινήσει τὴν ἰρμῶν, ὅλος αἰσθῆσις καὶ σιωπῆσις, πᾶσι τοῖς μέρεσιν ὅτι ἐπιπερωμένους φέρεται πρὸς τὴν ἀρετὴν. ὅσα δὲ ὅτι κινήσεως καὶ σιωνεπείσεως καὶ ἀρετῆσις ἔστω χαλεπὸς, ἢ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀπορεσσις σιωπῆσις καὶ ὄν ἢ ψυχὴν ἡσυχάζουσα ἐφέλλεται ταῖς ὀρμῶν τὴν ὀγκῶν, ἀλλ' ἐπὶ ὅσῳ μάλα δίχα φωνῆς ἐνοητῆσι κινεῖ λόγῶν ἀποσπασμένων, ὅπως ὅσα αἰ (ὀίμοι) δυστήτως ἔχει μὲν ὑπὸ τοῦ κρείσσονος νοῦ καὶ ψυχῆς ἰσχυρότερος ἀγαθῶν ἡσυχάζει ἐφαπτομένη, ἢ πέφυκεν ἐπαφίω ὁ λόγῶν ἴσχει πρὸς λόγῶν, ὡς ἀφ' ὧν ἀντὶ τοῦ γένου. τὰ γὰρ ὅσα τὰς μὲν ἀλλήλων νοήσεις ὅτι ὑπὸ σῶτῳ ἔχει φωνῆς ψηλαφῶντες γνωρίζουσαι δὲ τὴν δαμόνων φέρεται, τὰς διωσάμενοις ἐλλάμποισιν, οὐ δὲ ὀρμῶν ῥημάτων ὅσα ὀνομάτων, οἷς χρωμένους πρὸς ἀλλήλους, οἱ ἀρετῶν σιωπῆσις εἰδῶν τὴν νοητῶν καὶ εἰκῆνας ὀρῶσιν, αὐτὰ δὲ οὐ γνώσκουσι, πλὴν οἷς ἔπεισιν ἰδῶν*

C *ὡς καὶ δαμόνων (ὡς ἀφ' εἰρηται) φέρεται, καὶ τοῖς ὅσα τὴν φωνὴν γινώσκουσι, ἐστὶν ἢ ἀποσπασμένων τὰς ἀπισσιώτας. ὁ γὰρ ἀφ' ὀρμῶν ἐπὶ τῶν ἀρετῶν τυπωτῆσι καὶ ἡσυχῶν δι' ὅλου λόγῶν καὶ φωνῆ πρὸς τὴν ψυχὴν τῶ ἀκρωμένῳ περαίνει τὴν νοήσιν, ὡς τε θαυμάζειν ἄξιον, εἰ καὶ κατὰ τὸν νοητὸν ὑπὸ τῶν ἀμαρτανῶν ὁ ἀφ' ἡσυχῶν δι' ἀπείσεως, ἀνοητῆσι ταῖς ἰσχυρῶν καὶ ἀπειροσύνῃν ἀφαιρούμεν τὴν νοήσιν ὡς ἀφ' ὧν ἀντὶ τοῦ γένου. τὰ γὰρ ὅσα τὰς μὲν ἀλλήλων νοήσεις ὅτι ὑπὸ σῶτῳ ἔχει φωνῆς ψηλαφῶντες γνωρίζουσαι δὲ τὴν δαμόνων φέρεται, τὰς διωσάμενοις ἐλλάμποισιν, οὐ δὲ ὀρμῶν ῥημάτων ὅσα ὀνομάτων, οἷς χρωμένους πρὸς ἀλλήλους, οἱ ἀρετῶν σιωπῆσις εἰδῶν τὴν νοητῶν καὶ εἰκῆνας ὀρῶσιν, αὐτὰ δὲ οὐ γνώσκουσι, πλὴν οἷς ἔπεισιν ἰδῶν*

D *διεκτέσται ἀναισθητοσύνῃν ὅπως οἱ τὴν δαμόνων λόγῶν ἔχει πρὸς τῶν φωνῶν, μόνους ἐνοητῆσι πῆσι ἀδύρῳδον ἦτος καὶ νύμεμον ἔχει τὴν ψυχὴν, οἷς δὴ καὶ ἰερεῖσι καὶ δαμόνοις ἀρετῶν καὶ ἀμαρτανῶν. οἱ δὲ πολλοὶ κατὰ ἀρετῶν οἰόνται τὸ δαμόνων ἀρετῶν ὅσα ἐπιπέσει. εἰ δὲ ἐρησῶν καὶ ἀμαρτανῶν ἐπὶ τῶν φωνῶν ὀμοίως κινῶσιν, θαυμάσῳν ἡσυχῶν καὶ ἀπισσῳν, ὡς ἀφ' αἰ εἰ πῆσι οἰοῖτο τὴν μουσικῶν ἀειμένη τῇ λύρα χρωμένον, ὅσα σῶσῃ τοῖς τόνοις ἢ κατὰ ῥυθμῶν μὴ ἀπείσε, μηδὲ χρωτάται. ὁ γὰρ ἀπῳν οὐ σιωπῶσῃ, τὴν ἀντὶ τοῦ ἀμαρτανῶν καὶ ἀρετῶν, ἢς ἀπὸ τῆς Σωκράτης ὁ ἔταρος ἡμῶν, ὡς ἀφ' ὅδοις ἐπὶ*

E *παιδῶν ὅπως αὐτῶν τὰς πατεῖ χρωσῶν ἀπεπέσει. ἐάν γὰρ αὐτῶν ἐκείσε, ὅσα αἰ ὅσα νοῦ ἢ ἀρετῶν, καὶ μηδὲ βιάζεσθαι, μηδὲ ἀρετῶν, ἀλλ' ἐφίεσαι τὴν ὀρμῶν τὴν παιδῶν, ἀχρωμένον ὑπὸ αὐτῶν Διὶ ἀρετῶν, καὶ μῆσῳν, τὰ δὲ ἀλλὰ μὴ πολυαρετῶν ἀφ' ὧν Σωκράτης, ὡς κρείττονα δὴ πρὸς ἔχοντες ἐπὶ αὐτῶν μῆσῳν διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν ἡγεμόνα πρὸς τὸ βίον. ἡμῶν μὲν, ὅσα Φειδῶλας, καὶ ζῶντος Σωκράτης καὶ τεθνηκότος, οὕτως ἐνοῶν ἀφ' ὧν δαμόνων παείσῳν, τὴν κληδῶν, ἢ πρὸς τῶν, ἢ πρὸς τῶν ἄλλο εἰρηκότων κατὰ ἀρετῶν οἰόνται. ἀφ' ὧν Τιμῶρχου τῶν Χαιρωνέως ἡσυχῶν*

F *μὲν ὑπὸ τῶν διεξιόντων, ὅσα οἰδῶν μῆσῳν, λογῶσῳνται, σιωπῶν ἀμῆσῳν. Μηδαμῶς (εἶπεν ὁ Θεόκριτος) ἀλλὰ διέλθε αὐτῶν, καὶ γὰρ εἰ μὴ λίαν ἀκείσε, ἀλλ' ἐστὶν ὅσα φαῖται τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μῆσῳν. πρὸς τῶν δὲ πῆσι ὅσα τὸν Τιμῶρχου, φέρεται.*

οὐ γὰρ ἔγκων τ' ἀνθρώπων. Εἰκότως γὰρ (εἶπεν ὁ Σιμμίας,) ὁ
 Θεός κριτε. νέος γὰρ ἂν χρημὶδ' ἔτελε θύτησε, καὶ τῶ Σωκράτους
 δεηθὴς παρ' αὐτῶν τῶν Λαμπεροκλέα τ' Σωκράτους ἕπον,
 ταῖς πρὸς τὴν ἡμέραν αὐτῶν τεθνήσκοντα, φίλον καὶ ἡλικιώ-
 τιν ἡρόδοτον. εἴτ' οὖν ποδῶν γὰρ αὐτῶν Σωκράτης δαμώ-
 νιον ἑὸν ἔχει δυνάμιν, ἄτε δὴ νέος ὅτι ἀγῆνης δ' ἔτι γὰρ δ-
 μήτος φιλοσοφίας, ἐμοὶ καὶ Κλέην κρινωσάμηνος μόνους εἰς
 Τροφονίαν κατήλθε, δράσας τὰ ἰομιζόμενα πρὸς τὸ μάρτυριον.
 ἐμμύνας δ' ἄνδρα καὶ μίαν ἡμέραν, τῆς πολλῶν
 ἀπεργασθῆσαν αὐτὸν ἢ δὴ καὶ τῆς οἰκείων ἰδουμένων πρὸς
 μάλα φαιδρὸς ἀνῆλθε. πρὸς σκωπῆσας δ' ἡ τῶν ὡς πρὸς
 πιν διέφραζε τ' ὄχλον, διηγείτο ἡμῖν θαυμάσια πολλὰ καὶ
 ἰδίῃ καὶ ἀκροάται. ἔφη δ' ἡ κεφαλὴ εἰς τὸ μάρτυριον, πρὸς τυχεῖν
 σκότῳ πολλῶν δ' πρὸς πιν, εἶτα ἡ δὲ ξάμηνος κείσθαι π-
 λυὸν χρόνον· οὐ μάλα συμφρονῶν ἐναργῶς εἶτ' ἐξηγήσας,
 εἶτε ἀνειρηγόλει· πλὴν δόξαί γε τ' κεφαλῆς ἄμα ἴσφα
 πρὸς πρὸς πιν πληγίσις, τὰ ῥα φάσας ἀφ' ἑσθῆσας μετῆναι τ'
 ψυχῆ ὡς δ' ἀνακροῦσα κατεμίνυτο πρὸς ἀερα ἀφαι-
 γῆ καὶ κατὰ ἐν ἀσπίδι, πρὸς πιν μὲν ἀναπλήσασαι τότε δε-
 κείν ἀφ' ἑσθῆσας συγχοῦ, τεινομένη τῶς καὶ πλείονα γίνε-
 σθαι τ' πρὸς πιν ὡς πρὸς ἰοῖον ἐκτετρηνυμένην. ἔπειτα κα-
 τακρίειν ἀμυραδὸς ῥοίζου πίνος ἑσθῆ κεφαλῆς πρὸς πιν
 νομῶν φωνῆς ἡδεῖαν ἰέντος· ἀναβλέψας δὲ, τί μὲν γὰρ
 οὐδαμῶς κερῶν, ἡσίοις δ' λαμπομένης μελακῆ πύρι,
 κατ' ἀλλήλων δ' ἀμειβοῦσας ἄλλῃ ἄλλοτε χρόνῳ, ὡς πρὸς
 βαφίῳ, ἀγειν τὰ φωτὶ ποικιλομένη καὶ τὰ μετὰ βολῆς·
 φαίνεσθαι δὲ, πλήθ' ἡ μὲν ἀναβλέψας, μεγέθει δ', ἑσθῆσας.
 οὐκ ἴστας δ' πᾶσας, ἀλλ' ὁμοίως κυκλοτερεῖς, οἴεσθαι δ' τὰ
 πιν τ' ἀφ' ἑσθῆσας κύκλω φερονμένης ἑσθῆσας πρὸς πιν

εἶ γὰρ ὁμοιογενεῖς τῆ τῆς κινή-
 σιως λεῖοτητι τῶν πρὸς πιν τ' φωνῆς ἐκείνης ἐκ πασῶν
 σιωπῆσας μὲν. ἀφ' ἑσθῆσας δ' αὐτῶν τὰ λαοσθῆσας ἡ λήμην
 ἑσθῆσας πῆς χρόνῳ ἀφ' ἑσθῆσας πρὸς πιν τ' γλαυ-
 κῆσας ἐπιμίνυτο, καὶ τῶ ἡσίοις ὀλίγας μὲν ἐκ πλείν
 καὶ πρὸς πιν, ἀφ' ἑσθῆσας πρὸς πιν τῶ ῥοῖμας, ἄλλας δ'
 πιν τὰς
 ἐφέλεσθαι τῆ

πῆ μὲν πολὺ βάθος καὶ ἰόντι, μάλιστα δ' ἐσθῆσας τεναγῆ καὶ
 βραχέα, πολλαχῆ δ' καὶ ἑσθῆσας, καὶ ἀπολιπεῖν αὐ-
 τῆσας οὐ μεγάλας ἐκβολὰς λαμβάνουσας, καὶ τὰς χρόνῳ, ὅ
 μὲν, ἀκροῦν καὶ πελάγιον, ὅ δὲ, οὐ κατὰ ἐν ἀλλὰ συγκε-
 χυμένη καὶ λιμῶδες. τῆ δ' ῥοῖσας τὰ ἡσίοις ἄμα παρῆνο-
 μῆσας ἐπὶ μάχην, ὅθεν εἰς τὸ σιωπῆσας πρὸς πιν τῆ δ' ἑ-
 χῆσας ὅθεν ποιεῖν κύκλον, ἀλλ' ἡσίοις τῶ ἀλλάσσειν τὰ ὅπι-
 βολῆσας, ἔλινα ποιοῦσας μίαν ἐν τῶ πρὸς πιν πρὸς πιν.
 πρὸς πιν τὸ μέσον μάλιστα τῶ πρὸς πιν καὶ μέγιστον ἐγκυκλί-
 σθαι τῶ τὰ λαοσθῆσας ὀλίγῳ τῶ ὀκτὼ μερῶν τῶ πρὸς πιν ἑ-
 λαπῶν, ὡς αὐτὸ κατεφάνετο. δύο δ' αὐτῶν ἔχειν ἀναστροφ-
 σεις πρὸς πιν ἐμβαλόντες ἐναπίσις ποταμοῖς δεχόμεναι, ὡς
 ὅπι πλείων ἀνακροῦσθαι καὶ λαοσθῆσας καὶ ἀπολιπεῖν τῶ
 τῶ γλαυκῆσας. τῶτα μὲν οὖν ὅθεν τερπόμενος τῆ ἑσθῆσας
 κατὰ δ' ἀπιδόντι φαίνεσθαι χάσμα μέγα πρὸς πιν, ὅθεν ἐκτετρηνυμένησας σφάραξ, φοβερόν δὲ δεινῶς καὶ βαθῆ,
 πολλοὺ σκότους πλῆρες οὐχ ἡσίοις, ἀλλ' ἐκ τῶ ἀνακροῦσθαι καὶ ἀνακροῦσθαι πρὸς πιν, ὅθεν ἀκροῦσθαι
 μυεῖας μὲν ὠρυγῆσας καὶ φαναγμοῖς ζῶων, μυεῖων δὲ κλαυθμῶν βρεφῶν, καὶ μεμνυμένων ἀνδρῶν καὶ γυναι-
 κῶν ὀδυρμοῖς, ἴσφοις δὲ πρὸς πιν, καὶ ἴσφοις, ἐκ βάθους πόρρωθεν ἀμυδροῖς ἀναπνεύσασθαι

A non enim noui hominem. Consentaneum est, a-
 iebat Simmias, mi Theocrite. Admodum enim
 adolescens à Socrate petit ut sepeliretur iuxta Lá-
 proclum Socratis F. paucis autè diebus mortuum,
 amicum & æqualem suum. Is ergo cupiens Socra-
 tis genius quam vim haberet cognoscere, utpote
 iuuenis generosa indole, & qui recens philosophiã
 gustauisset: re mecum & cum Cebete iam com-
 municata, in oraculum Trophonii descendit, ritè
 peractis omnibus. cumq; duas noctes & vnum di-
 em ibi exegisset, iam plerisq; actum de eo esse pu-
 tantibus, & familiarib. eum deplorantibus, manè
 admodum hilaris rediit. deumq; comprecatus, ut
 primùm turbam euasit, nobis mira multa narrauit
 visa sibi & audita. Aiebat se, cum descendisset in
 oraculum, initidò in magnas incidisse tenebras: vo-
 tis deinde factis diu iacuisse, non satis sentientem
 vigilarètne an somniaret. visum autem sibi caput
 strepitu vnà accidente percussum fuisse, & futuris
 inuicè discedentib. in animum exiuisse. Qui (ver-
 ba ipsius refero) simul atq; recedens, aëri pelluci-
 do & puro permixtus fuit, idq; lubens, tunc primùm
 longo post tempore sibi respirare est visus, haec-
 nus oppressus: maiorq; pristino factus fuit, instar
 veli à vento inflati. Audiui deinde obscure quen-
 dam strepitum supra caput circummagitatũ, & sua-
 uem emittentẽ vocem. Suspiciens autem, terram
 nusquam vidi, sed insulas splendentes molli igni,
 mutantés alium ex alio colorem, vnde variè quasi
 tingeretur lumen istis mutationib. Visæ sunt mihi
 insulæ numero infinitæ, magnitudine immodica,
 non æquales omnes inter se, sed similiter rotundæ.
 His putabam in orbem circumuectis, substreperẽ
 ætherem. nam leuitati motus respondebat vocis
 illius lenitas, ex omnibus concinnatæ. Per medias
 insulas mare aut palus diffundebatur, coloribus
 glauco admixtis refulgens: Insularum pauca per
 fretum enabant, & trans paludem efferebantur: a-
 liæ multæ * attrahebantur * ferè subsidentibus.
 Maris profunditas quibusdam in locis versus Au-
 strum magna: alibi stagna & breuia erant. passim
 etiam effundebatur & recedebat non magnis æsti-
 bus. color alibi sincerus, & marinus, alibi confusus
 & palustris. Insulæ simul etiam traicientes impetu
 fluctuũ reuertebantur: neq; motus earum finis ad
 principium redibat, neq; circulum conficiebant,
 sed conuersione sua paulatim loco excedentes gy-
 rum in se non redeuntẽ trahebant. Harum ad me-
 dium maximè ambientis inclinatũ erat mare, pau-
 lò minus octaua Vniuersi parte, ut mihi (aiebat) vi-
 debatur. Habet autem duos apertos meatus, qui-
 bus aduersi fluiui ignis irrupentis excipiuntur:
 quo igni magna pars glauci caloris in albedinem
 vitiatur. Hoc mihi spectaculum fuit iucundum.
 Deorsum autem intuenti, apparuit hiatus in-
 gens teres, veluti exciso globo, terribilis valdè
 & profundus, & plenus tenebrarum non quie-
 scentium, sed subinde conturbatarum & ex-
 stuantium. Hinc exaudiebantur infiniti rugitus &
 gemitus animalium, vagitus infantium, mixti vi-
 rorum & mulierum eiulatus, omnis generis soni &
 tumultus eminus è profundo sursum obtusè elati,

ὡς ἄρ' ἴδης πᾶσι δικτυα ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς ἐν τῇ θαλάσῃ φελλ-
 λαις ὄρα μὲν ἔπι φερόμενοι, ἐπίοις ὅ τοις κλωστοῦχοις ἀβ-
 κίοις ὁμοίως ἐγκέλευται φερόμενοι καὶ αἰώμαλον ἔχοντες,
 ἔδωκα μὲν καὶ ἄλλοις τῆ κίνησιν ἐπὶ ὄψις. λέγειν ὅτι
 φωνῶν, τὸς μὲν ὄψις καὶ τετραγώνου κίνησιν ἔχοντες, ἀπ-
 νόις ψυχῆς χρεῖσται ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς, καὶ παιδεῖσιν ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς,
 γὰρ ἀπὸ πηλίνου καὶ ἀγρίου παρεχόμενοι τὸ ἀλόγῳ τὸς ὅτι
 καὶ τὰ πολλὰ αἰσθάνονται καὶ τετραγώνου ἐγκλίνοι-
 ται, ὅτι ἐκ δεσμοῦ ἀπαρτιομένοι, δις πεντήσι καὶ ἀναλώτοις
 δι' ἀπαιδεῖσιν ζυγματοῦ ἢ ἡσυχίας, καὶ μὲν κεραιώνας, καὶ
 ὡσεὶ ἀγρίου, ὅτι ὁδὸν αἰσθάνονται, καὶ μὲν κεραιώνας, καὶ
 καὶ συνεφελεχόμενοι τοῖς ἀμύρτημασιν, εἴτα πάλιν ἀπαι-
 νοῦντες καὶ βιαζόμενοι, τὸ μὲν γὰρ σὺν δεσμοῖν οἷα χαλινὸν τῶν
 ἀλόγων τὸ ψυχῆς ἐμβεβλημένον, ὅταν ἀπασσῆ, τὸ λεγ-
 μένου μετὰ μέλαινα ἐπάγειν τὸ ἀμύρτημα, καὶ τὸ ὅτι τὸ ἴδιον
 ὅσα ὡσεὶ ἀνομοῖ καὶ ἀκαταίετοι αἰσθάνονται, ἀλγῆ δὲ καὶ πληγῶν
 οὐσαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς ὡσεὶ τὸ κεραιώνας καὶ ἀρχόντος ἔπι-
 σομίζουσι. μέγιστος αὖ ἔτι καὶ ζυγματοῦ, πεντήσιος ἡσυχίας
 καὶ σιωπῆς ὡς ἄρ' ἰσχυροῦς ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς, ἀπὸ πληγῆς καὶ ἀλγῆ
 δόσος ὡσεὶ συμβόλων ὅσων καὶ σημείων ἀσθάνονται τὸ δαί-
 μονος. αὐτὸ μὲν οὖν οὐδέποτε καὶ βραδέως ἀγνοῦνται, καὶ κατ-
 ἴστανται ὡσεὶ τὸ δέον ἐκ τῆς δεινῶν ἐκείνων κατηκῆσαν δι-
 ῆς ὅτι δρχῆς καὶ ἡμέσως τὸ οἰκεία δαίμονος, καὶ τὸ μολυκόν
 ἔστι καὶ ἡσυχίας τὸ μολυκόν ἡσυχίας. ὡς τὸ Ἐρμώδου τὸ Κλαζομε-
 νίς ψυχῆς ἀκήκαστος ἡσυχίας, ὡς ἀπὸ λείπουσιν ἀπὸ πασι
 τὸ σῶμα νύκτωρ καὶ ἡμέραν ἐπὶ λαῖα πὸ πολλῶν τόπων, εἴ τ'
 αὐτὸς ἐπὶ πηλίνου, πολλοῖς τὸ μακρὸν λεγόμενον καὶ ἀπαρτιομέ-
 νων ἐπιτυχῆσαι καὶ ὡσεὶ ἀγρίου. μέγιστος ὅτι σῶμα τὸ ζυγα-
 κῆς ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς λαβόντες οἱ ἔσθ' ἰσχυροῦς ψυχῆς ἔρημον οἶκον κατέ-
 κωπησαν. τὸ μὲν οὖν οὐδὲν ἀληθῆς ἔστιν ἔτι ὅτι ἔξέβαιναν ἢ ψυ-
 χῆ τὸ σῶμα, ὡσεὶ ἐκείνου ὅτι αἰεὶ καὶ χαλῶσα τῶν δαίμονος τὸ
 σὺν δεσμοῖν ἐδίδου ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς καὶ ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς, ὡς τε πολλὰ
 σιωπῆσιν καὶ κατὰ κούσιν τὸ ἐκ τῶν εἰσαγγῆσιν. οἱ ὅτι ἀφα-
 νίσαντες τὸ σῶμα κριμφομένου, μέγιστος δὲ κλέω ἐν τῶν παρ-
 τῶν τῶν οἰοῖται. ταῦτα ὅτι εἰσὶν (φαίαι) σαφέστερον, ὡς Νεαία, βί-
 τω μὲν οὖν οὐδὲν ἀπὸ τῆς παυσανθῆς ὅτι τὸ φωνῆς βούλεσθαι
 μὲν αὐτὸν ὁ Τίμωρος ἔφη θεάσασθαι ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς πῆς ὁ
 φησὶ μὲν εἶναι σφόδρα ὅτι τὸ κεφαλῶν αὐτὸς ἀλγῆστας, κα-
 τὰ τὸ βία συμπεσθεῖσθαι, ὡς δὲ ἐπὶ γινώσκον ἔδ' ἀσθάνονται
 τὸ καὶ ἑαυτὸν. εἴτα μὲν τῶν μὲν μὲν μὲν αἰνευγῶν, ὅσων αὐτὸν
 ἐπὶ τὸ φωνῆς ὡσεὶ πῆς εἰσόδου, οὐδὲν ὅτι δρχῆς καὶ τεκλι-
 θη, καὶ μὲν οὖν Τίμωρος μῦθος ὅτι. ἐπεὶ ὅτι ἔλθων
 Ἀθῆνας εἰς τὸ μὲν οὖν τῶν μὲν οὖν τῶν ἡσυχίας φωνῶν ἔτελεθ-
 ῆσθαι ἢ οἱ εἰς τὸ Σωκράτει γαυμάζοντες ἀπὸ τῆς ἡσυχίας, ἐμέμ-
 ψατο Σωκράτης ἡμᾶς ὅτι μὴ ζῶντος ἐπὶ τῶν Τίμωρος διήλ-
 θη μὲν αὐτὸ γὰρ αἰσθάνονται ἐκείνου πηλῆσθαι καὶ ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς
 ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς, Ἀπέγεις, ὡς Θεόκριτε μὲν τὸ λόγῳ τὸ μῦθον.
 ἀλλ' ὅσα μὲν καὶ τὸ ἔστιν ἡμῶν ὡσεὶ ἀκλήσθαι ὅτι τὸ ἔστιν οἰ-
 κεία γὰρ πῆς καὶ ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς τοῖς ἀσθάνονται. πῆς (εἴπειν) Ἐ-
 παμινώδης ὅτι συμβάλλει) γὰρ μὲν ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς
 μὲν οὖν ἡμῶν, ὁ πατὴρ μειδάσας, τοιοῦτον (ἔφη) ὅτι ἡσυχίας, ὡς ἔ-
 νε, ὅτι τὸ σιωπῆσθαι, καὶ ὡσεὶ τὸς λόγῳ ἀλγῆστας, ἀπλη-
 σον ὅτι τὸ μὲν οὖν καὶ ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς, ὅτι καὶ Σπίταρος ὁ Ταραντί-
 νος ὅτι ὁλόγῳ αὐτῶν σιωπῆσθαι ὡσεὶ τῶν χροῖον, αἰεὶ δὲ ἡ-
 πα λέγει, μηδὲν ὡσεὶ τὸ καὶ ἑαυτὸν ἀφ' ἑσθ' ἰσχυροῦς ἐπιτυχῆσαι,

A quo modo in mari videmus differri hinc inde
 suberis taleas quibus retia indicantur. alias fufis
 conglomeratis similes motu agitari inæquabili
 & conturbato, neque posse eum in recta consti-
 tuere linea. Tum vox ista dixit. Quæ recto & or-
 dinato motu feruntur stellæ, eas ob bonam edu-
 cationem & conueniens alimentum corporum,
 animis uti obsequentibus, & quorum bruta facul-
 tas non sit planè terrestris & cœnosa. Quæ verò
 sus deq̃ue crebrò inæqualiter & conturbatè ver-
 gunt, velut ruptis vinculis palpitantes: eas confi-
 ctari cum refractariis & indomitis ob prauam in-
 stitutionem ingeniis. & aliquando vincere, & ad
 dextrum redigere ea latus: interdum flecti per-
 turbationibus, & ad peccandi societatem pertra-
 hi: rursum deinde eniti. nam copulam, veluti fra-
 num brutæ patri animæ iniectum, quando retra-
 hit, pœnitentiam peccatis inducere & voluptati-
 bus iniustus atque intemperantibus. hanc esse do-
 lorem ictumq̃ue animæ à principe parte illatum
 refrenante animam, donec ita castigata obtempe-
 rare discat, & cicurata pecudis instar absque ictu
 & dolore sentiat se tesseris argutis signisque à ge-
 nio duci. Atque hæc quidem, aiebat vox illa, serò
 & tardè ducuntur, constituunturq̃ue in statu ipsas
 decente. Ex obsequentibus autem istis & menti
 vltro parentibus ab ortu & initio genii sui, sunt di-
 uinæ illæ & cum numinibus colloquentes ani-
 mæ. Qualis fuit * Hermodori Clazomenii ani-
 ma: quam audiuiſti nimirum corpore omnino
 deserto noctes diesq̃ue multa peruagatam loca,
 rursum in corpus rediſſe, cum prærens multis in
 longinquo dictis ac factis interuenisset: donec
 inimici corpus animæ vacuum prodente vxore
 nacti domi combufferunt. Hoc quidem verum
 non est. non enim egressa est è corpore anima: sed
 identidem concedens & laxans genio compa-
 gem, circumcurſitationem admisiſi, ut is multa fo-
 ris audita ac viſa intro annunciaret. Qui verò dor-
 mientis corpus cremauerunt, etiamnum in tarta-
 ro supplicium pendunt. Verùm hæc tu adole-
 scens, tertio post mense plenius ſcies. nunc abi.
 Ego autem voce finiente, aiebat Timarchus, con-
 uertens me videre volui quis loqueretur. sed
 denuò graui capitis dolore correptus tanquam
 vi compressi, nihil sentire, nihil intelligere eo-
 rum quæ circa me erant potui. deinde paulatim
 ad me rediens, vidi me in antro Trophonii a-
 pud introitum, vbi initio procubueram, iace-
 re. Atque hæc est Timarchi fabula. Qui cum
 Athenas venisset, & tertio mense post auditam
 vocem mortuus esset: Socrates, cum admira-
 tione ducti rem ei narrarem, increpauit nos,
 quòd non viuo Timarcho hoc fecissemus. per
 enim libenter se auditorum ista, & diligentius ex-
 aminaturum fuisse. Habes Theocr te expositam
 fabulam. Sed vide, an non hospes quoque nobis
 exhortandus sit ad hanc quaestionem tractandam.
 est enim omnino diuinis conueniens viris. Quid,
 aiebat Theanor? Epaminondas suam senten-
 tiam non profert, eadem institutus disciplina?
 F Tum pater renidens: Tale, inquit, est eius
 ingenium, taciturnum, & cautè ad loquendum
 se dans, audiendo & discendo inexſaturabile.
 itaque etiam Spintharus Tarentinus, cum eo hæc
 non exiguum verſatus tempus frequenter dice-
 bat, In neminem se hominem suæ ætatis incidisse,

καὶ φιλοτιμωμένη πρὸς τὴν ἑκάστων ἰδρῶτι πολλῶν αἰῶν παρῶν
 φέρηται, αἰτῆ τ' οἰκίον οὐνεμῶσα δαίμονα βοήθειν ὁ θεός,
 ἀλλ' ἀφίπτοι παρῶν μετὰ παρῶν μετὰ δι' ἄλλος ἄλ-
 λω αἰασώζειν ἐγκελθόμενος. ἡ δὲ στωαχθεὶς ἀφ' ὅ
 πλησάζειν καὶ σάζειται μὴ πειθομένη δὲ, ἀπολιπόντος τοῦ
 δαίμονος, ὅτε δὲ τυχεῖς ἀπαλλάσσει τῶν εἰρημίων, ὁ Ἐ-
 παμινώδης ἀποβλέψας εἰς ἐμὲ, Σοὶ μὲν (εἶπεν) ὦ Κα-
 φείσσια, σχεδὸν ὡρα βαδίζειν εἰς τὸ γυμνάσιον ἦδη, καὶ μὴ
 ἀπολείπειν τὴν στωήθειν ἡμεῖς ὅ Θεαίους ὅτι μελησόμε-
 τα, ἀφ' ἡλυσάντες ὅταν δοκῆ τ' στωοισίην. Καρῶν ἔφην,
 Γραῖστο μὲν ταῦτα. ἀλλὰ μικρὸν οἰμῶ π μετ' ἐμοῦ καὶ Γα-
 λαξιδώρου βούλεται σοὶ ἀφ' ἡλεθῶν οὐποσὶ ὁ Θεοκλειός.
 Ἀγαθὴ τύχη, (εἶπε) ἀφ' ἡλεθῶν καὶ παρῶν αἰασῶς εἰς
 τὸ ὅτι κέμπειον τ' σῶας καὶ ἡμεῖς παρῶν ἄντων ἐπεχει-
 ρομένην παρῶν καλεῖν ὅτι τῶν παρῶν. ὁ δὲ καὶ τῶν ἡμεῶν
 ἔφη πᾶν σαφῶς εἰδέναι τῆς κατὰ τοῦ τῶν Φυγάδων καὶ στω-
 τετάρτου μὲν Γοργίδου τῆς φίλοις παρῶν τὸν καμρόν ἀπο-
 κτενεῖν δὲ τῶν πολιτῶν ἀκρίβων ὁδῶνα, μὴ μὲν μεγάλης
 ἀνάγκης γυμνῶν. ἄλλως δὲ καὶ παρῶν τὸ πλῆθος ἀρμόζειν
 τὸ Θεαίων εἶναι πινὰς ἀναίτοις καὶ κατὰ τοῦ τῶν περὶ
 γυμνῶν καὶ μᾶλλον ἐξοισιν αὐτοπότως τ' δῆμον ὡς ἀπὸ τῶ
 βελτίστου παρῶν οἰσῶντες. ἐδοκεῖ ταῦτα ἡμῶν κακείνος μὲν ἀε-
 χόρησεν αὐτῶν ὡς τῶν παρῶν τ' Σιμμίας ἡμεῖς ὅ κατὰ τοῦ
 τῶν εἰς τὸ γυμνάσιον ἐκετυγχόμενον τοῖς φίλοις, καὶ ἀφ' ἡ-
 λαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπὶ τῶν συμπαλαίειν, τὰ μὲν ἐπιω-
 θάνετο, τὰ ὅ ἔφραζε, καὶ στωετάρτου παρῶν τῶν παρῶν.
 ἑώρα μὲν δὲ καὶ τῶν παρῶν Ἀρχία καὶ Φίλιππον ἀληθιμῶ-
 νος ἀπίοντες ὅτι τὸ δειπνον. ὁ γὰρ Φυλίδας, δεδιώς μὴ τὸν
 Ἀμφίθεον παρῶν ἀέλωσιν, δῆλός ἀπὸ τ' Λυσανοείδου παρῶ-
 πομπῆς τ' Ἀρχία δὲ δαίμονος, καὶ παρῶν τ' γυμνασῶν ἡς ὅτι
 γυμνῶν ἐτύγχευεν εἰς ἐλπίδας ἐμβαλῶν, ὡς ἀφ' ἡλεθῶν εἰς
 τὸ πόν, ἐπέσειε παρῶν ῥαθυμίας καὶ αἰεσιν ῥαπείαται μὲν τ' εἰω-
 θῶτων αὐτῶν στωαχθεῖσαι. ὅψε ὅ ἦδη τότε ψυχὸς ἐπέ-
 τεῖνε πνέματός γυμνῶν, καὶ ἀφ' ἡ τῶν πολλῶν τάχιστον
 εἰς τῶν οἰκίας ἀνακεχωρηκῶτων, ἡμεῖς μὲν τοῖς παρῶν Δαμα-
 κλείδην καὶ Πελοπίδην καὶ Θεόπομπον ἐτυγχόντες, ἀε-
 λαμβάνομεν, ἄλλοι ὅ ἄλλοις. ἐχρίθησαν γὰρ δῆλός ὡς
 βάλλοντες τ' Κιθαίρανα, καὶ παρῶν αἰεσῶν ὁ χημῶν τὰ παρῶ-
 σῶπα συκκεκαλυμμένοις ἀδεῶς διελεθῶν τ' πόλιν. οἰοῖς ὅ
 ἐπὶ τῶν παρῶν δὲ δῆλός ἀπὸ βροσῶν εἰσοῖσι ἀφ' ἡ τ' πυλῶν καὶ
 σημεῖον ἐδοκεῖ καλὸν παρῶν ἀσφάλειαν, καὶ δῆλός, ὡς λαμ-
 παρῶν, ἀκινδύων ὅ τῶν παρῶν ἐσομένην. ὡς οὖν ἀπὸ μ-
 τῶν ἐνδον ἡμῶν, πεντήκοντα δυοῖν δέοντες, ἦδη τῶ Θεοκρίπυ
 κατ' ἑαυτὸν ἐπὶ οἰκίσκῳ ἡνὶ σφαγαζομένην πόλιν, ἡ τ' γυ-
 ρας ἀραγμῶς καὶ μὲν μικρὸν ἡκέτις ἀγνήτων ὡς παρῶν
 τῶ Ἀρχίου δύο χεῖρῶν τῶν αἰεσῶν, ἀπεγαλμῶν ἀσου-
 δῆ παρῶν Χάρων, καὶ κελθῶν αἰοίγειν καὶ ἀγνήμακτεῖν,
 βραδῶν ὡς ἀκουόντων. ἰορυθητῶν οὖν ὁ Χάρων, ἐκείνοις
 μὲν δῆλός ἀοιγνῶν παρῶν ἐπέταξεν, αὐτὸς δὲ ἀπὸ μῶσας,
 ἔχων ἀέφθον, ὡς τετυχεῖς καὶ πίνων, ἐπιωθάνετο τῶν ὡς
 παρῶν ὅ, ἡ βούλῶν. λέγει ὅ ἄπερος, Ἀρχίας καὶ Φίλιπ-
 πος ἐπεμῶν ἡμᾶς κελθόντες ὡς τάχιστα ἡκεῖν παρῶν αἰ-
 τοῖς. ἐρωτῶν δὲ τοῦ Χάρωνος τίς ἡ ἀσσοδῆ τῆς πτωκῶντα μετὰ πέμψας αἰεσῶν, καὶ μὴ π χημῶν, Οὐδὲν
 ἴσμεν (ὁ ὡς παρῶν ἔφη) πλέον ἀλλὰ π λέγωμεν αἰεσῶν ὅτι νῆ Δία (εἶπεν ὁ Χάρων, θεῖς τὸν ἀέφθον ἦδη, καὶ λα-
 βῶν τὸ ἰμάτιον) ἐπομῶ μὲν ὑμῶν γὰρ τῶν πτωκῶντα βαδίζων ἀφ' ἡλεθῶν ἡνῶν, ὡς ἀγνήμων. Οὕτως (ἔφησάν) ποῖται

A ad ipsum exitum laborat & periclitatur multo
 cum sudore enitens sursum: huic quin familiaris
 eius genius opituletur, non invidet deus, sed vo-
 lentem finit. studet autē alius aliam servare exhor-
 tando: & audit illa ob propinquitatem, ac servatur:
 non obtemperans autē, discedente genio, miserē
 agit. His ita dictis Epaminondas in me intuens, Ti-
 bi quidē, inquit, Caphisia tempus adest iam in gy-
 mnasium eundi, neq; destituendi familiares. nos
 Theanorē curabimus, & ubi visum fuerit conciliū
 demittemus. Tum ego: agentur, inquā, ista. sed pa-
 rum per me præsente & Galaxidoro tecū colloqui
 cupit hic noster Theocritus. Colloquatur, inquit,
 bona fortuna, simulq; surgēs ad anfractū porticus
 præcessit. nosq; circumfusi cepimus eum ad socie-
 tatem facinoris exhortari. Ille autem & probē sibi
 notū diem reditui exsulū destinatū aiebat, & cum
 Gorgida amicis esse ad opportunitatē vsurpandā
 omnia cōposita. se autem nolle quenquā civium
 indicta causa occidere, non graui vrgente necessi-
 tate: præterea etiam ad multitudinē Thebanorū
 esse hoc vtile, inueniri quosdā facinoris innocen-
 tes: qui eò facilius citra suspicionē persuadere o-
 ptima deinde possint. Hac sentētia probata, frater
 ad Simmiā se recepit. Nos in gymnasiū digressi a-
 micos cōuenimus * atq; cum vno post alterū con-
 certans, alia quæ fuit, alia cōposuit ad rem geren-
 dam pertinentia. Vidimus etiam Archiam & Phi-
 lippum vnctos ad cœnam abire. Metuens enim
 Phyllidas ne ante cœnam Amphitheū tyranni in-
 terficerent, statim atq; deducto Lyfanorida rediit,
 Archiam salutans, & de muliere quam is concu-
 piscebat spem iniiciens, eam isthuc venturā, per-
 suasit vt cum suarum libidinū fociis animo ocioso
 subsequeretur. Su b vesperā iam frigus se intendit
 vento oborto. ideoq; plerisq; maturius domum se
 cōferentibus, nos Damoclidā, Pelopidā, & Theo-
 pompum obuui facti ad nos recepimus, alii alios.
 nam statim traiecto Cithærone diuulserant sese, &
 tempestas hoc eis cōferebat, vt facie quisq; velata
 citrametū per urbē incederet. quibusdā etiam per
 portas intrantib. fulgur à dextra sine tonitru afful-
 sit: quod videbatur securitatē portendere, ac glo-
 riam & splendorem facinus illustre sine periculo
 confecturis. Cū omnes iam in domo Charonis
 essemus; numero duodequingenta, iam Theo-
 crito in quodam cōclauī seorsim hostiā maclante,
 fores vehementius concrepuerunt. venitq; mox
 quidam nunciāns duos Archiæ apparitores pulsare
 ostium, festinanter ad Charonē missos, qui aperiri
 iuberent, indignarenturq; id non esse actutum fa-
 ctum. Turbatus hæc Charon, aperiri illis statim
 iussit: ipse coronatus eis occurrens, tanquā qui sa-
 crificasset & potaret, quæ fuit ex apparitorib; quid
 vellent. alter eorū respondit, Missos se ab Archia &
 Philippo, ipsum quam celerrimē ad se venire iu-
 bentibus. cumq; interrogaret, cur ita serid ipsum
 hoc tempore accerferent: Nihil, inquit, apparitor,
 nobis præterea notum est. Sed quid renunciabi-
 mus eis? Nimirum, aiebat Charon, me posita coro-
 na & veste sumta vos subsecuturum. nam si nunc
 vobiscum eam, quosdam turbabo, qui me ca-
 ptum duci putabunt. Sic ergo, dicebant, facito,

nam & nos oportet custodibus urbis mandatum aliquod magistratus adferre. Cum hi abiissent, & ad nos Charon esset ingressus, hæc q; significasset: perterriti omnes sunt, indicium rei delatum esse putantes. & plerisque suspectus erat Hipposthenidas, quasi qui conatus reditū exsulum opera Chlidonis impedire, infecta hac re & periculi iam tempore imminente indicium conspirationis detulisset præ metu. atque hoc fiebat probabile, cum in Charonis domum se cum aliis non contulisset, totusq; videretur improbus & desertor. Nos tamen uniuersi Charonem censuimus ire debere, & vocantibus magistratibus obtemperare. Charon autem filium accersens, pulcerrimum ô Archedame Thebanorum, & in gymnasiis laborem studiosissimum, annos natum fere quindecim, sed æquali robore & magnitudine multo antecuntē: Hic, inquit, amici vnicus meus est filius, & quod nostris carus. hūc ego vobis trado, vosq; per deos omnes, omnes genios obtestor, siquid mala fide vobiscū agere me sentietis, vt eum nulla habita nostrū ratione interficiatis. vos autem porrò aduersus euentum vosmet parate viri, neq; committite vt à pessimis hominib. corpora vestra interficiantur re parum vitiliter & sine decore gesta: sed vlciscimini hostes, inuictosq; animos patriæ seruate. Ista locuto Charone, magnitudinem quidem animi & probitatem hominis admirati sumus: sed q; suspectum se nobis putabat, iniquè tulimus, atq; abducere filium iussimus. omninò autem, dicebat Pelopidas, non bono vsus consilio vidēre nobis Charon, qui non aliam in domum transtuleris filium. quid enim attinet eum hæc vnà nobiscūm deprehensum periclitari? atq; ad eò etiam num ablegandus est, vt si quid nobis aduersi contingat, generosus vindex in tyrannos clam educetur. Minimè gentium, aiebat Charon, sed hūc manebit, & vnà vobiscūm in discrimine versabitur. nam ne hunc quidem expedit in potestatem hostium peruenire. Tu verò, fili, etiam ante ætatem degusta certamina necessaria. & cum multis bonisq; ciuib. pro libertate & virtute periculum adi. Multum quidem adhuc spei superest, ac fortasse aliquis nos deus respicit decertantes pro iustitia. Hæc, Archedame, verba hominis lacrymas multis excusserunt. Ipse nihil lacrymans, nihil emollitus, tradito in manus Pelopidæ filio, per fores exhibat, dextram vniciq; nostrūm iniiciens, & cohortans ad fiduciā. Magis etiam pueri ipsius admiratus fuisses alacritatem & confidentiam aduersus periculum, Neoptolemi æmulam. non enim expalluit, non pauit: sed gladiū Pelopidæ extraxit atq; contemplatus est. Interim ad nos venit Diotonus Cephisodori amicus gladiū gestans, & lorica ferream indutus. qui cum audiret Charonē ad Archiam esse vocatū, culpabat nostram cunctationē, instigabatq; vt ad eades iremus. fore enim, vt anteuerteteremus eos subitò irruētes: aut, si res secus eaderet, præstare sub dio congregi cum hostib. in eòpositis & palantibus, q̄ in domūcula inclusos manere, donec apū examinis instar ab hostibus eximeremur. Sed & Theocritus vates instabat, q; ei sacra salutaria, pulcra, & securitatem spondentia euenissent. Cum iam nos armaremus & cōponeremus, redit Charon hilari vultu, ac renidens, & in nos intuens, Bono, inquit, este animo: res periculo caret, & succedit probè. Archias enim & Philippus vt audiuerunt me vocatum adesse,

A
 & ἡμᾶς δὲ τίς ὑπὸ πόλιν φερευθεῖς κρημίσαι τὴν παρὰ τὸν ἄλκιον ἄλκιον. ἐκείνοι μὲν οὖν ἄλκιον, τὸ δὲ Χαράωνος εἰσελθόντος παρὲς ἡμᾶς, καὶ αὐτὰ φερασάντος, ἐκπληξίς ἀπορῦσας ἔχον. οἰομένους μεμλιμένας. καὶ τὴν Ἰπποσθενίδην ὑποειρόσω οἱ πλείστοι, καλοῦσά μιν ὅτι χειρήσαντα τὴν καλοῦσάν τὴν χλιδῶνος, ἐπεὶ δὲ ἀπέτυχε, καὶ σιωπῆσαι τὰς χερσὶν ὁ δεινὸν, ἐξενέμοχεναι πιθανὸν ὄντα τὴν παρὰ τὸν ἄλκιον δέος. ἢ γὰρ ἀφίκετο μὲν τῶν ἄλλων εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ὅλως ἐδόκει πονηρὸς γενέσθαι καὶ παλίμυθος. οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ τὸν γε Χαράωνα πῶντες ὡς μετὰ χερσὶν βαδίζειν, καὶ ὑποαχρῦειν τοῖς ἀρχαῖσι καλοῦσάντων. ὃ καλοῦσας τὸν ἕλθῃν, ἀλλιστον οἰοῦσα. Θεοκρίτων, ὡς Ἀρχεδάμει, παῖδα καὶ φιλοπονώτατον παρὰ τὰ γυμνάσια, πεπενηδεκαέτη μὲν γένον, πολὺ δὲ ῥώμῃ καὶ μεγάλῃ ἀφ' ἑσθ' ὀμηνλίαν, Οὗτος (εἶπεν) ὡς ἄνδρες ἐμοὶ μόνος ὅστις, καὶ ἀγαπῆτος, ὡς ἄνθρωπος ἴσῃ τὸν ὑμῖν παρὰ δίδωμι παρὲς θεῶν ἀπίστας, παρὲς δαυμόνων ὀπισθόπλων, εἰ φανείτω ἐγὼ πονηρὸς παρὲς ὑμᾶς, ἀποκτείνετε, μὴ φείσησθε ἡμῶν. ὁ δὲ λοιπὸν ὡς ἄνδρες ἀγαθοὶ παρὲς ὁ συμπόσιον ἀπιπάζεσθε, μὴ παρὲς τὰ σώματα ἀφ' ἑσθ' οἰσίν τοῖς ἀγῆστοις ἀνδρῶν καὶ ἀκρεῶν, ἀλλ' ἀμυνάσθε, καὶ ψυχὰς ἀπτήτους τῆν πατρίδι φυλάττοντες. αὐτὰ τὰ Χαράωνος λέγοντος, ὁ μὲν φερόμενος καὶ τὴν καλοῦσάντων ἐθαυμάζοντο, παρὲς δὲ τὴν ὑποψίαν ἠδύμακ' ἔμεινε, καὶ ἀπάγειν ἐκελευσάντων τὴν παῖδα. ὁ δὲ ὄλον (εἶπεν ὁ Πελοπίδας) ἢ δὲ βεβυλῶν δὲ καὶ ἡμῖν ὡς Χαράων, μὴ μετὰ σπῆσάντων εἰς οἰκίαν ἐτέραν τὴν ἕλθῃ. τί γὰρ αὐτὸν δεῖ κινδυνώσθαι μὲν ἡμῶν ἐγκαταλαμβανόμενοι, καὶ νῦν ἐκπεμπέος, ἢ ἡμῖν, ἐδύπια ἄσφατον, ἀγῆστος ὑποβέβηται ἡμῶν ὅτι τὸς τυράννοις. Οὐκ ἔστιν (εἶπεν ὁ Χαράων) ἀλλ' αὐτὸς παρὰ μὲν, καὶ κινδυνώσῃ μὲν ὑμῶν. ὁ δὲ γὰρ τὸν καλὸν ὑποχρῆστον γυνάξ τὸς ἐγγυροῖς, ἀλλὰ τὸν παρὰ παρ' ἡλικίας ὡς παῖ, γενόμενος ἀθλῶν ἀνακρίων, καὶ κινδυνώσῃ μὲν πολλῶν καὶ ἀγαθῶν πολιτῶν ὑπὸν ἐλευθερίας καὶ ἔρετης. πολλὴ δὲ ἐλπίς ἐπὶ λείπεται, καὶ ποῦ τίς ἐφορᾷ θεῶν ἡμᾶς ἀγωνίζοντο παρὲς τὴν δίκαιον, δάκρυα πολλοῖς ἐπὶ ἔλθῃ, ὡς Ἀρχεδάμει, παρὲς τὸς λόγους τὸν ἀνδρῶν. αὐτὸ δὲ ἀδακρυῖα καὶ ἀτεκέος, ἐγγυροῖσας Πελοπίδα τὴν ἕλθῃ, ἐχρῆρει ἀγαθῶν δόξιν, ἡμῶν ἐκαστὸν ἡμῶν καὶ παρὰ τὰ ῥῆσιν. ἐπὶ δὲ μάλλον δὲ ἠγάσθη τὸ παιδὸς αὐτὸς τὴν φαιδρότητα καὶ τὸ ἀδακρυῖα παρὲς τὴν κινδυνῶν, ὡς ἄνθρωπος τὸν Νεοπτολέμει, μὴ τε ὡς ῥῆσιν ἔσας, μὴ τε ἐκπλαγῆτος, ἀλλ' ἔλθῃ τὸν ἕλθῃ τὸν Πελοπίδου, καὶ καλοῦσάντων. ἐπὶ τῶν Κηφισοδώρω Διότονος εἰς τὴν φίλων παρὲς ἡμᾶς ἕλθῃ, καὶ θάρακα σιδηροῦ ὑποενεδυμένους. καὶ πύλομνος τὴν Χαράωνος ὑπὸν Ἀρχίου μετὰ πεμψάντων, ἠτάτο τὴν μέλλουσιν ἡμῶν, καὶ παρὲς ἕλθῃ τὴν οἰκίαν βαδίζειν. φησὶ δὲ τὴν γὰρ ἐμπεσόντας αὐτοῖς εἰ δὲ μὴ βέλιον εἶ) παρὲς ἕλθῃ τὴν ἕλθῃ, συμπλέκεσθαι παρὲς ἀλλήλους ἀσωπῆστας καὶ ἀσπῆστας, ἢ μὲν εἰς οἰκίαν κίσκα κατ' ἐρῆστας αὐτὸς, ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἀσπῆστας ὑπὸ τῶν πολεμίων. ἐπὶ γὰρ ὁ μακρὸς Θεόκλειος, ὡς τὴν ἕλθῃ τὴν ἕλθῃ καὶ καλῶν, καὶ παρὲς ἀσφάλειαν ἐχεῖστας αὐτὰς γυρότων. ὀπισθόπλων ὡς ἡμῶν, καὶ σιωπῆστας ἀπὸ τῶν ἀφικνεῖται Χαράων ἰσθρῶν τὴν παρὲς ἕλθῃ καὶ μειδίων καὶ παρὲς ἕλθῃ εἰς ἡμᾶς, παρρῆν ἐκελευσάντων, ὡς δεινὸν μηδεῖος ὄντος, ἀλλὰ τῆς παρὲς ἕλθῃ ὁδὸν βαδίζούσας. ὁ γὰρ Ἀρχίας (εἶπεν) καὶ ὁ Φίλιππος ὡς ἤκουσαν ἡμῶν ἐμὲ κεκλημένους,

ἤδη βαρεῖς ὑπὸ τῆς μέθης ὄντες, ἡσυχασμένοι τοῖς σώμασι καὶ ψυχαί, μόλις ἀφαισάντες, ἔξω παρῆλθον ἐπὶ τῆς θύρας. εἰπόντες δὲ τῷ Ἀρχίᾳ, Φυλάδα, ὦ Χαῖρων, ἀκούσμεν ἐν τῇ πόλει κρύπτεσθαι παρῆσθαι, οὐ μετρίως ἐγὼ ἀφαισάμενος, Πούδῃ (εἶπον) εἶ) λέγονται, ἡ τίνες; Ἀγνοοῦμεν (ὁ Ἀρχίας εἶπε) καὶ σε τοῦτου χάριν ἐλθεῖν ἐκείνου, εἰ δὴ τὴν τυχεύουσι σαφέστερον ἀκηκώς. καὶ γὰρ μικρὸν, ὡς παρ' ἐκπλαγείς, ἀναφέρων τὸν ἄγνωστον, ἐλογίζομαι λέγειν εἶ) τὸ μύθῳ, οὐ βέβαιον, ὅθεν ὑπὸ τῷ στυγερῶν δεινῶν τῶν παρῆσθαι ὁ δὲ τῶν (οὐ γὰρ ἀγνοεῖν τὴν οἰκίαν αὐτῆς εἰ τις εἰδώς ἀκρίτως ἐμύθηεν) ἄλλως δὲ ὑποψία ἢ λόγον ἀσπίον ἐν τῇ πόλει παρῆσθαι ἢ κείνῳ εἰς ἐκείνους. εἶπον οὖν παρῆσθαι αὐτὸν ὅτι ζῶντος μὲν Ἀνδροκλείδου, πολλὰ κίς ἐπίσταται φήμας ποιαῖς ῥυείσας ἀφαισάντες ἡμῖν. Νυνὶ δὲ (εἶπε) ὅθεν ἀκήκωσται οὗτος ὦ Ἀρχία: σέφομαι δὲ τὸν λόγον εἰ κελεύεις: κἀν πύθωμαι π. φροντίδος ἀξίον, οὐ λήσεται ὑμᾶς. Γὰρ οὖν οὖν ὁ Φυλλίδας (εἶπεν) μηδὲν ὦ Χαῖρων ἀδιερβύθησθαι μηδὲ ἀπίσον ὑπὸ τῶν πόλεως. τί γὰρ καλύψει μηδὲν καὶ ἀφαισάντων, ἀλλὰ πάντα φυλάττεσθαι, καὶ παρῆσθαι καλὸν δὲ ἢ παρῆσθαι, ἡ δὲ ἀσφαλές. ἅμα δὲ τῷ Ἀρχίᾳ ὑπολαβῶν, ἀπῆλθον εἰς τὸ οἶκον ἐν ᾧ πίνοντες τυχεύουσι. Ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἀδρες, (εἶπε) παρῆσθαι μὲν οὐ πῶς τοῖς δέξομεν. ταῦτα τῷ Χάρωνος εἰπόντος, ἐχόμενα τοῖς θεοῖς, καὶ παρῆσθαι ἀλλήλους. ὦρα μὲν οὖν ἕως καὶ ἡμῶν ἀφαισάντων μάστιγα παρῆσθαι εἰσι. δὲ τὸ πῶμα μάλλον ἐπιτεῖνον ἤδη νυφτόν ὑπεκρίθη καὶ δι' ἀπῆσθαι μεμῆσθαι ὡς πολὺν ἐρημίαν εἶ) ἀφαισθαι τῶν παρῆσθαι διεξίωσιν. οἱ μὲν οὖν ἐπὶ Λεοντίδῳ καὶ τῷ Ὑπάτῳ παρῆσθαι ἐγὼ δὲ ἀλλήλων οἰκιστῆς, ἐν ἡμαρτίῳ δέξομεν, ἔχοντες ὅθεν ἔτερον τῶν ὄστων ἢ μάστιγα ἐκαστος. ἐν τῷ τῶν καὶ Πελοπίδας, καὶ Δαμοκλείδας, καὶ Κηφισόδωρος. Χάρων δὲ καὶ Μέλων, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ἐπιτεῖσθαι πῶς παρῆσθαι Ἀρχία μέλλοντες, ἡμῶν θωρακία ἐκείνου, καὶ φαίσιος δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτῃς, οἱ δὲ πύθῃς, ἐνοῖ δὲ καὶ χιτῶνια τῶν γυναικῶν ἀμπερόμενοι, μεθύνονται ἀπομιμούμενοι κάμω χρωμάτων μετ' ἀμπερόμεν. ἢ τὸ χιτῶν, ὦ Ἀρχία, μετ' ἀμπερόμεν καὶ τῶν πολεμίων μαλακίας καὶ ἀγνοίας τῆς ἡμετέρας ἐπιτεῖσθαι πόλεως καὶ παρῆσθαι, καὶ κατὰ παρῆσθαι τῶν παρῆσθαι ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἀφαισθαι ἀφαισθαι ἐπιτεῖσθαι εἰς αὐτὸ στυγερῶν δὲ ἔργον, ὅθεν ἐπιτεῖσθαι, καὶ δεινὸν ἀελπίσου παρῆσθαι ἀγῶνα. τῷ γὰρ Χάρωνος, ὡς ἀπέπεσε τοῖς παρῆσθαι Ἀρχία καὶ Φίλιππον, ἀνακαρῆσθαι οἶκα δὲ, καὶ ἀφαισθαι ἡμᾶς ἐπὶ τῶν παρῆσθαι, ἢ κεν ἐγὼ δὲ παρῆσθαι ὑμῶν ἐπιτεῖσθαι παρῆσθαι Ἀρχίου πῶς ἰερεφαίσιος παρῆσθαι Ἀρχία ἐκείνον, ὅθεν φίλον αὐτῶν καὶ ξέρον, (ὡς εἰσθαι) ἀφαισθαι τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν ἐπιτεῖσθαι τῶν Φυλάδων, καὶ τῶν οἰκίας εἰς ἡμῶν παρῆσθαι, καὶ τοῖς συμπαρῆσθαι αὐτοῖς. ἤδη δὲ καὶ τῆς μέθης καὶ ἀφαισθαι ὁ Ἀρχίας, κἀν τῆς παρῆσθαι τῶν γυναικῶν ἀφαισθαι, ἐδίξασθαι μὲν τῶν ἐπιτεῖσθαι, πῶς δὲ παρῆσθαι ἀφαισθαι. τὰ ἀφαισθαι πῶς εἰς αὐτοῖς, εἶπε. καὶ τῶν μὲν ἐπιτεῖσθαι ὑπὸ τῷ παρῆσθαι φάλαγον, ἀφαισθαι δὲ ποτήριον, ἐκέλευσεν ἐγχεῖν, καὶ τὸν Φυλλίδῳ δέξομεν παρῆσθαι, παρῆσθαι ἡμεῖς καὶ ἀφαισθαι οἰκίᾳ τῶν δὲ ὡς ἀφαισθαι παρῆσθαι τῶν ἀφαισθαι, μικρὸν ἐπὶ τῆς θύρας ἐστῆσαν, ἐφορῶντες τῶν καὶ ἀφαισθαι ἐκαστον.

A iam vino graues, & animis iuxta ac corporib. diffolutis, agrè surgentes foras ad ostium processerunt. Hæc cum dixisset Archias, Audimus ô Charon exsules in urbem subrepisse, inq; ea occultari: Ego non leuiter perturbatus, Vbinam, inquam, esse, & qui dicuntur? tum Archias, Ignoramus, ait, ideoq; te venire iussimus, si quid tu fortasse certius inaudiuisses. Ego parumper veluti consternatus animū recolligens, rumorē ratiocinatus sum esse hoc indicium, nihil certi, neq; rem ab vlllo consociorum elatam: non enim domum eos ignoraturos fuisse, si quis rem compertam detulisset: sed aliàs suspicionem aut obscurum rumorē urbem peruagatam ad eos peruenisse. Dixi ergo Archiæ. Viuente quidem Androclida sæpenumerò memini tales rumores inanes & falsos sermones nobis obturbasse. nunc autem nihil tale audiui Archia. tamen, si iubes, inquiram, ac si quid dignum cura comperero, non patiar id à vobis ignorari. Planè, aiebat Phyllidas, nihil ô Charon hac de re non vestigatum & inquisitum relinque. quid enim obstat, quin nihil contemnamus, sed omnia caueamus & obseruemus? expedit prudentes esse & tutos. simulq; Archiam apprehensum in conclaue vbi potabant reduxit. Proinde viri ne cessemus, sed deos comprecati exeamus. Hæc locuto Charone, diis vota fecimus, & inuicè nos cohortati sumus. Hora erat ea, qua maximè homines cœnæ vacant: & ventus sese intendens niuem tenuis pluuiæ guttulis permixtâ edebat: itaq; magna solitudo passim erat nobis per vicos euntibus. Qui in Leontidam & Hypatem (horum enim ædes erant vicinæ) mittebantur, tunicati ibant, nihil armorum præter gladios secum gerentes. erant in his Damoclidas, Pelopidas, & Cephisodorus. Charon autem, Melon, & qui cum iis adorturi Archiam erant, semithoraces induti, coronas gestabant densas, abiegnas alii, alii piceas, quidam & muliebrib. induti amiculis, & ebrios simulantes qui cum mulierib. comestatum irent. At enim Fortuna maligna, Archedame, hostiū molliciem & ignorantia nostræ exaquans audaciæ atq; industriæ, actionemq; nostram ludi in morē scenici iam inde ab initio periculosis varians accidentibus, in ipsum rei gerendæ articulum præcipitem & summo cum discrimine coniunctum nostro casum intulit. Cum enim Charon ab Archia & Philippo domū reuersus nos ad facinus instrueret: ecce tibi venit Athenis epistola ab Archia sacerdote ad Archiam tyrannum amicū (vt apparet) hospitemq; eius, reditū exsulum, & infidias, & domum quam subiissent, & nomina adiutorū nuncios. Sed Archias iam vino fractus, & mulierum expectatione dementatus, acceptam epistolam, cum tabellarius de reb. seriis scriptam diceret, In craftinum ergo seria inquiens, puluinari subiecit, poculumq; poposcit, & infundere iussit: crebrò interim Phyllidā ad fores mittens speculatū an mulieres accederent. Hac spe conuiuū producente, superuenimus nos, & rectā p famulos perripentes ad viroū conclaue accessimus, paululumq; ad fores substitimus, singulos accubentiū contēplantes.

Ceterum coronarum & vestium conspectus decipiens aduersarios, silentium fecit. Ut verò primus Melon per medium sese intulit manu capulo ensis admota: Cabirichus fabarum sorte archon (magistratus id genus) creatus, prættereuntē brachio apprehendit, & exclamauit, Nōne hic est Melon, Phyllida? Huius itaq; Melo excussit manum, strictoq; gladio in Archiam agrè assurgentē irruens, non ante finem ferendi fecit quàm necauit. Philippum Charon in collum vulnerauit: & poculis adiacentibus se defendere aggressum, Lysitheus à lecto in terram deturbans interfecit. Nos autem Cabirichum demitigabamus, orantes ne tyrannis vellet opitulari, sed patriæ liberandæ adiumento esse, homo sacer, & diis propter eam consecratus. cum autem ob merum non facile in mentem ei veniret quid vtile esset, & dubius animi surgeret perturbatusq;, atq; hastæ (quam pro more gerunt semper apud nos archontes) cuspidem obiiceret: ego mediâ arripui & supra caput eleuavi, clamans ut dimitteret, suâq; saluti consulere, aliâs percussum iri: Theopompus autem à dextra adstans, gladio cum ferit: & Hac, inquit, iace cum iis, quibus adulatus es. non enim tu liberatis Thebis coronam geres, neq; porro diis sacrificabis, à quibus patriæ sæpenuerò mala es imprecatus pro hostibus vota faciens. Occiso Cabiricho, Theocritus, qui vnâ nobiscum aderat, sacram hastam statim è cæde rapuit. famulorū paucos resistere aggressos nos interfecimus: eos qui se continebant, in conclaue inclusimus, quòd nollemus eos dilapsos rē actam enunciare antequam sciremus an reliquis etiam focis res successisset. Ii verò sic egerūt. Pulfauere qui erant cum Pelopida ianuam Leontidæ, ad quam tacite accesserant: & famulo qui exaudiuerat eos, dixerunt, venire se Athenis, Leontidæ litteras à Callistrato adferentes. is vbi renunciauit, iussusq; aperire amouit repagulum, paululum que fores aperuit: confertim irruerunt, subuersoq; homine per aulam ad cubile accurrerunt. Leontidas verò confestim id quod res erat suspicatus, stricto pugione erupit ad vim profigandâ: vir sanè iniustus & tyrānicus, sed animi corporisq; robore præditus. Nō tamen sensit sibi lucernâ esse subuertendam, & per tenebras cum irruentib. depugnandū. itaq; in luce à nobis conspectus, simul atq; fores aperuit, Cephisodotū in ilia ferit, moxq; cum Pelopida cōgressus, seruos magno clamore inuocat. Hos autē Samidas & qui cum ipso erant represserunt, non ausos manū conferere cum nobilissimis & fortissimis ciuū. Digladiabatur in ianua cubilis cum Leontida Pelopidas acriter, quæ arcta erat, & iacebat in medio Cephisodorus animâ agens, ita ut reliqui opem ferre Pelopidæ nō possent. tandem noster in caput accepto non magno vulnere, multis illatis deiecit Leontidâ, supraq; calentē etiamnum Cephisodorum iugulauit. vidit enim cadere hostem Cephisodorus, & Pelopidæ dextrâ iniicit, reliquisque consalutatis placidè simul exspirauit. Hoc confecto ad Hypaten contendunt, foribusque eodem ipsis pacto apertis, Hypaten per tetum quoddam ad vicinos fugientem obruncat.

τείν, τέλος δ' ὁ ἡμέτερος λαβὼν μὲν εἰς τὴν κεφαλὴν οὐ μέγα βλάμμα, δούς ὅ πολλὰ, καὶ καταβαλὼν τὸν Λεοντίδην, ἐπέσφαξε θερμῶν Κηφισοδώρων. καὶ γὰρ εἶδε τίποτις τὸν ἔχρον ὁ ἀνὴρ, καὶ τῷ Πελοπίδᾳ τὴν δόξαν ἐπέβαλε καὶ τὸς ἄλλοις ἀσπασίδην ἄμα ἵλεως ἐξέπνευσε. ἡρώδη δὲ ἀπὸ τούτων, ὅτι τὸν Ἰππία τὴν βέπονται, καὶ τῷ θυρῶν ὁμοίως αὐτοῖς ἀνορθωσὼν φέρωντα Ἰωπάτιον ἕως τέρους πηὸς εἰς τὸς γείτωνας ἀποσφάττεισιν.

A ἢ μὲν οὖν τὴν φερόμεν καὶ τὴν ἀδῆτος ὅτις τὸν ἀλογοζοῦν μὴ τὴν ὀπίσθην ἡμῶν, σὺ μὲν ἐποίησεν ἐπεὶ ὁ ἀρχὸς ὁ Μέλων ὄρμησε ἀφ' ἐμέου, τὴν χεῖρα τῆς λαβῆς τῆς ἐξίφοις ἐπιθεσθῆναι, Καβίριχος ὁ κυάμιστος ἀρχὸν τῆς βραχίονος αὐτὸν τὸν ἀποβύοντον ἀπασπάσας, ἀνέβησεν, οὐ Μέλων ἐστὶ, τῷ Φυλλίδα. τὸν μὲν οὖν ἐξέκρουσε τὴν ἐπιβουλίαν ἄμα ὁ ἐξίφος ἀνέλκων, ἀφ' ἡμισυ μὲν ὅ γαλεπῶς τὸ Ἀρχιδῶν ἐπιδραμῶν ὅσα ἀνῆκε παίων, ἕως ἀπέκτεινε. τὸ δὲ Φίλιππον ἔβρωσε μὲν Χάρων τὸν τὸν βράχην, ἀμυμόνον δὲ τοῖς ἀφ' ἀκείνου ἐκπώμασιν, ὁ Λισίππος ἀπὸ τῆς κλίνης χαμῶν καταβαλὼν ἀνείλε. τὸ δὲ Καβίριχον ἡμεῖς κατεπεσάνοντον, ἀξιοῦντες μὴ τοῖς τυραννοῖς βοηθεῖν, ἀλλὰ τὴν πατρίδα σκελεθῆναι, ἵερὸν ὄντα, καὶ τοῖς θεοῖς καθωσιωμένον ἕως αὐτῆς. ὡς δὲ καὶ ἀφ' ὅτι ὅσον ὅσα μὲν ἀφ' ἀκείνου τῶν λογισμῶν πρὸς τὸ συμφέρον, ἀλλὰ μετέωρος καὶ τετραγμῆνος ἀνίστατο, καὶ τὸ δόρυ παρεβάλλετο κατ' ἀχμῶν, (ὅσα δὲ ἔστιν αἰετοφροσίνος οἱ παρ' ἡμῶν ἀρχόντες) ἐγὼ μὲν ἐκ μέσου ἀφ' ἀκείνου τὸ δόρυ, καὶ μετέωρος ἕως κεφαλῆς, ἐβόων ἀφείμαι, καὶ σώζειν ἑαυτὸν, εἰ δὲ μὴ, πεπληξέσθαι. Θεόππος ὁ τὸν ἀσπασίδην ἐκ δόξων, καὶ τῶν ἐξίφοι πατάσας αὐτὸν, Ἐνταῦθα (ἔφη) κείσομαι τῶν οὐδ' ἐκολάκτες. μὴ δὲ ἐλθῆναι σε φερόμενος τὸν Θέτα, μὴ δὲ θύσας ἐπὶ τοῖς θεοῖς, ἐφ' ὃν κατεπέσσω πολλὰ τῆς πατρίδι πολλάκις ἕως τῆς πολέμιον ἀχμῶν. πεσόντες ὅτι Καβίριχου, τὸ μὲν ἵερὸν δόρυ Θεόκριτος παρὼν ἀνῆρασεν ἐκ τῆς φόνου, τῷ δὲ τρεσπόντων ὀλίγους, πολμήσαντας ἀμύμασθαι διεφθέραι μὲν ἡμεῖς. τὸς δὲ ἡσυχίαν ἄρνας εἰς τὴν ἀνδράνα κατεκλείσασθαι, οὐ βουλόμενοι ἀφ' ἀπὸς τῆς ἐξαγείλαι τὰ πεπεσάνοντα, ὡς εἶδεναι καὶ τὰ τῶν ἑτέρων εἰ καλῶς κερῶρκεν, ἐπεσάθη ὅ κακίνα τῶν τῶν ἔσπον. ἐκ τῶν οὐδ' Πελοπίδην τῆς Λεοντίδου τὴν αὐλεῖον, ἡσυχίαν ἐπεσάθη, καὶ πρὸς τὴν ἀσπασίδην τῶν οἰκίτην, ἐφασαν ἡμῶν Ἀδμήτην χράμματα Λεοντίδην τὸν Καλλιστράτην χράμζοντες. ὡς ὁ ἀπαγείλας καὶ κελδοθεῖς ἀνοίξαι τὸ μοχλὸν ἀφείλε, καὶ μικρὸν ἐπέδωκε τὴν θύραν, ἐμπεσόντες, ἀδελφοί, καὶ ἀναβέβησαν τὸ ἀδελφῶν, ἵεντο δρόμῳ ἀφ' ἧς αὐλῆς ἐπὶ τὸν θαλάμον. ὁ δὲ δῖος ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἐξενεθῆς τῆς ἡσυχίας, καὶ ἀσπασίδης τὸν χειρὶ εἶδον, ὄρμησε πρὸς ἀμύμα, ἀδίκως μὲν ἀνὴρ καὶ τυραννικῶς, ἀρῶτος ὅ τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς χεῖρας ῥωμαλέος. οὐ μὲν ἔγωγε τὸν λύχρον καταβαλεῖν, καὶ ἀφ' ὅσους συμμίξαι τοῖς ἐπιφερομένοις, ἀλλ' εἰ φῶν κατὰ τὸν ἄσπον τῶν ἄμα τὴν θύρας ἀνοίξαι, παῖει τὸ Κηφισοδώρον εἰς τὸν λαχῶνα καὶ δούτερον τῷ Πελοπίδᾳ συμπεσῶν, μέγα βοῶν ἀνεκαλείτο τὸς τρεσπόντας. ἀλλ' ἐκείνοις μὲν οἱ ἀφ' ὅτι Σαμίδην ἀειρήν ἐφ' ἀκείνου ἀνέβησιν εἰς χεῖρας εἰλθεῖν ἀνδράνην ἐπιφαιεσά τοῖς τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν ἀλκίω ἀφ' ἀφροσίν. ἀγὰν ὅ μὲν τῷ Πελοπίδᾳ πρὸς τὸν Λεοντίδην, καὶ ἀφ' ἐξίφοις ἐν ταῖς θύραις τῶν θαλάμου φεναῖς οὐσας, καὶ τῷ Κηφισοδώρῳ πεσῶντος ἐν μέσοις αὐτοῖς, καὶ θησῶντος, ὥστε μὴ δυνάσθαι τοῖς ἄλλοις παρεσθῶν.

ἐκείθεν δὲ πρὸς ἡμᾶς ἠπείρου, καὶ συμβάλλουσιν ἡμῖν
 ἔξωθεν τῶν πολέων. ἀσπασάμενοι ὅττι δὲ ἄλλοι,
 καὶ συλλαλήσαντες, ἐξωρῶμεν ὅτι τὸ δεσποτικόν. ἐκ-
 καλέσας ὅτι τῆς
 εἰρκτῆς ὁ Φυλλίδας, Ἀρχίας (ἔφη) καὶ Φίλιππος κελύσου-
 σί τε παχέως ἀγνέοντο αὐτοῖς Ἀμφίθεον. ὃ δὲ ὄραν καὶ τῆς ἀ-
 ραῖς πῶς ἀποπῖαν, καὶ ὅ μὴ κατεστηκῶτα λαλεῖν αὐτῶν τὸν
 Φυλλίδην, ἀλλὰ θερμὸν ὄντα τὰ ἀγῶνι καὶ μετέωρον, ὡσεὶ-
 δόμοτος τὸ πάλασμα, ὅτε (ἐλεγε) ὡς Φυλλίδα τῶν κατὰ
 τα μετεπέμψαντο δεσποτικῶν οἱ πολέμοιοι; πότε ὅττι ἀφ-
 σού; ἢ ὅττι χρομίζεις τῶν ἀσπασίμων; ἀμα ὅττι τὰ λόγων ἐξυπὸν ἰππο-
 κῆν ἔχων διῆκε τῶν πλοῦτων, καὶ κατέβαλε ποιεῖν αἰθερ-
 πον, ὃ καὶ μὴ ἡμέραν ἐπενέβησαν καὶ πρὸς ἑαυτοῦσαν ὅτι
 ὀλίγα γυναικίαι. ἡμεῖς δὲ τὰς ἑτέρας τῆς εἰρκτῆς κατὰ
 σάντες ἐκαλεσάμεν ὀνομασί, πρὸς τὸν μὴ τὸν Ἀμφίθεον, εἶ-
 τα τῶν ἄλλων πρὸς ὃν ἕκαστος ἐπιτηδείως εἶχεν. οἱ δὲ πῶς
 φωνῶν γινώσκοντες ἀπεπῆδων ἐκ τῶν χαρμῶν ἀσπασίμων
 τὰς αἰλύσις ἐφέλκοντες. οἱ δὲ τῆς πόδας ἐν τῶν ξύλων
 δεδεμένοι τὰ χεῖρας ὀρέγοντες ἐβόων, δέομενοι μὴ ἀπολει-
 φθῶναι λυομένων δὲ τῶν, ἢ ἢ πολλοὶ πρὸς πρὸς ἐβόων τῶν
 ἐγγύς οἰκιστῶν, ἀσπασίμων πρὸς τὸν ἄσπασίμων καὶ χαίροντες. C
 αἱ δὲ γυναικίαι, ὡς ἐκάστη πρὸς τῶν πρὸς ἑαυτοῦσαν ἡκούσαν, ὅτι
 ἐμυθόουσα τοῖς Βοιωτῶν ἦλθον, ὅτι ἐβόων πρὸς ἀλλήλας,
 καὶ διεπυθάνοντο τῶν ἀπυθάνων. αἱ ὅττι ἀσπασίμων
 πατέρας ἢ ἀδελφὰς αὐτῶν, ἡκούσαν. ὅτι οἱ δὲ ἐκώλυε
 ῥοπή γὰρ ἡμεῖς πρὸς τῶν ἐπιτηδείων, ὅ παρ' αὐτῶν
 ἔλεος, καὶ δάκρυα καὶ δέησις σωφρονῶν γυναικῶν. ἐν δὲ
 τῶν τῶν πρὸς ἑαυτοῦσαν ὄντων, πρὸς τὸν Ἐπαμεινών-
 δην ἐγὼ καὶ τὸν Γαργίδη ἢ ἢ μὴ τῶν φίλων σιωπῶν, ἀσπασί-
 ζεσθαι πρὸς τὸν Ἀμφίθεον, ἐπὶ τὸν ἄσπασίμων πρὸς αὐτοῖς.
 ἡκούσαν ὅττι πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν πολιτῶν ὄμοδο, καὶ σιωπῶν
 αἰεὶ πλείονες. ὡς δὲ ἀπῆλθον καὶ ἕκαστος αὐτοῖς τὰ πε-
 πρῶν, καὶ πρὸς ἑαυτοῦσαν βοηθεῖν ἐλθόντας εἰς πῶς ἀ-
 γρῶν, ἀμα πρῶτες διῆκεν ὅτι πῶς ἐλθόντων ἐκέρυτον
 τῶν πολιτῶν. τοῖς δὲ τότε ὄχλοις τῶν σιωπῶν ὄπλα
 πρὸς αὐτοῖς ἢ ἢ ἐστὶν πλήρεις οὐσιν πρὸς ἑαυτοῦσαν λαφύρων,
 καὶ τὰ τῶν ἐγγύς οἰκιστῶν ἐργασίαι μαχαιροποιῶν. ἡκε
 ὅ καὶ Ἰπποδαιμόνους μὴ τῶν φίλων καὶ οἰκετῶν τῶν ὅτι
 δεδημηκότας καὶ τῶν πρὸς τὰ Ἡράκλεια σαλπικτῶν
 τῶν ἀσπασίμων. ἀγῶν δὲ, οἱ μὴ ὅτι τῆς ἀγρῶν ἐσπ-
 μνον, οἱ δὲ κατ' ἄλλοις τόποις, πρὸς ἑαυτοῦσαν ἐκέρυτον
 τῶν πρὸς ἑαυτοῦσαν, ὡς πρῶτων ἀφεσῶτων, οἱ μὴ καὶ
 καπνίζοντες πῶς Καδμείαι
 ἐφῶν ὅτι ἀσπασίμων καὶ τῶν κρείττοις λεγόμενοι, εἰ-
 ῥότας ὅττι πῶς ἀγρῶν, καὶ τῶν νυκτερῶν. οἱ ὅττι αἰ-
 τῶν μὴ ἀτάκτως καὶ τεθορυβημένως ὅτι χρομίζοντες, ἡ-
 μάς δὲ πρὸς τῶν ἀγρῶν ἀφορῶντες ὅτι μέρους ἡσι-
 χάζοντες, ἀλλὰ πρὸς ἑαυτοῦσαν ἡκούσαν καὶ ἡκούσαν ἀσπασί-
 μων, κατὰ βαίνειν μὴ οὐ διανοοῦντο, καὶ πρὸς πρὸς πρὸς ἀσπασί-
 μων, ἀλλὰ πρὸς ἑαυτοῦσαν ἡκούσαν. τῶν ἀσπασίμων γὰρ
 ἐκείνης. διὸ καὶ πρὸς μὴ ὄφρα (ὡς πρὸς ἑαυτοῦσαν) χρομίζοντες ἀπέκτειναν διῆκεν ἐν Κορίνθῳ λαβόντες, πῶς δὲ
 Καδμείαι πρὸς ἑαυτοῦσαν ἡκούσαν, ἀπῆλθον μὴ τῶν πρὸς ἑαυτοῦσαν.

A Inde ad nos properant, foris que apud Polystylum
 conueniunt. Hic mutuò dicta salute de rebus col-
 locuti, ad carcerem contendimus. Tum Phyllidas
 carceris præfectū euocans, Archias, inquit, & Phi-
 lippus iubent te continuo Amphitheum ad ipsos
 ducere. Ille verò & temporis absurditatē confide-
 rans, & Phyllidam parum cōpositè loqui animad-
 uertens, utpote adhuc calentē à certamine & astu-
 antem, suspicatus fraudē: Quando, inquit, ὁ Phyl-
 lida polemarchi hoc temporis ad se captiuū voca-
 uerunt? quando per te? quam adfers tesseram? Lo-
 quentis adhuc latus Phyllidas conto equestri, quē
 gerebat, traiecit, improbumq; hominē prostrauit:
 B quem etiam interdū calcauerunt & conspuerunt
 haud pauca mulieres. Nos forib. carceris diffusis
 nominatim euocauimus, primū Amphitheū, de-
 inde reliquos, ut quisq; cuiq; notus aut necessarius
 erat, captiuos. qui voce agnita læti è stratis in quib.
 humi procumbebāt se proripuere, catenas secum
 trahentes. quib. verò pedes in ligno erant inclusi,
 ii manus intendentes obsecrabāt ne relinqueren-
 tur. His solutis, iam multi in vicinia habitantiū ac-
 currebant, sentientes quid actum esset, & gauden-
 tes. Mulieres quoq; ut quæq; è suis audiuit, nō ser-
 uato Bœotico more vnā ad aliam excurrerunt, &
 quid rei esset ex obuiis quæsiuerunt: aliæ patres aut
 maritos suos reperientes, secutæ sunt. Neq; prohi-
 bebatur quisquam. magnum enim apud obuios mo-
 mentū faciebat earū misericordia, lacrymæ, & ob-
 secrationes castarum mulierum. Hoc modo rebus
 habentibus, ego audiens Epaminondam & Gorgi-
 dam iam cum amicis congregari ad Mineræ, ad
 eos me contuli. Veniebant autem multi cōfertim
 & boni ciues, ac subinde plures confluebant. Itaq;
 cum illis ordine singula uti gesta erāt narraui, hor-
 tatusq; sum ut in forum progressi patriæ opitularē-
 tur: simul omnes ciues ad libertatē publico præco-
 nio vocauimus. Turbæ cōiuncti arma suppedita-
 bant cum ædes omnis generis spoliolorum plenæ,
 tum tabernæ fabrorum gladiatorū vicinæ. Venit
 etiam Hippothenidas cum amicis & seruis, adsci-
 tis qui tum Fortè ad Herculis festum aduenerant,
 Thebas tubicinib⁹. Statim verò alii è foro signum
 cecinerunt, alii aliunde, vndiq; aduersariis terro-
 rem obiiicientes. ita ut omnibus desistentibus, alii
 etiam fumum edentes * ad Cadmiam fugerunt,
 secum trahentes etiam hos qui meliores dicuntur,
 solitos circa arcem & * pernoctare. Qui arcem
 tenebant, his incompositè & trepidè accurrenti-
 bus, cum nos in foro viderent nullibi quiescere,
 vndiq; tumultus & strepitus edi: de descendendo
 nullum iniuerunt consilium, quanquam erant nu-
 mero ad 100. sed metu periculi se continentes,
 Lyfanoridam prætexebant. Manere enim * illius
 diei. Itaq; hunc Spartani postea, ut rem comper-
 runt, pecunia multauerunt. * Corinthi adepti sta-
 tim interfecerunt. Cadmiam autem nobis certo
 pacto inuito reddiderunt, & præsidium abduxerūt.

his c
 ut na
 pien
 etun
 ter au
 adhu
 Qui
 vna n
 lame
 nos: c
 conc
 res ip
 mon
 N
 nimis
 gare,
 cum
 dolen
 vnde
 oner
 At
 pler
 est, fi
 trinf
 lia, ig
 tonas
 vt nob
 in ipso
 mode
 cilia to
 dire lie
 Qui
 respon
 Eit
 Sed co
 dixer
 O m
 Run
 Al
 Qu
 Ita ear
 damn
 dicun
 Atqui
 palatu
 dum
 quod
 ctu m
 yim